

Tảng Đá Tượng Công

Contents

Tảng Đá Tượng Công	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	16
4. Chương 4	21
5. Chương 5	29
6. Chương 6	37
7. Chương 7	44
8. Chương 8	51
9. Chương 9	57
10. Chương 10	66

Tảng Đá Tượng Công

Giới thiệu

Chuyện kể về một cô gái xinh đẹp có tài chữa bệnh rất giỏi nhưng lại gặp phải một anh chàng bị bệnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tang-da-tuong-cong>

1. Chương 1

Ba mươi năm trước, tiền nhiệm bảo chủ Lô Hắc Nhạc, với tính tình gan dạ sáng suốt cùng khả năng kinh thương trời phú, đã đưa Ngạo Ứng bảo trở nên danh tiếng lẫy lừng, giang hồ không ai không biết, tài lực vô cùng dồi dào phong phú. Mà nay, dưới sự chăm sóc của bảo chủ đương nhiệm Lô Hành Ngạo, năng lực còn xuất sắc hơn cả cha hấn, tác phong làm việc quyết đoán nhanh nhạy, tiếng tăm về sản nghiệp của Ngạo Ứng bảo đã lan xa khắp nước, đến nỗi không chỉ võ lâm nhân sĩ, mà cả vương công quý tộc cũng kính sợ hấn ba phần.

Ngạo Ưng bảo chia thành bốn đường: Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, Đường chủ của mỗi đường đều do bảo chủ đích thân tuyển chọn, các vị đường chủ này sẽ phụ tá bảo chủ xử lý sự vụ trong ngoài ổn thỏa. Nhớ năm xưa, khi Lôi Hằng Nhạc biến mất, bốn vị Đường chủ cũng lần lượt thoái vị, sau này Lôi Hành Ngạo tuyển chọn được những đệ tử kiệt xuất làm Đường chủ, như sau:

Thanh Long đường, Đường chủ là Phó Tử Tường,

Bạch Hổ đường, thuộc phạm vi cai quản của Vân Khiếu Hồn,

Chu Tước đường, trách nhiệm của Đông Linh Nhi,

Huyền Vũ đường, Đường chủ tên gọi là Phong Cách Cách.

Bốn người bọn họ đều là cô nhi do Lôi Hằng Nhạc lúc trẻ thu nhận, từ bé đều cùng Lôi Hành Ngạo tập võ luyện quyền, tình như thủ túc (tình như chân tay), Lôi Hằng Nhạc rất tin tưởng năng lực của năm người trẻ tuổi này, mới có thể đem toàn bộ Ngạo Ưng bảo giao cho họ, cùng với ái thiếp (vợ yêu) ngao du đây đó.

Quả nhiên, Lôi Hằng Nhạc liệu việc như thần, không phụ kỳ vọng của ông, chỉ trong vòng mấy năm ngắn ngủi, bọn họ đã đưa Ngạo Ưng bảo phát triển vượt bậc, vang danh bốn bể, mà bốn người bọn họ cũng tiếng tăm lẫy lừng được người người tôn sùng.

Nguyên bốn người này cũng định cứ thế yên ổn sống qua ngày, nhưng từ nửa năm nay đột nhiên xuất hiện một vị đại tẩu tinh quái, những ngày bình lặng bị phá vỡ, ngày càng có nhiều thay đổi...

Mở đầu:

- “Ta mặc kệ! Cái này không tính, ta muốn đi!”

Thủy Thu Nguyệt hàm ngạnh ra ương bướng, một ngụm tức khí dâng lên đầy cổ, tức giận dùng sức quăng trúc ký trên tay xuống mặt đất, trúc ký chỉ có thể ngoan ngoãn nhận mệnh, hai chân nàng không cam lòng đập đập thật mạnh.

- “Tiểu tẩu tử, đừng như vậy, chỉ sợ em bé trong bụng tiểu tẩu không chịu nổi thì...”

Phó Tử Tường khẩn trương hơi lung tung bạch phiến đang cầm trong tay, vội vội vàng vàng xông lên phía trước, ngăn cản thiếu phụ đang tức giận.

- “Đúng nha, bảo chủ phu nhân, có chuyện gì từ từ nói; đây đây, trước tiên cứ ngồi xuống uống một ngụm trà đã!” – Lục Y đi cùng Tử Tường lên tiếng, hai người hợp lực đem thiếu phụ kéo tới ghế dài, cẩn thận ấn nàng ngồi xuống.

- “Ta nói cho rõ ràng, xong các người sẽ để cho ta đi sao?” – Nàng trừng mắt nhìn hai vị này, khẩu khí không tốt chút nào.

- “Dĩ nhiên là không!” – Phó Tử Tường và Lục Y hai miệng một lời, ăn ý thốt ra.

- “Thế thì còn nói gì nữa? Nói hay không thì có tác dụng gì? Mặc kệ, ta muốn đi!” – Thủy Thu Nguyệt vẽ mặt quật cường, lời lẽ thập phần kiên quyết.

- “Đừng xem nhẹ trúc ký này nha, không phải chính tiểu tẩu tử đề nghị dùng phương thức rút thăm để lựa chọn đó sao, giờ lại chối bỏ kết quả, không chịu trách nhiệm là sao...”

Phó Tử Tường vô lại lắc đầu với nàng, trong lòng thầm cầu nguyện trời phạt đứng về phía hắn, nếu không nàng chạy đến “Diêm cốc” kia, ngày mai hắn làm sao ăn nói với đại ca đây.

- “Phó huynh nói chí phải, bảo chủ phu nhân đừng quên quy tắc này do chính người đề nghị, người nên tuân thủ thôi”

Lục Y cũng gia nhập vào hàng ngũ khuyên nhủ, hắn cần một người cùng hắn hộ tống mấy rương trân bảo này về, nhưng đối tượng là “nàng”, không phải thiếu phụ áo xanh Thủy Như Nguyệt này đâu.

- “Các người... các người... đáng ghét!” – hừ, dù không cam tâm, nhưng nàng cuối cùng cũng phải thừa nhận “vận may” của mình.

- “Được rồi, đến lượt ta thử vận may thôi, cầu trời cho ta được vận may tốt như vậy” – Phó Tử Tường xoa xoa tay, rồi vươn tay tính lấy một thanh trúc ký trong tay Lục Y. Lúc này, Lục Y mỗi tay đang cầm một thanh trúc ký.

Khi bàn tay hắn đưa qua bên trái, Lục Y đột nhiên biến sắc, ho nhẹ, Phó Tử Tường bèn đưa tay sang bên phải, lúc này Lục Y liền hướng hắn kín đáo nháy mắt một cái.

Hắn quyết định làm theo ám chỉ của Lục Y, rút ra trúc ký trong tay phải của Lục Y.

Ha! Trúc ký sơn màu lam phía đuôi, như hắn mong muốn, haha!

- “Vậy là chỉ còn một cái trúc ký thôi...”

Đúng lúc này, một bóng dáng thướt tha mang theo hương được thảo nhẹ nhẹ, kích động tiến đến.

- “Thật xin lỗi, các vị, ta tới trễ...” – Đông Linh Nhi gấp gấp nói.

Nhìn thấy người tới, Phó Tử Tường đang có chút đắm chiêu liền mỉm cười. “Linh Nhi” – Hắn hướng đến người đến trễ kia, khoan thai nói: “Chính là người đi!”

Vì sợ bị phát hiện, người mới đến bước từng bước nhỏ trên đường đầy đá vụn, cố gắng không phát ra âm thanh nào, rón rén lại gần bóng đen phía trước.

Khóe miệng nàng khẽ nhếch lên thành nụ cười tinh quái, lén lút đến kế bên tiểu nam hài, đột nhiên hít sâu một hơi, kề miệng ngay lỗ tai hắn, rống to một tiếng: “Oa...”

- “A!” – Nam hài bị dọa giật mình, nhảy dựng lên, thét chói tai.

- “Ha ha...”

Một chuỗi tiếng cười chói tai truyền đến, nam hài lập tức xoay người, nhìn chằm chằm tiểu cô nương ưa trêu chọc hắn kia.

- “Lại là người!” – Tiểu nam hài mặt đỏ hồng (vì tức á), dấy mắt xẹt qua một tia tức giận rồi nhanh chóng biến mất, lập tức đem vật vừa nảy bị hắn hoảng sợ làm rớt nhặt lên.

- “Tảng đá? Người vẽ lên tảng đá!”

Tiểu cô nương cuối cùng đã cười đủ, tò mò hỏi, hai mắt nhanh như chớp chăm chăm theo dõi cử động của hắn.

Nhìn hắn nhặt từ dưới đất lên một viên đá hai mặt lớn nhỏ khác nhau, nâng niu như bảo bối bỏ vào túi, rồi lại cẩn thận nhấc cái túi lên.

Tiểu cô nương không hiểu, sao hắn lại thích mang theo bên người một đồng đá như vậy?

Hắn thường lên đi một mình, lấy hòn đá nhỏ khắc trên hòn đá lớn, dù có ai đứng phía sau cũng không để ý. Bây giờ cũng vậy, hắn sao lại chỉ để ý đến tảng đá mà không để tâm chút nào đến nàng đang đứng ngay sau hắn? Điều này làm cho lòng nàng nổi lên một cổ không rõ tư vị.

Có phải tảng đá đó có ma lực hấp dẫn hắn?

Tiểu cô nương càng nghĩ càng tò mò, nhin không được vòng tới trước mặt tiểu nam hài, xóc túi lấy ra tảng đá, mặt nhăn nhăn, nói: “Cái này có gì khác mấy cục đá dưới chân ta đâu? Cũng chẳng có gì đặc biệt mà?”

- “Trả lại cho ta!”

Tiểu nam hài bực bội vì hành vi tùy tiện của nàng, suy nghĩ làm sao đoạt lại tảng đá của hắn.

- “Ta không trả! Mượn xem một chút có sao đâu!” – Nàng chưa nghiên cứu tìm ra chỗ thần bí của hòn đá, làm gì có chuyện trả cho hắn!

- “Ta nói trả lại cho ta!”

Trong lúc nóng vội, tiểu nam hài theo bản năng đưa tay bắt lấy tay nàng hồng cướp lại đồ vật của mình, ai ngờ trong lúc lôi kéo, tiểu cô nương không đứng vững, “ai da” một tiếng, thân hình nho nhỏ liền ngã về phía tiểu nam hài.

Phanh! Hậu não đáng thương của tiểu nam hài...

Đau – là cảm giác duy nhất của hắn, mà tiểu cô nương đang nằm trên người hắn, lại khanh khách cười cứ như bọn hắn đang chơi trò chơi thú vị vậy.

Xoa xoa đầu đang đau, tiểu nam hài muốn ngồi dậy, mà tiểu cô nương trên người hắn lại cản trở hắn.

- “Người mau đứng lên đi! Đừng ngồi trên người ta, nghe không!”

Tiểu cô nương thật cao hứng, cuối cùng thì hắn cũng thật sự chú ý đến nàng rồi nha! “Ta phát hiện tảng đá cũng đem lại chuyện tốt nha!”

- “Chuyện gì cũng tốt hết, đừng ngồi trên người ta nữa là được!”

- “Người biết không, lúc này khi ta chạy đến phòng của An tỷ tỷ, hắc hắc... Da Da ca cũng làm như vậy với An tỷ tỷ á, hai người ở trên giường lăn qua lăn lại, giống như chúng ta bây giờ đó!” – tiểu cô nương vui vẻ nói ra phát hiện trọng đại mà nàng tìm ra.

- “Là sao?”

Tiểu nam hài sống chết giãy dụa hồng thoát khỏi “vật” đang trên người hắn, nhưng hắn càng giãy thì tiểu cô nương càng ghì người xuống, không cho hắn giãy.

- “An tỷ tỷ nói bọn họ là phu thê nên mới có thể làm như vậy, giờ chúng ta cũng như vậy, nói ra thì...”

Hai tròng mắt nàng chuyển động, sáng lên, miệng phát ra tiếng cười khoái trá, tiểu nam hài không thở nổi nằm dưới đều thấy rõ những thay đổi này. “Sau này ta là nương tử của ngươi, ngươi sẽ là tướng công của ta.”

- “Cái gì? Không cần! Ta không thêm làm tướng công của ngươi! Ngươi mau cút khỏi người ta, mau!”

Trái ngược với tiếng kêu ai oán của hắn, tươi cười của tiểu cô nương thật lâu thật lâu sau mới biến mất...

Cuộc đời quả thật có nhiều chuyện rất trùng hợp.

Ai ngờ được là huynh đệ Vân Khiếu Hồn của nàng bị truy thai, lại vô tình phát hiện bảo tàng được tổ tiên cất dấu cả trăm năm nay. Chuyện tốt hóa thành xấu, giờ bọn họ lại phải phái người hộ tống bảo tàng về cho cố chủ, mà người xui xẻo ấy, lại là nàng!

Nàng cười thiên nguyệt bạch mã* qua cánh đồng mênh mông vô tận, dần dần bắt đầu mất kiên nhẫn, bảo mã cũng đi chậm dần, thật ra Đông Linh Nhi vô cùng bất đắc dĩ nhưng lại bất lực chẳng biết làm sao, vì nàng thật không biết Lục Y đang dẫn đường cho nàng đang tính toán gì trong đầu nữa.

*thiên nguyệt bạch mã: con ngựa trắng có thể đi ngàn dặm không mệt.

Một người một ngựa nàng đã đi theo hắn vài ngày rồi, không hiểu tại sao cứ đi hoài đi mãi mà ngay cả biên giới của “Diêm cốc” cũng còn chưa thấy tới?

Từ trước đến giờ, nàng phụ trách thủy vận ở Ngạo Ứng bảo, vì vậy chưa từng gặp gỡ lực thượng kinh thương gia, nếu không phải do nàng rút phải trúc ký kia, khiến nàng trở thành kẻ xui xẻo phải cùng Lục Y hộ tống kho báu về, có lẽ cả đời này nàng cũng chẳng có chút dính dáng gì tới “Diêm Cốc”.

- “Lục Y công tử, chúng ta đã đi nhiều ngày rồi, thật ra thì bao giờ mới tới Diêm Cốc vậy?”

- “Nhanh thôi, chỉ cần qua một đoạn đường ngắn nữa là sẽ đến.” – Lục Y lặp lại câu nói lần thứ năm trong ngày, một chữ cũng không thay đổi.

Đông Linh Nhi cảm thấy kỳ kỳ, bọn họ đi từ lúc mặt trời mọc, bây giờ đã là giữa trưa, nếu thật sự theo như hắn nói “một đoạn đường ngắn nữa”, bọn họ đáng lẽ đã đến từ đời nào rồi!

Giật nhanh dây cương, túc túc gọi bảo mã dừng lại, nàng quyết định không đi nữa.

Âm thanh lạ phía sau làm cho nam nhân đang đi phía trước dừng ngựa, xoay đầu nhìn.

- “Linh Nhi cô nương, sao vậy?”

- “Lục Y công tử, công tử thành thật nói ta nghe, không phải người cố ý mang ta đi vòng vòng, kéo dài thời gian hồi Diêm cốc chứ?”

Lục Y muốn nói lại thôi làm nghi ngờ trong lòng nàng càng được khẳng định. Quả nhiên, nàng đoán không sai mà.

- “Có phải không muốn ngoại nhân ta đây biết được địa điểm chính xác của Diêm cốc, nên mới đi đông đi tây, rồi rối rắm rắm làm ta không nhận thức được đường đi, đúng không?”

- “A! Linh Nhi cô nương nói quá rồi, ta không phải cố ý này, chỉ là...”

Lục Y đau đầu, suy nghĩ xem nên nói chuyện đó thế nào.

- “Được rồi, ta thừa nhận, đúng là ta không muốn nhanh chóng đến Diêm cốc, có điều không phải ta có ý phòng bị Linh Nhi cô nương, mà là... Mà là ta không biết làm sao để trước khi đến Diêm Cốc nói ra thỉnh cầu của mình, nên mới làm nên sự trì hoãn này...”

- “Thỉnh cầu?” Hạ mắt xuống, Đông Linh Nhi có cảm giác bị người ta tính kế.

- “Thật ra, ta từ lâu đã nghe Linh Nhi cô nương y thuật cao minh, chỉ cần cô nương ra tay, chứng bệnh quái ác nào đều sẽ “thuốc đến bệnh trừ”, cho nên, ta hy vọng Linh Nhi cô nương có thể chữa trị cho Cốc Chủ của ta...”

- “Ý người là... Cốc chủ người đang bệnh nặng?”

Lục Y gật đầu. “Có thể nói là vậy, hần mắc bệnh này đã nhiều năm rồi, tất cả đại phu sau khi xem qua đều “thúc thủ vô sách” (lắc đầu bó tay, “chúng tôi đã cố gắng hết sức”, cái này là ta nói *cười gian*). Vì vậy, lần này gặp được Linh Nhi cô nương, ta cũng đầy hy vọng chờ mong, chỉ ngại là... Diêm cốc chúng ta đối với cô nương chỉ là một chỗ xa lạ, không thân cũng chẳng quen, như vậy mà lại muốn cô nương hỗ trợ, chỉ sợ...”

Đông Linh Nhi cuối cùng cũng hiểu được, nguyên lai hần có việc muốn nhờ nàng giúp.

Mà nay nàng cũng đã đến đây, hưởng chi hần cũng đã từng giúp đỡ huynh đệ của nàng, Đông Linh Nhi cũng không nghĩ đến việc so đo với hần. Mà quan trọng là nàng thật đã ê mông lăm rồi, không muốn lại tiếp tục ngồi trên lưng ngựa đi vòng vèo nữa.

- “Vậy làm phiền Lục Y công tử dẫn đường!”

Nghe vậy, Lục Y mừng rỡ. “Linh Nhi cô nương đồng ý giúp Cốc chủ chúng ta chữa bệnh? Thật tốt quá! Mau, mau, đi một chút nữa là chúng ta vào Diêm Cốc rồi!”

Thấy hần hưng phấn nhảy xuống ngựa, Đông Linh Nhi kinh ngạc. “Đi bộ sao?”

- “Không, kỳ thật, chúng ta đã đến nơi rồi.” Những lời này nói ra thật khó khăn, trong lòng hần cũng chột dạ, ban đầu hần tính lại tiếp tục dẫn nàng vòng vèo hơn trăm lý quanh đầu ngọn núi này, đến khi nào hần mở miệng nói được rồi mới trở về. (đã man quá, hix >_< vòng=“” vèo=“” hơn=“” trăm=“” lý=“” “một=“” lần=“” nữa”,=“” không=“” biết=“” linh=“” nhi=“” tỷ=“” tỷ=“” đã=“” bị=“” mấy=“” lần=“” “nữa”=“” này=“”>

- “Đến rồi? Ở trong đây à?”

Khó trách nàng luống cuống kinh hô, nơi này nhìn đi nhìn lại, bên ngoài là thạch nham trụi lủi, không xa là một đoạn nhai. (ta thật không biết “đoạn nhai” là gì nữa, có lẽ là một dạng vực dưới núi, hix)

Đừng nói là Diêm cốc ở dưới đoạn nhai này nha?

Lục Y làm như đọc được ý nghĩ trong đầu nàng. “Đúng vậy, Diêm cốc ở dưới đoạn nhai này, Linh Nhi cô nương mời theo sau ta...”

Xuống ngựa, Đông Linh Nhi đi theo hần tới trước đoạn nhai, nàng hí mắt nhìn xuống dưới.

Nhai rất sâu, đáy cốc cây cối rậm rạp che phủ, đứng trên này nhìn xuống không thấy gì, bên phải là một dòng nam thạch chảy dài thành một dải.

Vách đá thẳng tắp kéo dài, ai sơ ý sẩy chân liền rớt xuống vực, tan xương nát thịt. Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện trên đá có những thạch cộc từng bước từng bước nổi thẳng đến nhai.

- “Thạch cộc* này dùng để đệ tử của cốc ra vào, có điều, không phải thạch cộc nào cũng là thật, nếu đạp sai thì chỉ có thể trông cậy vào bản lĩnh của người đó thôi.” Lục Y cười cười. “Đợi ta đi trước, Linh Nhi cô nương chỉ cần đi theo bước của ta, chắc chắn sẽ không đạp lên những cộc giả.”

* thạch cộc: cộc bằng đá

Hần lấy ra một đoản trúc từ cổ tay áo, hướng thình không thổi ba tiếng, chỉ chớp lát sau, lập tức từ dưới vách đá bọn hần đang đứng xuất hiện vài đại hán, một đám ôm quyền đối hần thi lễ, đồng thanh nói: “Cung nghênh thống lĩnh trở lại!”

- “Mau đem hòm gỗ này về Diêm cốc đi.” Ra lệnh xong, Lục Y chợt hướng Đông Linh Nhi chấp tay, thở dài. “Linh Nhi cô nương, xin theo ta.”

Nhớ tới lời dặn trước đó của hần, Đông Linh Nhi chăm chú ghi nhớ từng bước chân của Lục Y, gắt gao đi sát phía sau.

Chân đạp lên cộc thạch, đột nhiên liếc mắt mặt cổ xanh biếc, nàng nhất thời hơi hơi xao nhãng.

Cũng vì vậy, nàng sơ xảy đạp nhầm thạch cộc, chân vừa giẫm lên, thạch cộc chợt lỏng ra, Đông Linh Nhi rơi xuống.

May mà đã đi được hơn nửa nhai, mắt thấy cách mặt đất không xa, nàng lập tức thi triển khinh công, nhắm đến thân cây gần mình nhất tiến đến.

Lúc này, Đông Linh Nhi nghe thanh âm rất nhỏ dưới chân, thì ra là... nhánh cây chống đỡ thân mình nàng đột nhiên gãy. Nàng không kịp phản ứng, ngã xuống...

Phanh!

- “Ai da!”

Hửm?

Rõ ràng là nàng rơi xuống, tiếng kêu đau cũng từ nàng phát ra; điều làm nàng hoang mang là sao rơi từ trên cao như vậy xuống mà lại không hề có cảm giác đau đớn nào.

Kỳ quái! “Thứ” mềm mại ấm áp dưới thân tuyệt đối không phải là mặt đất cứng rắn.

Nghĩ đến đây, đôi mắt xinh đẹp đang nhắm chặt liền mở ra, đập vào mắt nàng là một đôi đồng tử tức giận thâm thúy, như vậy là, ở dưới thân nàng đích thực là một người, không phải mặt đất hay cành cây.

Người nọ nhướn mày: “Nè nè, người rớt cuộc có đứng dậy hay không? Người xem có ai như người không, không nói tiếng nào đột nhiên nhảy từ trên cây xuống, đã vậy còn ngã lên người ta, biết đau không!”

- “Xin lỗi nha, ta đứng lên liền đây!” – thật xấu hổ, người bị nàng nằm đè lên lại là một nam nhân!

Đối phương lồm cồm ngồi dậy, nhìn tay hần xoa xoa đầu, Đông Linh Nhi biết chắc chắn là do nàng ngã đè lên hần khiến hần đập đầu xuống đất, trong lòng không khỏi áy náy.

- “Thật xin lỗi nha, không phải ta cố ý ngã đè lên người người đâu... Hại người bị đập đầu...”

- “A...”

Người này đưa lưng về phía nàng, quần áo bằng vải thô, cao hơn nàng khoảng một cái đầu, đột nhiên hần kêu lên một tiếng sợ hãi rồi ngồi xổm xuống.

Đông Linh Nhi nghĩ hần còn bị thương ở chỗ khác nữa, vội vàng tiến lên nhìn.

- “Sao vậy? Không lẽ người còn bị thương chỗ nào nữa? Có phải cánh tay bị gì không?”

- “Người!”

Hần quay sang nhìn nàng, nổi giận đùng đùng.

- “Người xem coi người làm ra chuyện tốt gì kìa!”

Hả?

Hành động của hần làm nàng có chút không hiểu được. (nguyên văn là “mạc danh kỳ diệu”, nghĩa là “không thể giải thích”, ta dịch là không hiểu được)

Nam tử lại gần, giơ tay ra trước mặt nàng, khuôn mặt tuần lãng tràn ngập giận dữ.

- “Người còn không hiểu?”

Đông Linh Nhi vẫn không biết hần muốn nàng hiểu cái gì? Hần không nói làm sao nàng biết được?

Khi hần lại gần, theo bản năng nàng lùi lại mấy bước, không ngờ hần lại giơ tay nắm chặt cổ tay nàng, làm nàng không thể lùi được nữa.

Trong lòng nàng nhất thời cảnh giác, một người có thể đột nhiên khống chế được nàng, làm cho nàng không thể động đậy được... Nam nhân này, quả thật không hề đơn giản như bề ngoài!

- “Người hại ta không có nương tử, làm sao bây giờ?” – Hần mất bao công phu mới tìm được, vậy mà giờ lại bị hủy, tất cả là tại nàng!

Đông Linh Nhi sững sờ, hần đang nói gì vậy?

- “Người còn giả bộ nữa? Nếu không phải tại người đột nhiên đề lên ta, làm ta trượt tay, người nói xem, nương tử của ta sao mất được?”

Đông Linh Nhi không khỏi bắt đầu hoài nghi, đừng nói là... Cú ngã vừa rồi, làm đầu hần bị tổn thương... giờ thành kẻ khờ chứ! Bằng không sao hần lại nói lung tung như thế được.

- “Người!”

- “Ta tìm mấy ngày mới tìm được một khối “mỹ thạch” như vậy, chỉ thiếu một cánh tay là có thể vẽ được nương tử rồi, bây giờ lại... lại...”

Hần đang yên đang lành ngồi đây vẽ “nương tử”, bất thành linh lại bị “vật trên trời” rơi xuống đè lên người, làm hần lệch tay, cây bút trong tay làm một đường dài, mà sơn dùng để vẽ là loại sơn đặc chế, không thể rửa sạch được, làm mất hết tâm huyết mấy ngày trời của hần.

- “Nương tử của người? Vẽ?”

Vừa rồi nàng không chú ý đến tảng đá màu trắng bóng loáng hần đang cầm trong tay, trên đó có hoa văn hình người, lúc này nàng mới hiểu được ý hần.

Nhưng... có làm không vậy!

Cùng lắm chỉ là hình vẽ trên tảng đá bị hỏng thôi mà, có cần làm ầm lên như vậy, khiến không khí căng thẳng nặng nề như thế hay không.

- “Do ta không cẩn thận, ta xin lỗi, cùng lắm thì người đổi lại một tảng đá khác để vẽ cũng được mà!”

- “Đổi một tảng đá khác!” – Hần kêu to.

Nam tử tựa hồ càng tức giận, buông cổ tay nàng ra, không ngừng vung hai tay trước mặt nàng. “Người nghĩ mỹ thạch tốt như vậy dễ kiếm lắm à? Ta tìm toàn bộ đỉnh núi mới được một viên, là cực phẩm trong cực phẩm, trân quý trong trân quý, có vậy mới xứng với bức họa nương tử của ta, kết quả... toàn bộ đều tại người!”

- “Cùng lắm thì ta bồi thường, được chưa?” – Cái gì mà mỹ thạch với xú thạch (ta dùng chữ “xú”, nghĩa là “xấu”, cho xứng với chữ “mỹ thạch”, đều dùng chữ Hán Việt), lát nữa nàng kiếm cho hắn một trăm tảng đá cho hắn vẽ là được chứ gì!

- “Bồi thường?”

Nam tử hai mắt nheo lại như phát hiện điều gì, khi hắn lại trợn to mắt lần nữa, trong mắt lấp lánh nhiều tia sáng đẹp đẽ.

Hắn kẻ sát mặt lại mặt nàng, hưng phấn nhìn như tìm được trân bảo có một không hai.

Đông Linh Nhi bị động tác kỳ quái của hắn làm cho sợ tới mức tim đập thình thịch, mém tí kêu to lên.

Mày kiếm, mũi thẳng mà cao, khoe miệng nhếch lên một độ cong đẹp đẽ, ngũ quan tuần tú, trừ bỏ tính trẻ con, đây chắc chắn là một tuấn nam. (nam nhân đẹp trai tuấn tú phong độ, blah blah blah...)

Nàng sớm đã nhìn quen tuấn nam đến nỗi không còn cảm giác nữa, thế nhưng khi hắn nhìn gần như vậy, nàng cũng khó mà xem nhẹ sự tuấn tú của hắn.

Nếu cánh môi đầy đặn kia đừng cười ngu dần như vậy, đôi mắt đen sâu thẳm đừng dao động loạn như vậy... Đợi chút, nàng đang nghĩ gì vậy? (haiz, sắc nữ xuất hiện rồi đây *chảy nước miếng*)

Đông Linh Nhi vội vàng rút lại những suy nghĩ đó.

Vẫy tay muốn đẩy hắn ra lại thấy hắn đã sớm lùi cách xa nàng mấy bước.

- “Tốt, người bồi thường một người nương tử cho ta là được!” – khẩu khí của hắn tốt lên thấy rõ.

- “Ta tìm đâu một người nương tử để bồi thường cho người?” – không phải chỉ làm hư một tảng đá sao? Sao lại bắt nàng bồi thường một người nương tử cho hắn?

- “Rất đơn giản!” – Nam tử cười thật tươi. “Người đem chính mình làm nương tử bồi thường cho ta là được!”

Nàng bị dọa bởi lời nói khùng điên của hắn. “Người đừng ở đó mà nói hươu nói vượn, cái gì mà ta làm nương tử bồi thường cho người?”

Người này thật sự không bình thường, đừng nói là ở Diêm cốc toàn là quái nhân như vậy chứ... Không được! Nàng không muốn tiếp tục nói lung tung với hắn, hơn nữa nàng cũng chẳng biết đối phương là ai.

Khi nàng chuẩn bị lỗ mãng rời đi, nam nhân này lại lấy dáng vẻ vô hại, dễ dàng kéo tay nàng lại.

- “Ta mặc kệ, người chính là nương tử bồi thường cho ta! Nhìn đi, nương tử được vẽ trên tảng đá này y hệt người, người nhất định là nương tử mà ông trời gửi xuống cho ta, từ giờ trở đi, người chính là nương tử của ta!”

- “Người nói nhăng nói cuội cái gì vậy, ta không muốn cùng người chơi loại trò chơi nhảm chán này! Mời người mở to mắt mà xem lại lần nữa đi, ta tuyệt đối không hề giống nương tử trên tảng đá của người, buông tay ra mau, nếu không đừng trách ta không khách khí!” – Đông Linh Nhi vốn tốt tính cuối cùng cũng bị hắn chọc giận.

Hắn thành* mặt nàng. “Ai nói không giống, nhìn nè, nàng kia đôi mi cong cong như trăng rằm, đôi môi trong sáng chu chu nũng nịu, hoàn toàn giống y như người, người làm hồng nương tử của ta, nên người tới bồi thường, làm nương tử của ta thay thế nàng ta là đúng rồi.” – Hắn nâng tảng đá lên để nàng nhìn cho rõ.

*tranh: ta tra từ điển Việt – Việt nó nói là nghiêng qua một bên, mắt thẳng bằng, mà dịch ở đây thì không hiểu là nghĩa gì???

Đông Linh Nhi đau đầu.

Đúng là gặp quỷ mà! Hình vẽ đó là cái gì? Bất quá chỉ nhìn được là hình một thiếu nữ, mà ngũ quan thì rối rắm một cục chẳng phân biệt được đâu là mi đâu là mắt.

Thành thật mà nói thì hắn vẽ cũng chẳng xấu, nhưng đôi mi cong như trăng rằm, đôi mắt trong suốt, rõ ràng là hắn nhìn nàng mà tả...

Nghĩ đến đó, mặt nàng hơi hơi đỏ lên, vì lời tả của hấn như đang khen nàng vậy...

- “Ta với người một chút quan hệ cũng không có, hiện tại không có, sau này cũng sẽ không! Ta nói lại lần nữa, người muốn tìm nương tử thì tìm người khác đi, ta không rảnh cùng người bát nháo ở đây, buông tay ra, nhanh!”

Không đem lời nàng để vào tai, hấn còn nắm tay nàng, vô cùng thân thiết nói: “Nương tử đừng nói vậy! Vì phu thật vất vả mới tìm được người, sao có thể nói buông tay là buông được? Huống hồ, nương tử chán ghét cùng một chỗ với trượng phu là đạo lý gì?”

Tay trái hấn cử động, tiện tay vứt bỏ tảng đá vốn được xem là bảo bối.

“Vốn” thôi! Nương tử của hấn hiện đang ở trước mặt, hấn còn cần chi giữ tảng đá vẽ hổng kia làm gì?

- “Không được gọi ta là nương tử!” – xấu hổ rút lui, giận dữ thay chỗ.

- “Chúng ta mới vừa rồi đã có “da thịt chi hôn”, mà do nương tử nàng chủ động tiến tới, để ta phụ trách đi!” – hấn cười. (ta thật không hiểu, “da thịt chi hôn” lúc nào nhỉ T__T)

- “Người...!” Đông Linh Nhi tức giận đến nỗi nói không nên lời, nhất định là khi ra khỏi cửa nàng đã quên thấp nhang nên giờ mới gặp một kẻ điên như vậy.

Trong giây lát, nàng thở dốc vì kinh ngạc –

Nam nhân này... dám làm càn đưa tay ôm thắt lưng nàng!

Cơ hồ phát điên, nàng giận dữ đẩy hấn ra.

Không thể ngờ, nàng chỉ dùng hai thành công lực mà đẩy kẻ điên đang ban ngày ban mặt ăn đậu hũ nàng ngã xuống đất.

Kỳ quái! Người ban nãy khiến nàng giãy thế nào cũng không được đi đâu mất rồi?

- “Ai da! Đau quá! Nương tử, sao nàng nhẫn tâm vậy? Nỡ nào đẩy tướng công thân ái này ngã...”

Đông Linh Nhi bắt đầu đánh giá nam nhân đang ngồi dưới đất kêu rên như đứa bé to đầu này.

Hấn – rốt cuộc là dạng người gì?

Lúc này, đằng sau truyền đến từng tiếng gọi âm ỉ...

- “Linh Nhi cô nương, Linh Nhi cô nương, cô nương đâu rồi?”

Là Lục Y.

- “Ta ở đây.”

Nàng quay đầu lại, kêu to, Lục Y liền xuất hiện trước mặt nàng.

- “Cảm tạ trời đất! Rốt cuộc ta cũng tìm được người, người không biết đâu, khi ta quay ra sau không thấy người, ta quả thật bị hù chết. Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, may mắn Linh Nhi cô nương bình an vô sự.” – Lỡ đâu nàng bị tổn thương dù chỉ một sợi lông tơ, hấn làm sao ăn nói với người của Ngạo Ưng bảo đây?

Đông Linh Nhi chăm chú nhìn bộ dáng chật vật của Lục Y, hiển nhiên hấn đã tìm nàng một lúc lâu rồi, cùng lúc đó, nàng chú ý tới thanh âm đáng ghét kia... Không nghe thấy nữa!

Hả?

Nàng quay ra sau nhìn.

- “Tên kia đâu?” – Nàng lăm bắm.

Rõ ràng mới vừa rồi quái nhân kia còn kêu rên trên mặt đất, sao bây giờ...

Không thấy đâu?

Lục Y nghiêng ngẫm nhìn nét mặt không hiểu của nàng, lơ đãng đảo qua những tảng đá tán loạn trên cao, mắt híp lại.

- “Linh Nhi cô nương, đi thôi! Ta dẫn ngươi vào Diêm cốc!”

2. Chương 2

- “A, lại đá, huynh cứ lo vẽ vẽ hoài, chẳng chú ý gì tới muội hết vậy? Muội mới là nương tử của huynh đó!”

Tiểu cô nương hỏi bảy, tám lần mà tiểu nam hài đang vui đầu say sưa trong thú vui của mình vẫn không để ý đến.

- “Huynh vẽ gì mà xấu vậy! Đây là gấu đúng không?” Hình vẽ rất tối tăm, nàng thật không biết hắn đang vẽ gì nữa, chỉ có thể dựa vào hình dáng mà phỏng đoán.

Tiểu nam hài chỉ hơi hơi dừng tay rồi lại tiếp tục vẽ.

- “Không phải gấu!”

Tiểu nam hài cả người rung rung như đang kiềm nén cơn giận.

- “Haiz, huynh vẽ xấu vậy, sao nhân gia* ta đoán ra được!” – Tiểu cô nương chu môi, bộ dáng thập phần bất mãn. “Hồ ly? Mèo? Heo? Thỏ? Coi bộ cũng không phải! Chẳng lẽ huynh đang vẽ con chuột?”

- “Là hổ! Ta đang vẽ một con hổ!” – Hắn không kiềm chế được nữa, ngắt lời nàng, rống to.

Hắn thật sự tức giận, không lẽ hắn vẽ tệ đến thế?

Vì thế, hắn bắt đầu gom các dụng cụ vẽ tranh đơn giản lại, hắn không vẽ trước mặt nàng nữa là được chứ gì.

- “A, a, tảng đá tướng công, huynh đi đâu vậy?” tiểu cô nương liền đuổi theo. (bó tay, “tảng đá tướng công” =.)

Tiểu nam hài dừng bước, nổi tức giận như một quả bom bao quanh thân mình, làm tiểu cô nương không kịp dừng, đầu va vào cái lưng đang cứng ngắt (vì giận).

- “Ai da, đau quá! Tướng công, lần sau huynh có dừng lại nhớ nói trước cho muội biết nha!”

Lại nữa, hai chữ “tướng công” này đã trở thành ngòi nổ cho cơn tức của hắn.

- “Ta cảnh cáo ngươi, ta không phải cái gì gì tướng công của ngươi! Ngươi đừng có đi theo làm phiền ta nữa, nhanh chóng cắt đi, nghe chưa!”

Không quan tâm tới vẻ mặt khó coi của hắn, tiểu cô nương vẫn tươi cười bu lấy cánh tay hắn như cũ.

- “Được rồi, được rồi, đừng nóng, đừng nóng! Là lỗi của muội, không nhận ra đó là con hổ. Oa, không ngờ tướng công lợi hại như vậy, vẽ con hổ luôn nha!”

Mấy lời nịnh nọt thổi phồng của nàng làm tâm tình hắn tốt lên không ít, nhưng...

- “Buông ra.” Tiểu nam hài rầu rĩ nói.

- “Không buông, huynh là tướng công của muội mà! Nếu buông tay, lỡ đâu huynh chạy mất thì muội biết làm sao?”

- “A...” – Tiểu nam hài dường như chịu không nổi, đột nhiên rống lên một tiếng bất lực.

Hắn đã nói mấy lần rồi, sao nàng vẫn không chịu hiểu? Hắn không phải tướng công của nàng, cũng không muốn làm tướng công của nàng, sao nàng cứ cố chấp như vậy!

Dùng sức gạt ra cánh tay nhỏ bé đang ôm lấy tay hắn, tiểu nam hài lập tức chạy lấy người.

- “A, tướng công, huynh đợi muội, đợi muội với! A, tướng công!”

Còn muốn chạy! Nàng không cho hắn chạy, hắn là tướng công nàng khó khăn lắm mới chọn được, làm gì có chuyện nàng để hắn chuồn mất như vậy!

Diêm Cốc, nơi “thế ngoại đào nguyên” bí mật dưới đoạn nhai.

So với Ngạo Ưng bảo rộng lớn, nơi này có vẻ gần gũi với thiên nhiên hơn, sơn cốc một màu xanh, kỳ hoa dị thảo mọc khắp nơi, ai đứng giữa thiên nhiên thế này đều cảm thấy lòng khoan khoái dễ chịu.

Giang hồ tung tin vịt (ta thề cụm từ “tung tin vịt” là của bản convert chứ ko phải ta chém!) Diêm Cốc là tổ chức thần bí, tập hợp toàn cao thủ võ lâm, lại cũng có lời đồn Diêm Cốc là phú thương nổi tiếng khắp nước, những chuyện đồn thổi mơ hồ này đều xuất phát từ việc Cốc Chủ của Diêm Cốc có hành tung bí ẩn, chưa bao giờ lộ diện trên giang hồ, mà hành vi của Diêm Cốc cũng có chút khác thường.

Nhưng, có phải tất cả đều là lời đồn không?

Nàng không nghĩ vậy. Các đại hán nơi này người người đều hữu lực, nhất định đều tập võ từ nhỏ. Còn nữa, phạm là bán củi, dệt, ngân hàng tư nhân, tiêu cực, thực phường (nhà ăn đó, mà ta nghĩ quy mô lớn hơn, nên ta để nguyên), các cửa hàng kinh doanh này Diêm Cốc đều có, với quy mô này mà nói Diêm Cốc chỉ là tiểu phú thương* ai tin nổi?

*tiểu phú thương: nhà buôn nhỏ, ta để “tiểu phú thương” vì dù sao bối cảnh cũng là cổ đại.

Diêm Cốc tuy không hoa lệ, nhưng cũng không kém phần trang trọng.

Nếu không có buổi chiều đó, có lẽ nàng sẽ càng thích nơi này hơn.

Đêm đó, nàng đang ngủ mơ...

- “Nương tử, nương tử...”

Âm thanh dường như của nam nhân làm nàng giật mình tỉnh dậy.

Là ai? Ai vào phòng mà nàng không cảm giác được?

Nàng không phải cao thủ bình thường, nhờ trải qua nhiều năm huấn luyện gian khổ, lúc này không cần mở mắt nàng cũng ngay lập tức đánh một chuông về hình bóng mơ hồ kia.

Lạ kỳ là tay nàng bị chặn lại.

Khắc chế nổi kinh ngạc, nàng hé hé mắt, nhìn khuôn mặt bị màn đêm u tối che khuất, giả giọng trầm trầm, hỏi: “Ai?”

- “Nương tử, là ta! Mới một đêm không gặp mà nàng đã không nhận ra giọng của ta!” – làm hấn rất đau lòng.

Nương tử?!

Kêu nàng như vậy, chỉ có tên vô lại hôm qua thôi...

Nàng mở to mắt.

Đập vào mắt nàng là bóng dáng thon dài tuấn dật mà nàng không muốn nhớ đến, nàng xoay người dựa về trước, nhìn thấy đôi mắt quen thuộc kia đậm đặc ý cười...

Quả nhiên lại là hấn!

Nàng trừng mắt, thu lại chuông, hấn lại không chịu buông tay, nàng nhú mày hỏi: “Người vào bằng cách nào? Còn nữa, người vào phòng ta làm gì?”

- “Nương tử, những câu này rất kỳ quái, tự dừng hỏi ta vào bằng cách nào? Dĩ nhiên ta vào từ cửa phòng rồi! Ta đặc biệt đến gọi nàng dậy, dẫn nàng ra ngoài thưởng thức cảnh hồng lâm đẹp tuyệt vời thế gian hiếm có đó!”

Đôi mắt đen láy nhìn không chớp mắt vào cặp thủy mâu phát ra thần thái mê người, quả nhiên giống như suy nghĩ của hấn, bộ dáng vừa tỉnh ngủ của nương tử vô cùng động lòng người. (quả nhiên tiếng Hoa ý nghĩa cao thâm, thay vì câu “làm người ta rung động”, sửa thành “vô cùng động lòng người” nghe ra càng động lòng hơn nữa... haiz...!)

- “Người không hiểu đạo lý “nam nữ khác biệt” à? Sao một nam nhân như người lại dùng dùng xông vô tắm phòng của nữ tử như vậy?” – ở Ngạo Ưng bảo, ngay cả mấy vị sư huynh của nàng còn không làm vậy.

- “Nàng là nương tử của ta, ta là tướng công của nàng, phu thê vốn dĩ cùng phòng, nên ta đến phòng nàng là chuyện “thiên kinh địa nghĩa”*, có gì để phải lo lắng hay sao?”

Đông Linh Nhi nghe xong tức giận muốn học máu, hắn thật không biết xấu hổ! Hai người ngay cả bái đường thành thân cũng chưa có, mà hắn đã dám tự nhận là tướng công của nàng?!

- “Nói vậy thì ngay cả giường của ta, người cũng muốn lên nằm đúng không?”

- “Đương nhiên tướng...”

Nhận ra ánh mắt giết người của nàng, hắn ho khan vài tiếng. “Tuy nhiên, ta cũng không muốn nửa đêm lại đá nương tử xuống giường, thời gian này trước mắt cứ kiên nhẫn thôi.”

- “Người cầm miệng cho ta!”

Nhận thấy có một chưởng đánh về phía mình, nam tử vội vàng lùi ra xa nàng vài bước, phun khí, vỗ ngực, nói: “Oái! Nương tử, nàng lại muốn động thủ đánh ta giống ngày hôm qua nữa! Không tốt đâu! Trên đời này nào có nương tử nào mưu sát chồng? Có tội đó!”

- “Người mau rút ra ngoài cho ta!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói, mỗi lần nhìn thấy hắn, cơn tức của nàng lại trào dâng mà.

- “Được rồi, vậy nàng mau mau thay quần áo đi, ngoài trời hơi lạnh, nàng nhớ mặc nhiều áo một chút, ta chờ trước cửa nha.”

Bước đến cửa xong, hắn lại quay lại, bộ dáng vô lại.

- “Ai... biết là nói ra nàng sẽ không vui, nhưng mà... Nương tử, ừm, cặp đùi trắng nõn của nàng, cùng tà áo hơi hé mở kia thật sự... thật động lòng người!”

Nói vừa dứt câu, hắn nhanh như chớp lên đến đứng ngoài cửa.

Để lại trong phòng một Đông Linh Nhi không biết nên xấu hổ hay tức giận, khuôn mặt xinh xắn đỏ hồng, kéo ngoại bào lại cho kín đáo, mang hài vào và...

Cầm gối hung hăng ném vào cửa phòng.

Tầng tầng lớp lớp sương mù bao phủ không gian, bầu trời xa xa nhuộm màu lam xinh đẹp, vạn vật dưới đất nhu hòa mỹ lệ, mộng lung trong cơn mê ngủ như cô thiếu nữ chưa tỉnh giấc nồng, đẹp đẽ mà không thô tục, như ẩn như hiện dưới những tia sáng yếu ớt.

Dần dần, những tia sáng mỏng manh loang rộng, loang rộng thành một dải ánh sáng trắng lóa, mặt trời dần thức giấc, hiện ra sau những đám mây ngũ sắc, màu lam nhu hòa nhường chỗ cho màu vàng rực rỡ.

Ở “hồng lâm”, Linh Nhi chăm chú nhìn giọt sương đang yên vị trên một phiến lá, được những tia nắng vàng nhuộm thành màu sắc rực rỡ huyền bí, lấp lánh như màu cầu vồng sau mưa.

Giờ này khắc này, trời đất như hòa làm một, người xem cũng có cảm giác cảnh đẹp nhất thế gian – cũng chỉ đến thế này mà thôi. (Ta thừa nhận, đoạn này... ta chém =)))

Sau khi ngẩn người ngắm cảnh mặt trời mọc, nàng nghĩ, ừ, nàng sẽ không so đo chuyện hắn “đột nhập” vào phòng nàng, phá bình giấc ngủ của nàng nữa, nhưng mà...

- “Người đừng dựa nữa được không!” – Nàng tà nghệ (tà nghệ là sao T__T nàng nào biết giúp ta với) nhìn hắn.

- “Đừng mà, nương tử, sao nàng lại nói vậy? Tốt xấu gì cũng nhờ ta đưa nàng đến đây, sao lại không đối xử với ta ôn nhu một chút chứ! Ta nào có ác ý gì với nàng, mà nàng cứ tỏ vẻ ghét bỏ ta hoài! Nàng lạnh nhạt như thế, nàng biết ta có bao nhiêu thương tâm không!”

Nói đoạn, hắn bày ra vẻ mặt “tiểu con dâu” thập phần oan ức, cúi đầu, ra vẻ ủy khuất.

- “Ta nói rồi, không được gọi ta là “nương tử”, ta không phải nương tử của ngươi!” – rốt cuộc là ai tra tấn ai đây cơ chứ.

- “Ta chỉ biết là nàng vẫn luôn ghét bỏ ta... Vì phu thật đáng thương, trời chưa tỏ đã vội vàng chạy đến tận giường gọi nương tử dậy, chỉ sợ nàng bỏ lỡ cảnh đẹp hiếm có nơi trần gian này... Không ngờ, ta hao hết tâm tư đổi lại lại là thái độ lạnh lùng lạnh nhạt của nàng, ta thật đáng thương mà...”

Đông Linh Nhi ngán ngấm, nàng đang nói gà mà hắn lại nói vịt*, có phải hắn cố tình hiểu sai ý nàng hay không vậy.

*nàng đang nói gà mà hắn lại nói vịt: nguyên văn là “Đông Linh Nhi phát hiện chính mình cùng hắn căn bản là ông nói gà bà nói vịt”, ta sửa một chút cho dễ nghe thôi.

- “Ta nói ngươi...” – nàng sững sốt.

Hắn... hắn... tự dưng lại khóc?!

- “Hu hu... nương tử ghét bỏ ta, không cần ta, chán ghét ta... oa oa oa...” – hắn bắt đầu giống tiểu hài tử, khóc rống lên.

- “A, ngươi... ngươi... ngươi đừng khóc mà!” – có phải nàng khi dễ hắn không vậy?

Đông Linh Nhi tay chân luống cuống, không biết an ủi hắn thế nào. Mà nàng lại không muốn hắn tới gần nàng, do dự một lát, cuối cùng chỉ có thể vỗ vỗ nhẹ lên vai hắn.

- “Ngươi đừng khóc nữa, đường đường là thân nam nhi mà khóc sụt sùi còn ra thể thống gì nữa?”

- “huhu...” – hắn vẫn khóc, như không để lời nàng vào tai.

- “Ngươi đừng vậy, được không?” – trời ơi, có ai tới cứu nàng không?

- “hu hu... nàng ghét bỏ ta...”

- “Aiz... ngươi...” – Nàng muốn trả lời là “Đúng, ta đúng là ghét bỏ ngươi đó” sau đó sẽ vỗ mông chạy lấy người, như vậy từ nay về sau hắn cũng sẽ không làm phiền nàng nữa, không phải sao? Thế nhưng, tiếng khóc của hắn bắt tri bắt giác đi vào lòng nàng, làm nàng mềm lòng, kết quả là...

- “Ta không có...” – nàng tự an ủi, “không có” ghét bỏ hắn.

- “Nàng không cần ta...” – hắn ngược đời mắt nhắm lệ lên nhìn nàng.

Nàng hít sâu một hơi: “Ta không có!”

- “Nàng... chán ghét ta...” – nước mắt bắt đầu tràn ra.

- “Ta không có, được chưa?” – Đông Linh Nhi thở dài.

Ở Ngạo Ưng bảo, đại ca bình tĩnh cao ngạo, Hồn bướng bình ưa gây sự, Tường cơ trí khô hài, Phách mồm miệng độc ác, có người nào mà nàng không thể ứng phó?

Vậy mà, khi đối diện với hắn, một kẻ có công phu thâm sâu không lường được, lúc vô lại như kẻ lưu manh, lúc lại giống như một đứa bé ưa gây sự, nàng vô phương chống đỡ, chỉ có thể đầu hàng.

- “Nàng thật không chê bai ta, không phải là không hề muốn ta, càng không chán ghét ta?”

Đôi mắt đầy chờ mong, dáng vẻ cẩn cẩn thận thận hỏi làm lòng nàng mềm nhũn.

Nàng dùng thái độ như đang dỗ trẻ con, giọng điệu cũng trở nên mềm mỏng, nhẹ nhàng rất nhiều.

- “Ừ, ngươi lau mặt đi, lớn như vậy rồi mà còn khóc thành bộ dạng này nữa.” – khuôn mặt của nam nhân trưởng thành lại tèm lem nước mắt nước mũi, trông thật khó coi!

- “Tuân lệnh nương tử!” – khuôn mặt hắn sáng bừng lên vì nụ cười.

Linh Nhi mệt, chẳng muốn sửa xưng hô của hần nữa, nàng biết có nói hần cũng sẽ không nghe. Hần muốn kêu thế nào cứ để hần kêu thế đó, dù sao thì sau khi nàng rời khỏi Diêm Cốc, hai người cũng chẳng còn quan hệ gì nữa.

Tuy nhiên, thân phận của hần vẫn làm nàng hoang mang. “Người... rốt cuộc là ai?”

Một nụ cười nhẹ như gió xuân lan ra trên mặt hần. “Tướng công của người, Tiểu Lạc Lạc đó.”

- “Tiểu Lạc Lạc?” – Giọng nam vang lên, đầy kinh ngạc.

- “Đúng, công tử biết hần à?” – Đông Linh Nhi xấu hổ.

Dáng vẻ nàng thiếu tự nhiên khi nhắc tới tên này, thật sự tên này nghe cứ ầu ỹ như tình nhân gọi nhau, làm nàng cảm thấy thẹn thùng, dù bọn họ căn bản không phải quan hệ này.

Sau khi đưa nàng đến phòng ăn, tên tự xưng là tướng công của nàng, Tiểu Lạc Lạc, liền rời đi. Nghĩ đi nghĩ lại, một người có thể tự do đi lại ở bên trong trang viên của Diêm Cốc, thân phận của hần tất cũng không phải bình thường.

- “Hần... hần nói hần tên là Tiểu Lạc Lạc?! Hần nói cô nương gọi hần là Tiểu Lạc Lạc à?”

Lục Y vừa có vẻ kinh ngạc vừa như đang nhin cười, làm Linh Nhi càng khó hiểu, nàng khẳng định Lục Y chắc chắn biết hần!

- “Ha ha ha...” – Lục Y cười không ngừng.

Nàng nhú mày. “Lục Y công tử?”

- “A, xin lỗi, khụ, chuyện liên quan đến Tiểu Lạc Lạc, khụ, hần chính là nhân vật cực trọng yếu của Diêm Cốc, chờ một thời gian nữa cô nương sẽ biết thân phận của hần thôi.”

- “Giờ không được sao?” – cũng không phải nhân vật thần bí gì mà đợi đến thời điểm mới công bố, không phải sao!

- “Ta nghĩ, chuyện của Tiểu Lạc Lạc cũng không liên quan tới mục đích đến đây của cô nương, hần là vấn đề trọng yếu của Linh Nhi cô nương chính là bệnh tình của Cốc chủ chúng ta, đúng không?”

Hần không đề cập tới thì thôi, thật ra nàng cũng đang muốn hỏi hần vấn đề này.

- “Ta tới đây cả một ngày rồi, vậy xin hỏi Cốc chủ ở đâu?” – Chuyện của “Tiểu Lạc Lạc” trước mắt cứ tạm gác lại đã.

- “Thỉnh Linh Nhi cô nương kiên nhẫn chờ thêm một ngày nữa, hết ngày mai Cốc chủ sẽ xuất hiện.”

Lại phải đợi!

Đông Linh Nhi không khỏi trầm oán từ đáy lòng, rõ ràng là người ta mời nàng đến, tại sao cái gì cũng bắt nàng phải chờ?!

- “Ta biết Linh Nhi cô nương nhất định đang nghi hoặc tại sao cứ phải chờ đến ngày mai. Bởi vì chỉ có đến lúc đó cô nương mới có thể rõ ràng về bệnh tình của Cốc chủ.”

- “Không thể nói trước cho ta biết được sao?”

- “Ta nghĩ sau khi cô nương gặp mới nói sẽ tốt hơn.”

Đông Linh Nhi nhú nhú mày, nàng không hiểu sao người nơi này cứ ra vẻ thần thần bí bí, tuy nhiên nàng đã đáp ứng người ta, thôi thì cứ chờ vậy.

Cách phòng nàng chừng mười bước có một mảnh rừng liễu rủ nên thơ vô cùng, chiều về, không hiểu nàng nghĩ gì mà lững thững tản bộ đến đó.

Khi nàng chuẩn bị trở về, đột nhiên phát hiện trong góc khuất âm u của rừng liễu ẩn hiện một căn nhà gỗ nhỏ.

Từng bước đến gần, phát hiện cửa hơi hé hé, nàng tò mò đẩy cửa vào.

Đây là một gian phòng vô cùng đơn sơ giản dị, trong phòng có một chiếc bàn gỗ hình tròn, trên bàn bày la liệt các đĩa màu (vẽ), bên phải ngoài một chiếc giường cũ thì không còn gì khác nữa.

Trong góc phòng bên phải là một đồng đá nhỏ, nàng đến gần nhìn mới thấy những viên đá này đều có hình vẽ tô màu rực rỡ ở trên.

Lại là vẽ lên tảng đá.

Làm nàng nghĩ tới một người.

Đúng vậy, người có thể vẽ lên tảng đá những hình thù mà người khác khó có thể phân biệt được, trừ “Tiểu Lạc Lạc”, còn ai vào đây nữa?

- “Nương tử, sao nàng lại vào đây?!” – câu hỏi đầy vẻ kinh ngạc, mà người hỏi cũng đã bất động thanh sắc xuất hiện sau lưng nàng.

Hắn cứ nghĩ kẻ nào lớn mật xâm nhập phòng làm việc của hắn, hóa ra lại là nàng.

Vốn dĩ hắn cũng tính dắt nàng đến đây chiêm ngưỡng các “tác phẩm” của hắn, không ngờ nàng đã sớm xuất hiện ở đây rồi.

- “Nơi này... là phòng của người?”

Nam nhân có vẻ ngoài mê đảo chúng sinh này võ công hơn hẳn nàng, điều này từ lâu nàng đã nhận thức được, nên đối với việc hắn xuất hiện mà nàng không hề cảm giác được cũng không cảm thấy lạ lẫm nữa.

- “Không, nơi này là chỗ để ta cất các thành phẩm của mình.”

Nàng nghiêng đầu, chống lại cặp mắt đen láy mang ý cười kia, bất ngờ hỏi: “Người thích vẽ lên tảng đá như vậy, sao không lấy tên là “tảng đá” luôn đi?”

Câu hỏi của nàng làm nội tâm hắn gợn sóng, hắn chú mục vào đôi mắt đang nhìn chằm chằm của nàng, đáy mắt hắn lóe lên chút ánh sáng khác thường rồi lại trở về như cũ.

Khóe miệng khẽ cười, khoảnh khắc thất thần vừa rồi của hắn rất nhanh, căn bản nàng sẽ không nhận ra.

- “Gọi “tảng đá” có vẻ khó nghe, ta thích nương tử gọi ta là “Tiểu Lạc Lạc” à.”

Hơi chun mũi, hắn làm mặt ngây ngô, cười. “Ta vẫn muốn tìm dịp thích hợp dẫn nàng đến đây xem các tác phẩm bảo bối của ta, không ngờ nương tử đã phát hiện ra trước rồi. Thế nào, thế nào? Ta vẽ rất tuyệt đúng không? Mỗi đao mỗi nét trên các tảng đá này đều là tâm huyết của ta đó, ta rất ít chia sẻ với ai, đương nhiên nương tử của ta là ngoại lệ đó.”

Về mặt của hắn giống như đứa bé làm được việc tốt đang háo hức chờ người khác khen tặng vậy.

Đông Linh Nhi chỉ có thể gượng cười, chậm rãi phun ra vài chữ. “A... ờ... không sai.”

- “Ta biết mà, nương tử chắc chắn sẽ thưởng thức tác phẩm của ta, cũng như Lục tiểu tử...”

Hắn lẩm bẩm vài tiếng, lại gần nắm lấy tay nàng, dẫn nàng đến xem tảng đá ở phía trên.

- “Nương tử, nàng xem, đây là hình vẽ mà ta mất công vẽ lâu nhất đó! Nàng xem nè, hình vẽ này có phải giống y như thật hay không?”

Nàng cẩn thận nhìn kỹ hình vẽ, vừa có chân, lại có mỏ, có lẽ là một con chim?!

Nàng không nói cụ thể. “Con chim giống thật nha.”

- “Đúng rồi! Nàng xem, bộ dáng oai hùng này, một con ưng tầm thường sao có thể sánh được với nó?”

Hóa ra là một con điêu hâu! Đông Linh Nhi bừng tỉnh đại ngộ.

- “Sao người thích vẽ lên tảng đá vậy?” – nàng tò mò nhất là chuyện này đó.

- “Thích là thích thôi!” – hắn thưởng thức những tảng đá của chính mình. “Ta nghĩ, khi nhìn thấy một vật gì cũng không muốn quên đi, mới đem nó vẽ lên tảng đá, để hình ảnh đó vĩnh viễn có thể lưu lại. Lúc trước ta thường vẽ tranh sơn dầu, sau này ta mới phát hiện ra, so với tranh sơn dầu thì đá dễ kiếm hơn, lại có ở khắp nơi, tùy tùy tiện tiện cũng có thể vẽ được.”

Hắn cầm lên tảng đá ở trên cùng, dùng tay áo nhẹ nhàng lau sạch bụi.

Nàng hơi hơi nhìn tảng đá vừa được hắn chăm sóc đó.

Tảng đá vẽ lên hình một cô gái mặc y sam màu tím, duy chỉ có gương mặt nhìn không rõ.

- “Ai vậy?”

- “Một người rất quan trọng của ta.” – Sau khi lau sạch sẽ, hắn lại lần nữa để nó vào chỗ cũ, nhìn nàng cười. “Cũng là người mà ta từng quý trọng nhất.”

Không hiểu sao nụ cười này của hắn làm lòng nàng có điểm không thoải mái, như có con gì gặm nhấm chỗ bị thương, làm tim nàng hơi nhoi nhói, mà ngực cũng thấy buồn buồn.

Người con gái đó... có khi nào là người trong lòng của hắn không?

3. Chương 3

- “Tảng đá tướng công, tìm được huynh rồi!”

Ước chế thật, dù hắn trốn thế nào cô bé này vẫn có thể tìm được là sao chứ!

- “Tướng công, tướng công, huynh xem nè, xem muối mang đồ ăn gì cho huynh nè!” – nàng lấy ra một chiếc giỏ trúc nho nhỏ.

- “Có cháo khoai lang nè, cơm nắm đậu đỏ nè, còn nữa, còn nữa, An tỷ tỷ còn thêm vào một ít rau tỹ ấy làm nữa, tuyệt không! Quá trưa rồi, muối nghĩ huynh nhất định đói lắm rồi, mau mau, mau mau, đến ăn nè!”

Nhìn nhìn nắm cơm bị dúi vào tay, lại nhìn đến tiểu cô nương đang chăm chú soạn đồ ăn, trong lòng hắn như có một dòng nước ấm chảy qua, giờ phút này, hắn đột nhiên cảm thấy tiểu nha đầu rắc rối này cũng có điểm đáng yêu...

Khi hắn đang chậm rãi “xử lý” nắm cơm, tiểu cô nương đến bên chỗ hắn vừa vẽ khi nãy, ngồi xổm xuống xem chăm chú.

- “Ồ, tướng công, hôm nay huynh vẽ trâu á! Ừ, không sai, không sai, lần này vẽ có tiến bộ nha! Muội nhìn rõ ràng đó là một cái đầu trâu nhe!”

- “Không phải trâu!” – thanh âm bực bội từ “đầu đó” vang ra.

- “Ồ, này muối nói sai rồi, không phải trâu, là một con dê màu vàng!”

- “Cũng không phải dê!”

- “Ờ ờ, không phải dê! Ha ha...” – nàng cười ngây ngô.

- “Ta đang vẽ con hươu!” – hắn chịu hết nổi, suy sụp tinh thần, kêu to.

- “Đúng, đúng, đúng, là hươu, là hươu đó...” – tiếng cười càng lúc càng nhỏ, đến khi không còn nữa.

Tiếng “ục ục” do bụng đói vang lên, không gian có chút xấu hổ.

- “Người chưa ăn gì?” – tiểu nam hài hạ mí mắt.

Nàng gãi gãi đầu. “Muội vội vàng đem đồ ăn lại, quên mất bát cháo của mình ở trên bàn.”

- “Đói bụng còn không mau trở về ăn đi.” Hấn không kiềm chế được nổi tức giận vì sự đãng trí của nàng, sao lại quên ăn cơm, đem cái bụng đói meo chạy đến đây cơ chứ.

- “Aiz... muốn về phải đi một đoạn đường á.” – kỳ quái, lúc này không phát hiện ra thì đâu thấy đói, mà giờ càng lúc càng thấy đói là sao.

- “Muội nghĩ, muội không có sức đi về đâu.” – hai mắt nàng sáng lên, nhìn chăm chăm nắm cơm trong tay hấn.

Tiểu nam hài tựa hồ nhận ra nàng có “ý đồ khác”, theo bản năng bảo vệ cơm nắm của mình.

- “Muội muốn ăn cơm nắm của huynh.”

- “Cái này ta cần rồi, người ăn cháo đi.” – nàng có dám ăn nước miếng hấn, hấn cũng không dám đưa đâu! Ghê tởm lắm!

- “Có sao đâu, huynh là tướng công của muội, muội là nương tử của huynh, cần một ngụm rồi thì đã sao, chúng ta là phu thê mà!” – nàng mặc kệ, làm gì phức tạp vậy, ăn trước tính sau.

- “A, đó là của ta mà, người đừng ăn, ai da –“

Hấn ngăn cản lần nữa, mà nàng thì nửa điểm đáng yêu cũng không còn, nhất quyết không nghe.

Trời còn chưa tỏ, Đông Linh Nhi đã mở đôi mắt to tròn lên, không hề cảm thấy buồn ngủ.

Lâu rồi nàng không mơ thấy những chuyện trước đây, nàng nhớ rõ khi còn bé nàng rất nghịch ngợm, tùy hứng, cực kỳ hiếu động. Nếu không nhờ năm đó bảo chủ phu nhân dắt nàng theo, quan tâm lo lắng, dạy dỗ nàng, sau đó nàng may mắn gặp gỡ sư phụ có y thuật cao siêu, thì bây giờ có khi nàng vẫn là một nha đầu lỗ mãng, không hiểu chuyện.

Dù sao cũng không ngủ lại được nữa, Linh Nhi liền đứng lên, đẩy cửa sổ ra, nhìn những tia sáng mơ hồ ở phương xa, đoán xem bây giờ đã là canh mấy rồi.

Ừm, có lẽ nên đi đến chỗ hôm qua ngắm cảnh mặt trời mọc, thật là một cảnh đẹp hiếm có.

Nghĩ vậy nàng liền ra khỏi phòng, chưa đến thời gian nửa ly trà nhỏ*, nàng đã đến bìa rừng.

*một ly trà nhỏ: 5 phút.

Ban đêm, hơi nước tạo nên một màn sương trắng mỏng lung bao phủ mọi vật, thời tiết cũng se lạnh, hôm nay cũng không có ai nhắc nhở nên y phục của nàng tương đối đậm bạc sơ sài, thật sự không đủ ấm. Một cơn gió lạnh thổi tới, nàng không nhận được, “hắt xì” một cái.

- “Ai đó?”

Nàng còn chưa kịp phản ứng, một bóng đen đã bay đến đứng trước mặt nàng.

- “Nương tử, sao lại là nàng?”

Không chỉ hấn kinh ngạc, Đông Linh Nhi cũng không ngờ sẽ gặp hấn ở nơi này.

- “Ta nói mà, nơi này là nơi ngắm mặt trời mọc đẹp nhất, ai đã ngắm qua một lần sẽ nhớ mãi không quên, muốn ngắm lần nữa, nhất định nương tử cũng vậy nên trời chưa sáng đã ra đây chờ rồi! Mà lần này nương tử canh giờ thật chính xác nha, ta cũng định dừng mọi việc để chạy qua gọi nàng dậy cùng ngắm mặt trời mọc đó!”

Hấn vừa nói vừa tiếc, thế là mất cơ hội ngắm đáng vẻ đáng yêu khi nàng chìm trong giấc mộng rồi.

- “Nửa đêm người không ngủ lại chạy đến đây làm gì?”

Nàng nheo mắt nhìn chăm chú, y phục của hấn giống y đúc ngày hôm qua, có khác là hôm nay hấn cầm vật gì có vẻ rất nặng trên tay.

- “Kiểm tra đá!”

- “Kiểm tra đá?” – nàng kinh ngạc.

- “Nửa đêm chính là thời khắc tốt nhất để kiểm tra đá đó! Lúc này, nó sẽ hấp thu nước do sương sớm ngưng kết thành, mặt ngoài đá sẽ trở nên bóng loáng với màu sắc đẹp đẽ, bấy giờ vẽ tranh lên nó là thích hợp nhất. Nếu không sớm cất vào, đợi đến khi mặt trời lên, ánh mặt trời sẽ làm mặt ngoài viên đá bị khô, xuất hiện những vân sần sùi, tảng đá sẽ không ăn màu, màu sắc tô lên sẽ không còn đẹp nữa mà trở nên rất xấu xí.”

Đông Linh Nhi nhìn hần, nghi hoặc.

Kỳ thật, nàng không hiểu lý luận kỳ quái này của hần là thật hay giả? Nàng cũng không biết tại sao hần lại cuồng vẽ lên đá như vậy, còn khẳng khẳng nói rằng nàng chính là “nương tử” trong bức họa trên tảng đá khi đó, điều duy nhất nàng có thể kết luận, đó là, hần chính là một kẻ điên cuồng đá*.

*kẻ điên cuồng đá: từ này ta chém, bản convert là “tảng đá điên”, haha.

- “Ai da –“

Hần xoay người hô to một tiếng, cùng lúc vứt tảng đá đang cầm trên tay, nhanh nhẹn cởi quần áo.

Nam nhân này làm gì vậy? Nàng ngây như phỗng nhìn trân trân, không nói nên lời.

Không lẽ hần tính dùng quần áo bao quanh tảng đá bảo bối của hần?

Tuy nhiên, sự thật khác xa phỏng đoán của Linh Nhi.

Hần cởi ngoại sam* không phải để nâng niu tảng đá kia, mà là để khoác lên người nàng.

*ngoại sam: áo ngoài.

- “Nương tử, trời lạnh đó, nàng mau mặc vào, cẩn thận không lại bị cảm lạnh đó.” – nói một hồi hần mới nhớ đến tiếng hắt xì ban nãy của nàng.

Đông Linh Nhi đầu trống rỗng đứng đó, để mặc hần khoác ngoại sam lên người nàng, thân thể cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều, mà sâu trong lòng cũng có một cảm xúc không rõ nổi lên. (wow, cảm động rồi, cảm động rồi)

Hóa ra hần cũng biết chăm sóc người khác!

- “Sao ngươi quăng tảng đá kia đi? Còn nữa, không lẽ ngươi không biết lạnh à?” – trên người hần chỉ còn một kiện áo đơn mỏng manh, so với nàng cũng chẳng nhiều nhận gì.

- “Tảng đá có thể kiểm tra lại, mà nương tử bị cảm lạnh thì ta biết làm sao?” – hần nghiêng đầu ngây ngô cười.

Điều bộ ngực ghêch này của hần ngược lại lại làm nàng bực mình.

Nàng có phải thật sự là nương tử của hần đâu, đối tốt với nàng như thế để làm gì? Chỉ là không cẩn thận bò lên người hần, hần có cần phải như thế hay không? (đau lòng, đau lòng phải hem ta *nham nhở*)

- “Hảo ý của ngươi ta cảm tạ, nhưng không cần phiền ngươi như vậy, ta không sao.”

Nói đoạn nàng đưa tay định cởi ngoại sam kia ra nhưng lại bị hần ngăn cản.

Nàng có chút giận, với tư cách là thầy thuốc, dĩ nhiên nàng muốn hần tự yêu quý trân trọng bản thân mình, hần cũng không phải thần thánh gì, không phải chịu lạnh một đêm sẽ không sinh bệnh.

- “Này, ta nói cho ngươi nghe –“

- “Nương tử, nàng không gọi ta tướng công cũng không sao, nhưng đừng “này này” như vậy nữa, hay nàng gọi tên của ta đi!” – hần không thích nghe nàng “uy uy”.

Nàng bắt đầu dĩ thử dài. “Vây... Tiểu Lạc Lạc! Ngươi mau nghe lời ta, mặc quần áo vào, trời càng lúc càng lạnh, ngươi cứ vậy thế nào cũng bệnh!”

- “Không cần, ta có cách này hay lắm.”

Nói đoạn hắn ôm nàng, phi thân lên thân cây mật diệp tùng, lưng dựa vào thân cây, một tay ôm chặt thắt lưng nàng, để nàng ngồi trong lòng.

- “Như vậy là được rồi, chúng ta tựa vào nhau, sưởi ấm cho nhau, ai cũng sẽ không lạnh.” – hắn nhìn nàng, nhếch miệng cười.

Hành động thân mật của hắn làm nàng vô cùng mất tự nhiên, theo bản năng muốn trốn tránh bàn tay nóng rực đang đặt ở thắt lưng.

- “Ôi, nương tử, nàng đừng xoay tới xoay lui, cẩn thận kéo ngã bây giờ.” – tay hắn càng siết chặt hơn.

Nội lực của hắn còn thâm hậu hơn cả phán đoán của nàng, làm nàng từ chỗ giây dựa mong thoát khỏi lại càng lâm vào hoàn cảnh quẫn bách – dán chặt vào ngực hắn.

Tư thế thân mật này làm nàng bất giác đỏ mặt.

- “Buông ra, để ta tự ngồi được rồi!”

- “Không cần, ta thích ôm nàng như vậy, nàng thật thơm. Nương tử!” – mũi hắn hít hít, ghé vào trên gáy nàng ngửi ngửi.

- “Khứu giác của ngươi nhất định là có vấn đề.” – trên người nàng chỉ có mùi thảo dược, tuyệt đối không có mùi gì khác.

- “Không có! Ta thật rất thích mùi hương tự nhiên trên người nàng, mỗi lần hít vào đều cảm thấy rất thoải mái.”

- “Ngươi đừng có “được một tắc lại lẩn một thước”!” – nàng dịch đầu ra xa, nhưng thắt lưng bị hắn ôm chặt, chỉ có thể mặc hắn đưa đầu lại gần.

- “A, nương tử, nhìn kìa, ánh sáng rạng đông bắt đầu xuất hiện kìa!”

Hắn thành công dời đi sự chú ý của nàng.

Giống với lần đầu tiên nhìn thấy hình ảnh kinh diễm đó, nàng mãi mê ngắm nhìn đến mất cả hồn vía, sớm đã đem chuyện tranh chấp kia ném đến sau đầu!

Ngược lại, hắn mặc kệ ánh sáng kỳ ảo kia, ánh mắt thủy chung vẫn đặt trên người nàng một khắc không rời, bởi vì hắn phát hiện, không có gì trên thế giới này xinh đẹp bằng hình ảnh nương tử của hắn đắm mình trong nắng sớm cả.

Dưới ánh sáng dịu dịu của bình minh, mái tóc đen mượt của nàng ánh lên, tô đậm khuôn mặt mềm mại, vì hưng phấn mà đôi mắt long lanh càng thêm ngời sáng, khoe môi anh đào he hé câu hồn người... nương tử của hắn quả thật mỹ lệ đến mức không gì có thể sánh bằng.

Vẻ đẹp của nàng làm hắn mê mẩn, hắn nghĩ, hắn thật sự say rồi!

Đột nhiên, hắn giật mình, từ trong mộng hoàn hồn.

A! Nương tử gọi hắn là “Tiểu Lạc Lạc”, vậy còn hắn? Có lý nào hắn lại hoàn toàn không biết tên của nương tử nhà hắn? Điều này không chấp nhận được!

- “Nương tử, nương tử.” – nhẹ nhàng vuốt sợi tóc mai của nàng, hắn có chút hối hận vì khiến nàng chú ý đến ánh bình minh mới mọc kia.

- “Chuyện gì?”

Đông Linh Nhi nhẹ giọng trả lời, hiển nhiên là nàng cũng như say như mê với cảnh vật mỹ lệ kia.

- “Nương tử, ta muốn biết tên nàng.”

- “Đông Linh Nhi.” – nàng trả lời theo bản năng.

Đông Linh Nhi, Linh Nhi. Hắn lẩm nhẩm tên này, bỗng dưng, mặt hắn bừng sáng vì một nụ cười tươi rói.

- “Linh Nhi nương tử, sau này ta gọi nàng là Linh Nhi nương tử, được không?”

Đương nhiên, Đông Linh Nhi vẫn như cũ không để ý hắn nói gì, vô thức gật đầu, đến khi nghe một tràng tiếng cười sang sảng hòa cùng tiếng hoan hô, nàng mới giật mình quay lại nhìn hắn. (xong, cừu đã đưa đầu vào bẫy của sói!)

- “Linh Nhi nương tử, cuối cùng thì nàng cũng quyết định làm nương tử của ta!”

Hả? Cái gì?

Nàng vừa nói gì, vừa đáp ứng cái gì?

Về mặt nàng đầy nghi hoặc.

Sợ nàng chối phăng, hắn nhanh chóng nói: “Linh Nhi nương tử, nàng không thể đổi ý đâu, lúc này nàng tự mình gật đầu đáp ứng rồi. Từ giờ trở đi, nàng chính là nương tử của ta, Linh Nhi nương tử của ta.”

Gật đầu đáp ứng?

Nàng nhớ ban nãy đúng là nàng có gật đầu, bắt quá đó chỉ là nàng âm ừ cho có những gì hắn nói thôi, chẳng lẽ chuyện hắn vừa hỏi...?

Nhất thời, Đông Linh Nhi cảm thấy có một áng mây đen dừng lại trên đỉnh đầu.

- “Người đừng hiểu lầm, vừa này, căn bản không phải ta đáp ứng người cái gì...” – nàng vội vàng giải thích.

- “Vạn tuế, vạn tuế! Cuối cùng ta đã có nương tử rồi! Linh Nhi nương tử đáp ứng rồi, nương tử của ta...” – hắn hoàn toàn chìm trong vui sướng, hoàn toàn không nghe không thấy nàng nói gì.

- “Này, này, người có nghe không vậy? Người không có nương tử, mà dù có cũng không phải là ta, có nghe không? Ta không đáp ứng...” – nàng chụp vai hắn, hy vọng hắn tỉnh lại từ giấc mộng hảo huyền kia.

Nhưng hắn vẫn cười ngớ ngẩn, si mê như cũ.

Cuối cùng, Đông Linh Nhi cũng chẳng muốn nói nữa, nhân lúc hắn còn si ngốc, dễ dàng thoát khỏi kiềm chế của hắn, từ tàng cây nhảy xuống đất, hắn muốn mơ cứ để hắn mơ, nàng muốn tỉnh, sẽ không lãng phí nước miếng với kẻ đang nằm mơ.

Tuy nhiên, sau lưng nàng bỗng có những tiếng kêu to liên tiếp làm cho nàng có cảm giác đám mây đen kia càng lúc càng đậm đặc.

Trưa nay, không khí ở bàn ăn so với hôm qua càng náo nhiệt vui vẻ, dù vẫn chỉ có hai người ngồi dùng cơm, nhưng số người đứng hầu lại nhiều hơn một, mà người thêm vào đó lại chính là nguồn cơn của mọi sự náo nhiệt này.

- “Oa! Canh nóng quá! Người muốn làm bỏng chết nương tử của ta sao? Còn nữa, cá này làm gì mà nhiều xương vậy, lỡ đâu nương tử ta không cẩn thận, hóc xương thì sao? Kia nữa, người ném thử đi, đồ ăn mặn thế này, làm sao ăn được? Sao nương tử ta ăn nổi...”

- “Phanh!”

Cuối cùng, có người chịu không nổi, buông đũa thật mạnh xuống bàn.

- “Đủ rồi, rốt cuộc người có muốn ăn cơm hay không?”

Nàng mà thật sự là tình nhân của hắn cũng sẽ bị chọc cho tức điên!

Từ sau khi hạ nhân bưng đồ ăn lên, hắn cứ liên tục cắn nhai không chịu dừng.

- “Muốn, muốn, có thể ngồi cùng một bàn, ăn cùng một mâm với Linh Nhi nương tử, đương nhiên là muốn!”

Hắn trả lời ngay lập tức, trong lúc mọi người còn đang trở mắt, chưa đầy một khắc sau đã nhanh chóng ngồi xuống cạnh nàng, hơn nữa còn ngoan ngoãn nghe lời, cầm đũa đưa lên.

Lục Y vốn im lặng ngồi đó nãy giờ, sau khi nhìn một loạt hành động này, đã chuyển từ trạng thái trở mắt há hốc mồm sang vẻ mặt không thể tin được.

Lục Y thật hoài nghi người mà nói gì nghe nấy đó, gọi hắn làm gì hắn làm nấy đó, có phải là kẻ mà Lục Y vẫn sớm chiều ở chung không vậy?

- “Nè, đĩa của người sao lại “chạy” đến bát của ta vậy hả?”

- “Linh Nhi nương tử, nàng đã quên tên của vị phu sao? Gọi ta là Tiểu Lạc Lạc đi!” – hắn nhe răng.

- “Ừh, vậy Tiểu Lạc Lạc, xin hỏi tay người bị sao vậy?” – là hắn cố ý à?

- “Cầm chén đó, chẳng phải Linh Nhi nương tử muốn ta ngoan ngoãn ăn cơm à?! Ta đang ăn cơm đó!” – hắn trưng ra khuôn mặt vô tội.

Đông Linh Nhi cắn răng, nhả từng chữ một. “Vấn đề là, chiếc bát người đang cầm là bát của ta.” – nàng mới ăn mấy ngụm thôi, chưa gì đã bị hắn lấy mất cái bát rồi, hỏi sao nàng không tức chứ.

- “Ta biết mà! Biết bát của nương tử ta mới lấy, chứ không lẽ nàng muốn ta lấy của người khác sao?” – hắn đưa mắt liếc liếc Lục Y đang ngồi bên kia.

Dùng bát của hắn? Miễn đi, hắn không có sở thích lấy nam nhân về làm nương tử đâu.

- “Biết là bát của ta còn lấy? A, người...”

Nàng chưa nói dứt câu đã đứng hình, hắn không những lấy bát của nàng, còn ăn mấy ngụm cơm nữa!

Đông Linh Nhi thật sự vừa tức vừa thẹn, bát cơm đó nàng đã dùng qua đó! Sao hắn chẳng biết ngại ngần gì, cứ thế mà dùng bát cơm của nàng, ăn cơm còn lại của nàng? Đã vậy còn làm như đó là chuyện “thiên kinh địa nghĩa”* nữa chứ.

*thiên kinh địa nghĩa: thành ngữ này chỉ những hành vi đúng đắn xưa nay, không có gì để bàn cãi, nghi ngờ.

- “Nương tử đừng tức giận như vậy! Chúng ta là phu thê mà! Ta là phu, nàng là thê, dùng chung một bát cơm thì có gì to tát đâu, vốn dĩ là chuyện bình thường mà!” – hắn vẫn hờ hững như cũ. (mấy câu này quen quen à =)) tỷ Linh Nhi tự mình hại mình rồi)

- “Các người thành phu thê khi nào vậy?”

Lục Y nãy giờ vẫn mang vẻ mặt quái dị, hắn thấy quan hệ của hai người này không phải giống như phu thê, ngược lại giống như hai đứa trẻ một nam một nữ đang cãi cọ linh tinh ở trường mẫu giáo thì đúng hơn, cuối cùng không thể im lặng mãi bèn mở miệng hỏi. (đọc trong convert càng dễ thương hơn =)) “mẫu giáo ngoan tử ý tứ hàm xúc nam nữ”)

“Tiểu Lạc Lạc” này còn cố tình không để ý tới danh tiết của cô nương nhà người ta nữa! Mở miệng cũng “nương tử”, ngậm miệng cũng “nương tử”, người khác nghe qua không thể không nghĩ hắn chính là tướng công của cô nương ấy! Mà chuyện làm hắn ngạc nhiên nhất chính là Linh Nhi cô nương lại không hề phản đối.

- “Sao? Người có ý kiến à?” – hắn chọn mi, tặng cho Lục Y ánh mắt “người dám có ý kiến à”. (đe dọa, trực tiếp đe dọa >_

4. Chương 4

“Tướng công, tướng công, tảng đá tướng công!”

Mỗi ngày, vào sáng sớm, khi hắn đang khó khăn tìm một chỗ yên tĩnh cho một ngày vẽ tranh êm đẹp, thể nào thanh âm mềm mại ấy cũng vang lên từ một nơi nào đó khá xa so với chỗ hắn đứng.

Qua mấy ngày liên tiếp như vậy, rốt cuộc tiểu nam hài cũng đã dần quen với việc này, ít nhất, sắc mặt của hắn khi thấy nàng cũng không còn khó coi như lúc đầu nữa.

Hắn đang cầm một cành trúc nhỏ, khuấy khuấy chất lỏng trong bát, đó chính là màu vẽ của hắn. Hôm nay hắn khuấy mãi mà vẫn không được màu như ý, có lẽ do hắn không chú tâm lắm vào công việc.

Lý do là gì? Như mấy ngày nay, thì khi tiếng gọi chấm dứt cũng là lúc tiểu cô nương đáng ghét kia xuất hiện và ôm hắn từ đằng sau.

Mà lần này lại khác, tiếng gọi đã tắt hẳn một lúc, người gọi lại không thấy đâu, trong lòng hắn hiện lên một dấu hỏi to đùng, cảm giác lo lắng cũng lớn dần.

Đột nhiên, “phanh!” một tiếng, một vật nào đó đánh lên tiểu nam hài, ngay lập tức, hắn xoay người, đối diện với hắn là khuôn mặt nhỏ nhắn và nụ cười tươi tắn.

- “Ha ha, tướng công, dù huynh muốn thấy muội cỡ nào cũng đừng xoay người nhanh vậy chứ!”

Nghe thấy những lời này, hắn cảm thấy yên tâm, nhưng sắc mặt vẫn như cũ, không hề tốt hơn trước.

- “Tự đứng người đứng sau lưng ta làm gì?”

- “Đương nhiên là muốn làm tướng công kinh hỉ* rồi!”

*kinh hỉ: vui sướng và kinh ngạc. Đại khái là một niềm vui bất ngờ.

- “Kinh hỉ?” – hắn hoang mang nhìn nàng, hai tay nàng đang vác một chiếc túi có khá nhiều vết vá, trong túi chứa vật gì có vẻ nặng lắm.

- “Đúng đó, đúng đó.” – thái độ của tiểu cô nương giống người dân đang dâng vật quý cho vua chúa, vội vội vàng vàng lấy tất cả đồ trong túi ra.

Tiểu nam hài ngây ngốc cả người.

- “Một mình ngươi mang nhiều tảng đá như vậy?” – cũng là một dạng kinh hỉ.

- “Hôm qua trên đường về, muội mất cả buổi chiều để tìm những tảng đá đẹp nhất cho huynh đó. Thấy nương tử của huynh lợi hại chưa?”

Nàng có vẻ vô cùng phấn khởi, chờ hắn mở miệng khen.

Nam hài gật gật đầu, không thể tưởng tượng được một tiểu cô nương với thân hình bé nhỏ như vậy lại có khí lực vác một đồng đá to như vậy đến chỗ hắn.

- “Tất cả đều cho ta à?”

Một nguồn nhiệt ấm áp từ từ lan tỏa trong lòng hắn, tiểu cô nương này thật sự làm hắn cảm động.

- “Đúng rồi, tất cả đều để tướng công vẽ hết! Bằng không muội vất vả khiêng lại đây làm gì? Huynh không biết đâu, vì muốn đem đến cho huynh nhanh một chút mà muội chạy đến gần tắt thở, đã thế còn bị té những hai lần đó!”

Khuôn mặt vô cùng đắc ý, đã thế còn cố ý vừa đi vừa kéo lê bao đá.

Nam hài nhú mày, tức giận ngút trời, kéo nàng ngồi xuống.

- “Cởi hải ra, ta thay ngươi xoa xoa chỗ chân đau nào, mau lên!”

Nhìn thấy mắt cá chân sưng đỏ, hắn cả giận: “Sao ngươi có thể ngốc như vậy? Chân bị thương không biết dừng lại, còn cố chạy nhanh đến đây làm gì? Ngươi không biết đau là gì à?”

- “Ngươi ta vội mà, vốn muốn chạy thật nhanh đến khoe huynh nên quên mất chân đau mà!”

Hai người bọn họ đều là cô nhi, An tỷ tỷ nói, sở dĩ “tặng đá” không thích thân cận với mọi người là vì hắn sợ một lần nữa bị vứt bỏ, nên mới đóng cửa trái tim, tạo ra khoảng cách với mọi người, thui thủi một mình như vậy.

- “Ngươi thật là đồ ngu ngốc!” – miệng mắng nhưng tay hắn không ngừng nhẹ nhàng cẩn thận vuốt ve.

- “Ha ha, ai da, đau quá... nhẹ chút!”

Cuối cùng cũng đến ngày nàng được gặp vị Cốc chủ thần bí kia.

Nàng đến Diêm Cốc làm khách đã hơn ba ngày, ngày nào cũng nghe Lục Y nói Cốc chủ của bọn hắn thân mang trọng bệnh, nhưng trước sau vẫn không để nàng gặp mặt, nhất quyết chờ đến ngày này mới được. Nàng không hiểu tại sao lại thế, có khi nào do hắn mắc bệnh nên làm việc ám muội, hay do hắn tính tình kỳ quái, gặp người khác cũng phải chọn ngày tốt giờ tốt?

Trong mấy ngày này, Đông Linh Nhi không thể tránh khỏi việc phỏng đoán xem vị Cốc chủ này dung mạo thế nào, bao nhiêu tuổi, tính tình ra sao... Nàng đi đến kết luận, Cốc chủ hẳn là một nam tử trung niên năm mươi mấy tuổi, tính tình nghiêm túc, không thích thân thiết cùng người khác, biết đâu hẳn là một người mặt mũi xấu xí, rõ ràng rõ rệt, luôn phải đeo một chiếc khăn mỏng che mặt, cũng có thể hẳn vừa lùn vừa béo, lâu dần sinh tâm lý tự ti, không dám hiện thân xuất hiện cùng một chỗ với Lục Y, sợ xấu mặt. (khiếp, trí tưởng tượng của tỷ phong phú thế T___T)

Nàng lén cười, phen này thảm rồi! Thế nào mà lại bị đại tẩu dạy hư, ban ngày ban mặt mà ở sau lưng cười nhạo người khác như vậy! (thế ban đêm hay trước mặt thì được hả tỷ =.)

- “Linh Nhi cô nương, mời cô nương chờ ở đây, ta lập tức đi mời Cốc chủ.”

Lục Y dẫn nàng vào một gian phòng vô cùng rộng rãi nhưng khiến người khác cảm thấy ngột ngạt, Linh Nhi quan sát một vòng, thấy trong phòng ngoài một cái bàn lớn cùng vài chiếc ghế cũng chỉ có một chiếc bình phong sơn thủy thật lớn, ngoài những đồ vật đó ra, trong phòng không còn gì nữa, chủ nhân của gian phòng này có lẽ cũng là một người thanh nhàn an tĩnh nhưng không kém phần lạnh lùng băng giá.

Lục Y đi đến sau chiếc bình phong lớn chia đôi gian phòng.

Qua khe hở hẹp giữa các tấm bình phong, Đông Linh Nhi mơ hồ thấy một bóng dáng ngồi phía trong, người này hẳn là Cốc chủ của Diêm Cốc.

Chẳng lẽ đây là phòng hắn?

Đông Linh Nhi đánh giá căn phòng một lần nữa, nhìn cách bài trí lạnh lùng này... quả nhiên, Cốc chủ chính là một kẻ quái gở không hơn không kém.

- “Cốc chủ, thuộc hạ đã mời Linh Nhi cô nương tới.”

Đông Linh Nhi vẻn tai nghe chăm chú.

Một lúc lâu sau, mới có một tiếng nói khác vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh. “Linh Nhi cô nương?”

- “Đúng vậy, Linh Nhi cô nương – đường chủ Chu Tước của Ngạo Ưng bảo, y thuật cao thâm giang hồ không ai không biết.”

Lục Y hùng hồn giới thiệu về nàng, đầy đủ không sót một chi tiết nào, mà một lúc sau vẫn không thấy người kia đáp lời. Mãi đến khi Đông Linh Nhi nghĩ hẳn sẽ không trả lời, hắn lại nói một câu –

- “Mời nàng về đi!”

Đông Linh Nhi sững sờ. Bất ngờ đợi lâu như vậy, chịu đựng người khác dây dưa làm phiền lâu như vậy (hai... “người khác” này... ai cũng hiểu là ai rồi!), cuối cùng lại nhận được câu: “Mời nàng trở về đi”, có làm không vậy?

- “Nhưng, Cốc chủ...”

- “Người đừng nói nữa, ta biết dụng tâm của ngươi, nhưng... Ta không sao, bắt ép người khác ở lại là không đúng, ngươi mau đưa vị cô nương kia trở về đi!”

Đáy mắt Đông Linh Nhi lộ vẻ tán thưởng, thật ra thì lời của hắn cũng giống tiếng người đó chứ (không lẽ tỷ nghĩ người ta nói tiếng... con heo...!), thay nàng suy nghĩ nữa, có lẽ hẳn không giống như tưởng tượng của nàng, không phải là một người nghiêm túc không dễ tiếp cận.

Lúc này, thanh âm của Lục Y lại vang lên.

- “Cốc chủ, người thật muốn đưa nàng về sao?”

Nhận lại sự im lặng kiên quyết, Lục Y cúi đầu, hai vai xuôi lơ, than thầm trong lòng, nói: “Đến khi người thật sự đi rồi, Cốc chủ đừng hối hận đó.”

Đông Linh Nhi dĩ nhiên không phải loại người gọi là đến, đuổi là đi, huống chi Lục Y từng nói Cốc chủ của hắc thân mang trọng bệnh, nàng là một thầy thuốc có đức độ, há có thể yên lặng đứng xem, không để ý đến bệnh tình của hắc thân?

Nghĩ vậy, nàng đang muốn nói vài câu, còn chưa mở miệng đã bị những tiếng bước chân hỗn loạn từ ngoài truyền vào làm giật mình.

- “Cốc chủ, Lục Y thống lĩnh, nguy rồi, nguy rồi! Không hiểu sao rất nhiều huynh đệ trong Cốc bị nhiễm quái bệnh! Cốc chủ!” – một gã sai vặt hô to ngoài cửa.

- “Sao lại thế này? Bệnh thế nào?” – Lục Y từ phía sau bình phong đi ra, vội vã hỏi, đồng thời trao cho Đông Linh Nhi ánh mắt có lỗi.

- “Cốc chủ đã hạ lệnh cấm tạp vụ các người đến nơi này, quy củ này chẳng lẽ các người không hiểu? Có đại sự gì mà dám làm loạn nơi đây!”

Gã sai vặt lo lắng nói: “Lục Y thống lĩnh, ngài mau nghĩ cách cứu các huynh đệ đi! Tối hôm qua, Tiểu Trụ cùng phòng nô tài đột nhiên bị đau bụng đi nhà xí, sáng nay nô tài tỉnh lại, phát hiện Tiểu Trụ cả đêm không về, vội đi kiểm tra thì thấy Tiểu Trụ cả người đầy mồ hôi lạnh, té xỉu bên ngoài nhà xí, nghiêm trọng hơn là không chỉ có Tiểu Trụ mà còn có rất nhiều huynh đệ đều bị như vậy, nô tài gọi mãi cũng không tỉnh lại.”

- “Có việc lạ như vậy ư?” – Lục Y trầm tư, thần sắc ngưng trọng. “Các huynh đệ này đều phát bệnh sáng nay?”

- “Đúng vậy thưa thống lĩnh đại nhân. Bọn họ không những đổ mồ hôi lạnh mà cả người hiện đang không ngừng run rẩy, Cốc chủ, ngài mau nghĩ biện pháp, nếu chậm trễ e rằng –”

- “Dẫn ta đến chỗ bọn hắc thân.”

Một giọng nói trầm thấp vang lên, một bóng người to lớn từ sau bình phong đi ra, mặt không chút thay đổi nói với gã sai vặt đang run rẩy quỳ dưới đất, nhanh chóng rời khỏi phòng.

Khi hắc thân lướt qua, Đông Linh Nhi ngẩng lên thoáng nhìn qua, kinh ngạc đến há hốc mồm.

Đây là... Sao lại thế này? Nàng hoa mắt sao?

Người đó... người đó...

- “Linh Nhi cô nương, làm phiền cô nương theo tại hạ xem qua bệnh tình bọn họ nha.” – Lục Y làm động tác mời.

Nàng vẫn khó hiểu nhìn nơi “người đó” biến mất, vô thức bước theo.

- “Người đó là...?” – nàng hỏi Lục Y đang đi bên cạnh.

- “Diêm Cốc Cốc chủ, Diêm Lạc.” – hắc thân cười khổ trả lời.

Hắc thân chính là Cốc chủ! Cái miệng nhỏ của Đông Linh Nhi khê nhếch.

Thật là gạt người!

Nàng sao quên được diện mạo của hắc thân, hắc thân rõ ràng là... Đợi chút!

Diêm Lạc? Tiểu Lạc Lạc?!

Nháy mắt, cước bộ nàng dừng lại, trong lòng hiểu ra, một nỗi tức giận bắt đầu tích tụ ở ngực, chực chờ bùng phát.

Những người này thật sự muốn hòa nhau đùa giỡn nàng chứ gì???

Bước vào phòng gỗ nơi các bệnh nhân nằm, đập vào tai nàng là những tràng rên rỉ không dứt, in vào mắt nàng là những khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc, hai mắt nhắm chặt, mồ hôi lạnh tuôn ra từ thái dương và chóp mũi như tắm, cả người run rẩy như đang thập phần thống khổ.

Sau khi thăm hỏi cẩn thận những người bệnh một vòng, quả nhiên không ngoài dự đoán của Đông Linh Nhi, dựa vào trực giác, lại nhìn những triệu chứng này... những người này không phải mắc chứng bệnh lạ, mà có lẽ là... bị trúng độc.

- “Linh Nhi cô nương, bọn họ bị sao vậy?” – Lục Y không kiên nhẫn được nữa.

Từ lúc bắt mạch cho bọn họ, nàng nữa chữ cũng không nói, tay lại không ngừng áp vào bụng các huynh đệ, nâng mí mắt lên nhìn kỹ vào mắt bọn họ. Tình cảnh này thật sự là “hoàng đế không vội, thái giám đã cuồng cuồng”*!

*hoàng đế không vội, thái giám đã cuồng cuồng: nguyên văn trong bản convert là “hoàng đế không vội cấp thái giám chết bầm”, đại ý là người có việc chưa tỏ ra lo lắng khẩn trương, vẫn bình tĩnh xem xét sự việc, mà người bên cạnh đã cuồng cuồng lo lắng.

Đôi thủy mâu của Đông Linh Nhi hướng đến người trước sau vẫn bất động thanh sắc, Diêm Lạc, nói. “Phiền Cốc chủ gọi người đem tất cả thức ăn đêm qua mà bọn họ ăn cho ta xem sao.”

- “Nhanh lắm như lời cô nương dặn dò.”

Sau khi ra lệnh, Diêm Lạc vẫn giống như đầu gỗ, đứng yên không nhúc nhích, biểu tình trên mặt không chút thay đổi, nếu nàng không để ý thấy từ lúc bước vào đã thấy hấn vẫn nắm chặt hai tay lại, chắc chắn sẽ kết luận hấn dù là Cốc chủ lại không hề quan tâm tới an nguy của thuộc hạ.

Không biết có phải hấn cảm nhận được ánh mắt chăm chú của nàng không, Diêm Lạc gần như thống khổ nói. “Van cầu cô nương cứu bọn họ.”

Giọng nói của hấn toát ra lo lắng hòa cùng sợ hãi làm Đông Linh Nhi kinh ngạc, không ngờ bên dưới sắc mặt lạnh lùng này lại là tâm trạng như vậy.

Hấn bị sao vậy? Rõ ràng lo lắng như vậy mà biểu tình trên mặt vẫn lạnh như băng?

Hôm nay hấn như là một người khác vậy. Nàng thật không quen hấn như vậy, vì nàng đã quen thuộc với một Tiểu Lạc Lạc luôn cười hi hi ha ha với nàng rồi.

Tuy vậy, nàng vẫn an ủi Diêm Lạc xa lạ đang lo lắng bất an này, khẽ giọng nói. “Tin tưởng ta, ta sẽ dốc toàn lực cứu bọn họ, Cốc chủ đừng lo lắng.”

Những lời này rõ ràng đem lại cho người nghe cảm giác an tâm, tâm tư Diêm Lạc thoáng thả lỏng, hai quyền đang nắm chặt cũng tự động buông ra.

Chỉ chốc lát sau, người hầu đã đem tới cơm canh hôm qua, Đông Linh Nhi cầm trúc khoái cẩn thận xem xét, những đồ ăn này thật sự chẳng giống cơm thừa canh cặn còn lại, người hầu đem tới từng mâm, từng mâm kế tiếp nhau, xếp đặt ngay ngắn gọn gàng.

Cuối cùng, dường như nàng đã phát hiện ra cái đang tìm kiếm.

- “Linh Nhi cô nương, những thức ăn này có phải có vấn đề gì không? Có phải do các huynh đệ ăn phải cái gì mới bị vậy không?” – những câu hỏi này của Lục Y cũng chính là nghi ngờ trong lòng Diêm Lạc.

- “Đúng vậy.” – Đông Linh Nhi vẻ mặt trầm trọng, nói. “Những thức ăn này quả thật có vấn đề.”

Nàng chỉ vào những lá rau có màu hồng giữa những lá màu xanh, trông như những loại rau bình thường.

- “Loại lá này gọi là “hoa hồng”, sinh trưởng ở vùng Miêu Cương hoang vu, có độc tính cực cao, khi lỡ ăn vào không quá hai canh giờ người ăn sẽ bị đau bụng như ai lấy dao cắt từng khúc ruột, đau đớn dày vò không dứt; qua một ngày, ngũ tạng lục phủ sẽ đứt đoạn nát bét, lúc đó có là thần tiên cũng không cứu được.”

Nàng vừa dứt câu, Diêm Lạc thình lình xông lên nắm chặt hai vai nàng, mạnh mẽ lay nàng, biểu tình lạnh nhạt lúc trước không còn một mảy may nào.

- “Cứu họ đi, ta xin cô nương, cô nương mau cứu bọn họ, vô luận như thế nào, đừng để dù chỉ một người chết!”

- “Cốc chủ, xin người bình tĩnh đi, người nắm chặt vai Linh Nhi cô nương như vậy thì cô nương ấy làm sao cứu các huynh đệ được?” – Lục Y nhanh chân lại gần khuyên hấn.

Diêm Lạc nghe thấy thế, xấu hổ buông tay ra.

- “Thật xin lỗi cô nương.” – hấn rũ mắt xuống, cố gắng lấy lại bình tĩnh.

Hấn rất sợ, sợ sẽ xảy ra “chuyện ấy” một lần nữa. Hấn không muốn một lần nữa mất đi người bên cạnh, dù một người cũng không.

Đối diện với hấn như vậy, Đông Linh Nhi cảm nhận được vị Cốc chủ này đang rất lo lắng khẩn trương, sợ hãi, nàng còn nhìn thấy sự khổ sở lóe lên nơi đáy mắt hấn, dù chỉ thoáng qua một chút nhưng vẫn làm nàng cảm thấy khó chịu, hơi thở nhất thời cũng đông cứng.

- “Cốc chủ yên tâm! Trên người tại hạ hiện nay vừa vặn có một ít “Ngân quả”, đây là thuốc giải cho loại độc tàn ác kia, chỉ cần mài nó thành phần, hòa cùng hơi nước rồi đem cho mọi người uống là có thể cứu được.” – cũng may khi xuất môn, nàng cẩn thận đem theo vài gói thuốc giải nhỏ, trong đó có “ngân quả”, nếu không bây giờ cũng chẳng kịp kiểm để chế thuốc giải.

Lục Y nhận được thuốc giải, vội vàng sai người mau chóng chế ra thuốc giải.

- “Cám ơn cô nương, tại hạ đại diện toàn bộ huynh đệ trong Diêm Cốc chân thành cảm ơn cô nương.” – trong lúc mừng rỡ, Diêm Lạc xém xú nữa đã chạy đến bên Đông Linh Nhi, cầm hai tay nàng, cũng nhờ hấn đột nhiên cảm thấy không ổn nên buông tay xuống.

Hấn biết nàng hấn không thích hấn chạm vào nàng!

- “Cốc chủ đừng khách khí, ta là đại phu, cứu người là việc nên làm. Ta chỉ thắc mắc, “Hoa hồng” này vốn là loại lá ở Miêu Cương, sao có thể xuất hiện ở Diêm Cốc này?”

Diêm Lạc và Lục Y đưa mắt nhìn nhau. Đúng vậy, loại lá độc ở Miêu Cương kia làm sao có thể xuất hiện ở vùng Vân Nam cách Miêu Cương khá xa này?

Diêm Lạc trầm giọng hỏi: “Thức ăn đêm qua do ai chuẩn bị?”

- “Bẩm Cốc chủ, thức ăn trước giờ đều do Đại Khai thẩm chuẩn bị, sáng hôm qua dì ấy mới gọi người đem nguyên liệu mới vào.” – một gã sai vặt này giờ đứng bên cạnh trả lời.

*Đại Khai thẩm: nguyên văn là “Mở lớn thẩm”, ta nghĩ “mở lớn” là Đại Khai (khai là mở =.).

- “Gọi dì Đại Khai đến đây, ta có việc muốn hỏi.”

- “Tuân lệnh, Cốc chủ.”

Diêm Lạc quay lại hỏi Đông Linh Nhi: “Đông cô nương, khi cho uống thuốc giải có cần lưu ý gì không?”

Nàng gật đầu. “Khi đổ thuốc giải vào miệng những người trúng độc này, tốt nhất nên phân công nhau làm, vì quan trọng nhất là động tác phải nhanh. Giờ ta lập tức đi sắc một ít thuốc có tác dụng bảo vệ tâm mạch, thỉnh Cốc chủ và Lục Y công tử sai người hỗ trợ, trước buổi trưa nay phải cho bọn họ uống thuốc giải “Ngân quả”, nếu chậm trễ e rằng không cứu được.”

Cả ngày hôm đó, Đông Linh Nhi, Lục Y và Diêm Lạc cùng với những hạ nhân khỏe mạnh làm việc liên tục, cho từng người bệnh uống hết thuốc giải và được canh. Đến khi người cuối cùng nuốt xong giọt cuối cùng, bọn họ mới thở phào một tiếng, lau mồ hôi trên trán và mặt, tạm nghỉ một chút.

Vàng trắng tròn đêm rằm tỏa ánh sáng dịu dịu mát lạnh xuống đất, đáng tiếc đêm trăng sáng như thế này mà không ai trong Diêm Cốc có tâm trạng thưởng thức.

Từ sớm, Linh Nhi đã cảm thấy ngột ngạt khó thở, bèn đi một vòng hít thở không khí trong lành trong Cốc, bước chân bất giác đã về đến rừng liễu hôm nọ. Nàng biết, chỉ cần băng qua rừng liễu này sẽ về đến phòng.

Cả một ngày dài bận bù đầu, nàng đã bất giác quên mất dấu hỏi to tướng trong lòng.

Hôm nay nàng nhận ra một Diêm Lạc khác hoàn toàn với Tiểu Lạc Lạc mọi hôm, nàng thật sự nghi ngờ và thắc mắc, bọn họ rõ ràng là cùng một người, cùng một khuôn mặt, giọng nói, dáng người, đến cuối cùng là vì sao Diêm Lạc này lại khác xa Tiểu Lạc Lạc như vậy? Chỉ có hai khả năng: một là hắc có huynh đệ song sinh, hai là khả năng diễn trò của hắc cao thâm khó lường.

Nàng cũng không quên xem xét Diêm Lạc, cả ngày trời quan sát cũng không tìm ra được bệnh của hắc, cảm thấy hắc rõ ràng là một người hoàn toàn khỏe mạnh, nhưng Lục Y trước sau như một vẫn khẳng định hắc mắc quái bệnh là ngứa làm sao?

- “Linh Nhi cô nương, xin dừng bước.”

Nàng xoay người, đối diện nàng chính là Lục Y.

- “Có kết quả rồi à?” – nàng hỏi nguyên nhân làm mọi người trúng độc.

Lục Y lắc đầu. “Không tìm ra manh mối nào từ chỗ di Đại Khai.”

Xem ra chỉ có một khả năng, đó là có gian tế lén lút trộn “Hoa hồng” vào thức ăn.

- “Như vậy, có phải công tử đến nói ta biết quái bệnh của Cốc chủ là gì đúng không?” – Linh Nhi nhìn hắc chăm chú, mắt không chớp một cái.

Lục Y mỉm cười, ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen. “Đêm nay trăng rất đẹp! Bốn năm trước khi Diêm Cốc xảy ra chuyện, trăng cũng sáng như vậy!”

Đông Linh Nhi lắng lắng nghe hắc nói, không nhìn ra cảm xúc trong mắt là gì.

- “Linh Nhi cô nương có biết vì sao tại hạ đợi đến hôm nay mới cho cô nương gặp Cốc chủ không?” – Lục Y nhìn nàng, thì thào. “Thông minh như cô nương có lẽ đã nhận ra.”

- “Ý công tử là nói biểu hiện quái dị ngày hôm nay của Cốc chủ?” – Đông Linh Nhi đầu óc linh hoạt, cẩn thận đặt giả thiết.

- “Công tử định nói là vì hôm nay là rằm nên Cốc chủ mới bình thường trở lại... À, ý ta nói là hành vi cử chỉ của hắc có vẻ giống như chủ tử của Diêm Cốc?” – không hề diên diên khùng khùng, trong lòng nàng thầm bổ sung.

- “Gần như vậy, Linh Nhi cô nương thật thông minh!” – Lục Y vô cùng khâm phục.

Hả?! Đừng nói vậy chứ!

Đông Linh Nhi không tin đoán mò của mình là thật. “Ý công tử là qua đêm nay, hắc sẽ lại trở thành Tiểu Lạc Lạc trước đây mà ta vẫn hay thấy?”

- “Đúng vậy.”

- “Tại sao?”

Trước giờ, nàng chỉ thấy những trường hợp luyện công quá độ, bị tẩu hỏa nhập ma, hoặc nhận được cú shock quá lớn khiến tính cách đột nhiên thay đổi lớn, nhưng Diêm Lạc... lý do gì để hắc trở thành như vậy?

Lục Y kể lại việc xảy ra vào năm đó. “Thật ra, chúng ta và Linh Nhi cô nương rất giống nhau, đều là cô nhi, từ bé đã đi theo chủ tử, tuy chúng ta được dạy dỗ phải trung thành tuyệt đối với chủ tử, nhưng tất cả chúng ta đối với các vị chủ tử từ bé lớn lên cùng nhau này, cũng giống như tứ đại Đường chủ các vị đối với bảo chủ của Ngạo Ưng bảo, tình như thủ túc*, cơ hồ không phân biệt chủ tớ.”

*tình như thủ túc: tương ứng với câu “tình như chân tay” ở mình.

- “Chúng ta?” – nàng nghi hoặc.

Lục Y cười yếu ớt. “Bốn năm trước, thống lĩnh của Diêm Cốc không phải chỉ có một mình ta mà còn có Lam Diêm và Tử Hồ. Bọn họ là hộ vệ bên người của hai vị huynh trưởng* của Diêm Lạc, đều là cô nhi được cứu từ bọn buôn người. Chúng ta từ bé đã được an bài bên cạnh ba huynh đệ Diêm Lạc, vừa là hộ vệ, vừa là trợ thủ giúp họ xử lý công việc trong cốc.”

*huynh trưởng: anh lớn.

- “Cốc chủ của công tử còn có huynh trưởng?”

Ánh mắt Lục Y trở nên sâu hun hút như đang nhớ lại chuyện gì xa xôi lắm.

- “Mẫu thân của Diêm Lạc vốn là một hạ nhân trong cốc, bà ấy cùng phụ thân của Diêm Lạc yêu thương nhau nhưng bị gia gia* của Diêm Lạc cấm cản, bèn suốt đêm bỏ trốn khỏi Diêm Cốc. Nhiều năm sau, cuối cùng lão Cốc chủ cũng tìm ra nơi bọn họ ở, phái người âm thầm giết mẫu thân của Diêm Lạc, vốn nghĩ rằng khi bà ấy chết đi thì con trai sẽ quay trở về. Có ngờ đâu, khi lão Cốc chủ đến nơi, chào đón lão là hình ảnh con trai tột cùng đau khổ đã tự vận chết theo nương tử, mà cháu trai trưởng bảy tuổi cũng thất lạc đi đâu không rõ.”

- “Có lẽ là yêu thương thay phần phụ thân hắn, cũng có thể phát sinh từ cảm giác áy náy tội lỗi, từ sau khi tìm được Diêm Lạc về, lão Cốc chủ hết mực yêu thương, một lòng bồi dưỡng, đối với Diêm Lạc yêu chiều hơn xa các huynh trưởng của hắn. May mắn là hai vị huynh trưởng của hắn không để ý chuyện này, đều mở lòng đón nhận Diêm Lạc, mà hộ vệ bên người bọn họ, Lam Diễm, Tử Hồ cũng vậy. Ngày qua ngày, tình cảm huynh đệ trong Cốc vẫn hòa thuận êm ấm, cho đến một đêm cách đây bốn năm, khi Diêm Lạc tiếp nhận ngôi vị Cốc chủ này thì xảy ra chuyện.”

Ánh mắt Lục Y càng ảm đạm.

- “Lão Cốc chủ rất yêu thương Diêm Lạc, yêu thương đến độ gần như phát cuồng, trong đáy lòng luôn lo sợ hắn chẳng may bị gì, nên đối với những chuyện, những người có vẻ bất lợi với Diêm Lạc đều nghĩ cách trừ khử, kể cả... những “nguy cơ” có thể xảy ra bất lợi cho vị trí Cốc chủ của Diêm Lạc, lão cũng không tha.”

- “Đêm đó, khi lão tuyên bố Cốc chủ kế tiếp là Diêm Lạc, đồng thời mở tiệc chiêu đãi hai vị huynh trưởng của Diêm Lạc khi hai người này đến chúc mừng. Trong bữa tiệc này, lão Cốc chủ đã hạ được bọn họ, làm bọn họ hôn mê, sau đó sai người đánh gãy chân tay, thậm chí cắt đứt gân tay của họ, không những phế đi võ công mà còn không cho bọn họ có cơ hội tập võ lại.” (ác dã man T___T lão này ko phải là người!)

- “Sau đó, lão vẫn lo sợ hai người bọn họ trong lòng sinh ra oán hận, sẽ mưu phản, soán vị, quyết định “trừ họa trừ tận gốc”. Trong lúc sát thủ đang đuổi tới, Lam Diễm, Tử Hồ đã chống đỡ đến sức tàn cuối cùng, may mắn công được hai vị chủ tử, thật vất vả thoát ra khỏi Diêm Cốc. Mà lúc này đây, người của lão Cốc chủ cũng đuổi tới ngày càng gần...” (ko còn gì để nói về lão này =.= bệnh thần kinh, ta đâm, ta chém, trừ họa cho thế gian!!!)

- “Trời ơi... chuyện này...”

Đông Linh Nhi che miệng, nàng thật sự không thể nào tưởng tượng được một người ông lại có thể hạ độc thủ với cháu mình như vậy, thật là một chuyện vô cùng tàn nhẫn!

*gia gia:ông.

- “Khi ta cùng Diêm Lạc đuổi tới đoạn nhai, nhìn thấy Lam Diễm, Tử Hồ dùng thân mình sống chết hộ vệ hai vị huynh trưởng của Diêm Lạc, không cho sát thủ tới gần, mà cuối cùng bị bức đến nỗi không có đường lui, buộc phải nhảy xuống một vực sâu thăm thẳm. Đêm đó trăng tròn sáng vàng vạc nhô lên cao, ta cùng Diêm Lạc vĩnh mà đối với lão Cốc chủ phần hận...”

Lục Y nhắm hai mắt lại như muốn xua đi bóng ma trong lòng.

- “Sau biến cố đó, Diêm Lạc đóng cửa tự trách, đau khổ tột cùng, không nói một lời, giống một bức tượng bằng gỗ không thể hiện bất kỳ cảm xúc gì ra mặt. Cho đến một tháng sau, hắn đột nhiên tức giận, dường như hoàn toàn quên mất những đau thương của ngày trước, giống một đứa nhỏ cả ngày chơi đùa, đắm chìm trong thú vui hội họa. Thật ra, hắn vẫn là Diêm Lạc, nhưng đã khóa chặt con tim cùng toàn bộ tâm tư của mình, bài xích những chuyện xảy ra khi đó, thả một mình một thế giới còn hơn đối diện với sự thật tàn khốc.” (tội Lạc ca quá T___T còn lão già độc ác kia, ngủm cù đèo chưa :()

Tâm trạng Đông Linh Nhi lên xuống theo lời kể của Lục Y, tuy nàng không ưa lão yêu* suốt ngày trêu ghẹo nàng, đùa bỡn gọi nàng là nương tử, nhưng mọi việc đến mức này, nàng vẫn không khỏi cảm thấy rất đau lòng.

*lão yêu: tỷ ấy gọi Lạc ca của ta là “lão yêu” kìa :(.

- “Chỉ duy có ngày mười lăm hằng tháng, hắn sẽ trở lại là chính hắn, nhưng không hề sáng sửa, không hề có biểu tình, như hôm nay cô nương đã chứng kiến. Ta không đành lòng để hắn cứ như vậy, nhưng cũng không có biện pháp nào giúp hắn, nên mới hướng cô nương, cầu xin sự giúp đỡ của cô nương.”

- “Công tử có biết... hắn bị là tâm bệnh không.” – không thuốc nào chữa được... Nàng thâm thở dài thật sâu trong lòng.

Việc xảy ra với hắn làm nàng đau lòng, nàng thừa nhận, chính nàng không muốn nhìn thấy hắn dùng phương thức này để đối diện với nỗi thương tâm khi đó, nhưng nàng thật sự chỉ là một người xa lạ, sao làm giải linh nhân* của hắn được?!

*giải linh nhân: đại khái là “liều thuốc” giúp Lạc ca khỏi bệnh, mà “liều thuốc” này là một người nào đó.

- “Ta biết, lúc trước, khi ta tìm đến Linh Nhi cô nương, ta chỉ nghĩ cô nương là tia hy vọng mong manh còn lại, nhưng hiện tại ta bắt đầu nghĩ cô nương thật sự có khả năng chữa khỏi tâm bệnh của Cốc chủ.”

- “Ta ư?” – nàng đâu phải là tiên đan linh dược gì!

Lục Y có điểm kích động, gật đầu. “Chính là cô nương, thái độ của Cốc chủ đối với cô nương rất đặc biệt, không giống với những người khác, đã lâu ta chưa thấy hắn vui vẻ tươi cười với ai như vậy, gần gũi với ai như vậy, thậm chí hắn còn dẫn cô nương đi ngắm cảnh chỗ này chỗ kia, chọc phá, trêu đùa cô nương,... tất cả những điều thần kỳ này đều nhờ có sự hiện diện của cô nương bên cạnh hắn. Van cầu cô nương, cô nương tạm thời ở lại Diêm Cốc được không? Xem như đáp ứng tư tâm của ta, Linh Nhi cô nương ở lại với hắn vài ngày, được không?”

Đông Linh Nhi dao động, nàng thật sự có thể giúp hắn sao? Nếu có thể, nàng có nguyện ý lưu lại giúp hắn không?

Một cơn đau âm ỉ trong lòng cho nàng biết, nàng nguyện ý.

5. Chương 5

Nam hài đang ngủ, tay chân không ngừng quơ loạn xạ.

- “Đừng, phụ thân, đừng bỏ con lại... Phụ thân...”

Bên tai hắn loáng thoáng truyền đến thanh âm quen thuộc nhất trên đời.

- “Hài tử ngoan, tha thứ cho phụ thân, phụ thân thật sự rất yêu mẫu thân con, buộc lòng không thể lo lắng chăm sóc cho con được nữa, từ nay về sau con hãy tự mình sinh tồn, con mau đi đi! Chạy đi, trốn đi!”

- “Con không cần, phụ thân... mẫu thân... Con muốn theo hai người... Phụ thân... Mẫu thân...”

Tiểu cô nương vừa từ nhà xí* quay lại đã nghe thấy tiếng khóc la, rên rỉ của hắn, bèn lặng lẽ bước vào phòng hắn.

*nhà xí: toilet :D .

- “Tướng công, tướng công...” – nàng nhẹ nhàng kêu to.

Nam hài đang nói mớ không tỉnh lại.

Thấy hắn liên tiếp lắc đầu, thở dốc, kêu to, có vẻ rất thống khổ, như đang gặp ác mộng cực kỳ đáng sợ, tiểu cô nương lo lắng nằm lên giường, ôm chặt hắn.

- “Tướng công không phải sợ, có muội bên cạnh bảo vệ huynh đây, ác mộng sẽ không trở lại nữa, ngoan, ngoan! Không phải sợ!”

Cô nương bắt chước bộ dạng và giọng điệu của Đản tỷ tỷ dỗ nàng mỗi khi nàng gặp ác mộng. Kỳ lạ là nam hài thật sự dần dần an tĩnh, không gọi to cũng không đổ mồ hôi nữa.

- “Phù, phù, thật phiền toái, xem ra từ đây về sau mỗi đêm muội đều sẽ ôm huynh ngủ như vậy, ha –”

Tiểu cô nương há miệng, hắt xì một cái, dụi dụi mắt, hai tay vẫn ôm chặt nam hài, nhịn không được nhắm mắt lại.

Lúc này nam hài nghe thấy tiếng “phù phù” bên tai, giật mình tỉnh dậy.

Ồi!

Tiểu cô nương... tiểu cô nương kia sao lại nằm trên giường hần? Còn xem hần như gối ôm mà ôm nữa chứ!

Bất giác hần nhớ tới lúc này khi hần còn chìm trong ác mộng, bỗng nhiên có một giọng nói non nớt mềm mại truyền vào tai hần, hứa hẹn sẽ bảo vệ hần... Hần cứ nghĩ đó chỉ là mơ, chẳng lẽ là tiểu phiền phức này?

Tiểu cô nương này thật đúng là “âm hồn không tán”, ngay cả trong giấc mơ cũng không buông tha hần.

Thân hình tiểu cô nương tròn tròn, mềm mềm, hần chạm vào cũng bắt động.

Nam hài thôi không lay tiểu cô nương nữa, đặt tay lên mặt cô nương, sờ sờ một chút.

Ừm! Mặt tiểu âm hồn này thật mềm mại, phúng phính!

Hần có vẻ thích cảm giác từ tay truyền tới này, mặt tiểu cô nương trắng mịn lại co dãn, hần đưa nốt tay kia lên xoa xoa má nàng, hai tay liên tục sờ sờ nắn nắn má nàng, mặt nàng. (aiz... còn nhỏ... đã nghĩ chuyện “khinh bạc” Linh Nhi tỷ là sao ca?!)

Tiểu cô nương mơ hồ cảm thấy không thoải mái, không ý thức lấy tay xua xua, hần bị dọa, nhanh chóng thu tay lại.

Nhìn nàng một lần nữa chìm vào giấc ngủ, trong lòng hần dâng lên một nỗi xúc động lạ thường.

Hần muốn vẽ lại hình dáng của nàng, hần muốn vĩnh viễn nhớ kỹ hình dáng tiểu nương tử của hần.

Cơn buồn ngủ dần dần kéo đến, chỉ chốc lát sau, nam hài chìm vào giấc ngủ, lần này trên môi đọng lại nụ cười hồn nhiên như trẻ thơ.

Bất ngờ mở mắt ra, như chợt nhớ tới chuyện gì, Diêm Lạc đang nằm trên giường chợt nhảy dựng lên.

Tùy ý mặc y phục vào, hần vội vàng chạy đến gian phòng nhỏ sau rừng trúc, miệng hút vào từng ngụm khí lạnh, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nín thở lên vào trong phòng.

Đến khi nhìn thấy bóng dáng sau chăn nệm kia, nỗi lo lắng dâng đầy trong lòng mới từ từ buông lỏng, hần ngừng lại cước bộ, nhịp thở chậm rãi ổn định lại.

Phew! May quá, nàng vẫn ở đây.

Nàng không để ý chuyện hôm qua hần bảo nàng đi mà vẫn lưu lại, nàng vẫn ở lại!

- “Nương tử, nương tử...”

Cúi người xuống, hần đối diện thật gần với khuôn mặt say ngủ của nàng, khóe miệng khẽ cong lên, nhẹ nhàng gọi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, mắt nương tử chưa mở, một chương đã lập tức bay về phía hần.

Hần nhanh nhẹn né một chương này. “Oa, nương tử, là ta, là ta! Là tướng công yêu yêu của nàng, Tiểu Lạc Lạc đây!”

Sau khi nhìn rõ người tới là ai, Đông Linh Nhi không biết có bao nhiêu ảo não.

- “Lại là ngươi!” – đây là lần thứ hai hần xông vào phòng mà nàng không hay không biết, xem ra sau này nàng thật sự nên đóng cửa tu luyện.

- “Là ta, chính là ta!” – hần gật mạnh đầu.

- “Nương tử nha, lần sau nàng phải nhìn rõ mới động thủ đánh người nha! Cũng may tướng công ta thân thủ không tồi, mau chóng né kịp, không thì giờ đã nằm gục trên đất rồi á. Nàng không lo ta bị thương nhưng ta sợ nàng bị đau –”

- “Ngừng! Người đến phòng ta có chuyện gì?” – nàng đau đầu ngắt lời hắn.

- “Không có! Chỉ muốn nhìn nàng một chút thôi!”

Hắn phát hiện hắn rất thích khuôn mặt ngủ say của nương tử, nhất là vẻ mặt nàng khi bị đánh thức, vì nàng chỉ biết tức giận chứ không nhớ nên làm gì khác... (ví dụ như kéo quần áo lên che chỗ “nhạy cảm”, cảnh giác với ca, oánh con mắt nào nhìn thấy những thứ không nên nhìn chứ giề *huýt sáo* – Lạc ca: *liếc* – naro: *im bật* xem như “em” chưa nói gì, hề hề)

Nàng đắp chăn ngang người, vai hơi lộ ra, cảnh xuân ẩn hiện làm đôi mắt hắn không còn trong suốt càng thêm vẻ mị hoặc, tay nhỏ bé trắng nõn đang dứ dứ càng quyến rũ, cảnh đẹp mê người này thiếu chút nữa làm hắn chảy cả nước miếng. (haiz... bởi vậy, mình đúng là thiên tài, đoán đầu đúng đó, hahaha, ta là vĩ nhân, hahaha, ta thật thông minh quá – mọi người xung quanh: *đồng loạt té ghế*)

Đông Linh Nhi thật muốn mắng người, đây là cái lý do gì khô gì? Nửa đêm chạy tới phòng nàng là vì muốn nhìn nàng?

Chẳng lẽ hắn không biết nàng vất vả cả ngày vì chuyện của Diêm Cốc bọn hắn, đến tận tối muộn mới ngủ sao? Đó là chưa nói tới việc nàng vì suy nghĩ chuyện của hắn mà trằn trọc cả đêm, thiếp ngủ chưa được bao lâu hắn đã tới quấy rầy!

Đột nhiên, nàng chú ý tới ánh mắt khác thường của hắn, nhìn theo tầm mắt hắn, dừng ở trên người mình.

Một mảnh mây đỏ lan dần trên khuôn mặt trắng nõn mịn màng.

Mỗi khi đi ngủ nàng đều thích mặc quần áo rộng thùng thình cho thoải mái, ban này dùng sức khiến vạt áo trước ngực hơi trễ cũng không phát hiện, loáng thoáng thấy cả cái yếm vàng nhạt... Trời ơi... thật xấu hổ mà!

Nàng mạnh mẽ khép chặt vạt áo làm mất đi “cảnh đẹp” khiến hắn nhìn mê mẩn này giờ, trừng hắn.

- “Hiện tại người có thể gặp được rồi, người có thể lăn đi được chưa?!”

Bị một lần rồi, lần này lại tiếp tục dẫm lên vết xe đổ nữa, nàng thật nên tự kiểm điểm.

Khoan đã? Đợi chút, hắn...

Lúc này Linh Nhi mới chú ý tới, nam nhân trước mặt này tựa hồ trở về thân phận “xú nam” mà nàng nhận thức từ lúc tới đây.

Diêm Lạc lộ ra vẻ mặt “thật đáng tiếc”. “Cho ta nhìn thêm chút cũng đâu mất miếng thịt nào... Được rồi, được rồi, nàng đừng trừng nữa, ta ngoan ngoãn trở về đây.”

À, hắn xem chút quên mục đích đến đây.

- “Nương tử à –”

Hắn lùi lại tiến lại, Đông Linh Nhi phản xạ tự nhiên đứng thẳng lên, không cẩn thận “tông” vào mạn giường bằng gối nân một cái “rầm”.

- “A... nương tử, sao nàng lại không cẩn thận như vậy! Có đau không? Ta đến xoa xoa cho nàng nha!”

Đông Linh Nhi chưa kịp nói “không”, hắn đã nhanh chóng tiến đến, cả người nàng cứ thế bị vòng tay dịu dàng của hắn vây chặt.

Đầu dựa vào vai hắn, trong lòng càng e lệ thẹn thùng, nàng cơ hồ nghe thấy tiếng tim đập “thình thịch, thình thịch” của chính mình, một cỗ nhiệt khí mơ hồ trời dậy.

Trước kia không phải nàng vẫn hay cùng bọn Hỗn Sóng vai nằm trên cỏ ngắm sao, cũng không phải chưa từng dựa vào người nam nhân nào, sao bây giờ... Chỉ là một nam nhân thôi, chỉ là một nam nhân thôi... (tự an ủi hử tỷ *nháy nháy mắt* – Linh Nhi tỷ: *lườm lườm* – naro: dạ rồi, em im *về mặt ủy khuất*)

Nàng... có gì mà phải khẩn trương chứ!

- “Người... không cần, ta không sao! Không phải ban này ta đã nói người về phòng à!” – phớt lờ tiếng tim đập, nàng đẩy hắn ra, lại bị hắn ngăn cản.

- “Bị thương vậy mà việc nhỏ gì nữa? Này nàng kêu “đau” to như vậy, đầu cũng u một cục như vậy, còn nói không có việc gì!” – hắn mắng nàng.

- “Suyt, suyt, người nói nhỏ thôi!”

Lần nào “thì thầm” hắn cũng lớn tiếng như vậy, bộ tính gọi mọi người dậy hết hay sao? Làm như người xung quanh chết hết rồi không bằng!

Nàng lo lắng sợ bị phát hiện, làm hắn cảm thấy đầy bụng âm ứ.

Làm gì chứ? Nàng là nương tử của hắn đó! Có gì ám muội đâu?

Hắn chu miệng bất mãn, bộ dạng cực giống trẻ con làm nũng, chờ người khác chiều ý hắn.

Đông Linh Nhi nhận ra. Nàng lẳng lặng chờ nghe câu sau của hắn. Hắn muốn nói gì đúng không? Sao còn chưa nói?

Bất tri bất giác, nàng xem hắn trở thành giường nệm, dần dần mơ màng, tìm tư thế thoải mái hơn, thả lỏng thân hình, cả thân thể mềm mại đều dựa vào người hắn.

- “Nương tử, nương tử...” – hắn hết hồn gọi nàng, xem ra va chạm ban này thật sự không đáng ngại.

- “Ừm?”

- “Nương tử, nàng... sẽ không bỏ ta mà đi chứ?”

- “Ừm?” – nàng không nghe rõ hắn nói gì.

Một tiếng “ừm” hoang mang của nàng, lại bị hắn hiểu nhầm thành lời hứa hẹn, hạnh phúc tột cùng, mừng rỡ hỏi tiếp. “Vĩnh viễn nha?”

- “Vĩnh viễn?” – cái gì vĩnh viễn?

Đầu óc đang mơ màng dần thanh tỉnh.

- “Nàng đáp ứng rồi!” – Diêm Lạc tiếp tục hiểu nhầm. “Chúng ta đem con dấu đóng đi, như thế về sau nàng sẽ không thể đổi ý được nữa.”

- “Con dấu?” – nàng trừng mắt khó hiểu.

- “Ừh, con dấu...”

Tiếng nói nỉ non, Diêm Lạc cúi đầu, bờ môi bạc dễ dàng chạm đến cái miệng nhỏ nhắn.

Từ lần trêu đùa ác ý trước, hắn đã muốn làm như vậy, rất lâu rất lâu đã muốn làm vậy, môi hắn quyến luyến không rời hơi thở ngọt ngào như mật, ngọt đến hắn như say như chìm, ngọt mà không hề ngấy.

Hành động đột ngột của hắn làm Đông Linh Nhi hết hồn, giây dựa thể nào cũng không thoát khỏi vòng ôm của hắn, qua một lúc đầu óc dần dần mơ hồ.

Diêm Lạc nhẹ nhàng liếm vành môi anh đào, cảm giác được nàng hơi buông lỏng, không còn chống cự nữa, hắn cười, vòng ôm cũng trở nên nhẹ nhàng.

Dần dần, hắn không thỏa mãn, bắt đầu lớn mật hút, đầu lưỡi tiến vào bên trong đôi môi thơm ngát.

Dưới chiếc hôn cuồng nhiệt của hắn, nàng tâm hoảng ý loạn không biết làm gì, hai tay cuối cùng chỉ biết gắt gao nắm chặt góc áo hắn.

Thời gian cứ trôi, đến khi cảm thấy chính mình hết đường khí, hắn mới luyến tiếc rời đi đôi môi nhỏ mê người.

- “Nương tử, cảm ơn nàng hôm qua đã vì Diêm Cốc lo lắng, lần này ta trở về thật đây, chúc nàng có giấc mơ đẹp. Nhớ mơ thấy tướng công nha!”

Nói đoạn hôn nhẹ lên môi nàng cái nữa mới vừa lòng thì triển khinh công vào bóng đêm tối đen bên ngoài, bóng dáng nhanh chóng mất hút làm người khác lú cả lười.

Đương nhiên rồi! Hắn vẫn nhớ kinh nghiệm lần trước, hắn không sớm chuồn đi chẳng lẽ còn đứng đó chờ nương tử hoàn hồn, “xử lý” hắn không còn manh giáp nào sao.

Mới vừa hoàn hồn, lại bị tiếng đóng cửa làm giật mình, đầu óc Đông Linh Nhi như bị sét đánh trúng, lúc này mới thanh tỉnh.

Nàng cứ nghĩ hắn vòng vo như vậy, đổi tính cách cũng mất luôn đoạn trí nhớ xảy ra khi “người khác” thế chỗ.

Nhưng, chết tiệt! Hắn không hề quên! Hắn chỉ đang trốn tránh đoạn ký ức kinh khủng kia mà thôi!

Nàng càng tức giận ở chỗ –

Tên đáng giận kia... dám lừa hôn nàng, thật là...

Ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng xoa xoa cánh môi còn lưu lại hơi thở của hắn, lưu lại hơi nóng của hắn, trong miệng vẫn còn hương vị của hắn.

Mặt nàng không khỏi đỏ bừng.

Thật đáng ghét mà! (ai da, em nói nè tỷ *chớp mắt* tỷ động lòng rồi phải hok *chớp mắt cái nữa* – Linh Nhi tỷ: muốn chết hả *một chương bay tới* – Lạc ca: *đứng nhìn, ai lại theo phe “kẻ gian” để nương tử oan ức chứ* – naro: *túi thân, khóc ròng* ghét cả 2 người!)

Nếu có thể chọn lại một lần nữa, nàng nhất định chọn lựa rồi đi!

Bởi vì nàng, thật, hối, hận!

Nếu có một kẻ suốt ngày bám theo như quỷ đói, đuổi cũng không đi, tránh cũng không thoát, “ăn, mặc, ở, đi lại” cũng bị hắn theo sát không rời, tóm lại chỉ trừ lúc tắm rửa và đi nhà xí là được “một mình”, quần quít như thế cả ngày ai chịu nổi?!

Đông Linh Nhi tính toán, nàng ở đây cũng hơn mười ngày rồi, đến khi nói ra kế hoạch rồi đi, có kẻ nước mắt lưng tròng, cặp thủy mâu trong suốt rừng rưng nhìn nàng như lên án nàng chối bỏ trách nhiệm, lại còn níu chặt tay áo nàng, nói thế nào cũng không buông, ồn ào tự thương thân trách phận, tự nhận bản thân kẻ đó là đáng thương không ai thềm, thậm chí nói nàng bỏ tướng công, không buồn quan tâm yêu thương tướng công nữa.

Ghê tởm hơn là Lục Y còn hùa theo hắn, “kẻ tung người hứng”, uy hiếp nàng, tuyên bố rằng chỉ cần nàng rời đi, hắn liền “hy sinh vì đại nghĩa” cho Diêm Lạc theo nàng, phu thê cùng nhau đến chân trời góc bể, diễn cảnh “phu xướng phụ tùy”, như vậy cả đời này nàng vĩnh viễn cũng không thoát khỏi Diêm Lạc.

Nàng bắt đầu hối hận, sao lúc đó lại mềm lòng như vậy, chỉ vì một cái gạt đầu mà bản thân đã ở Diêm Cốc non tháng! Khi nào nàng mới có thể đi khỏi Diêm Cốc này đây?

Aiz...

Một bàn tay cầm gốc cây khinh bệc đã được phơi nắng và nghiền nát có màu vàng nhạt, lại cầm một ít rễ cây phong lan đã được nghiền nát có màu trắng châu, đem hai thứ này trộn đều. Sau đó, nhẹ nhàng đưa đầu ngón tay dính một ít bột, để lên mũi người ngủ.

Sau khi xác định mùi vị đạt yêu cầu, nàng lặp lại động tác trộn được liệu, tầm mắt lơ đãng hướng đến chỗ được thảo dược phân loại ở trên cao, trong đầu suy nghĩ xem nếu lấy hai loại hỗn hợp này trộn vào nhau, được tính của chất mới sẽ thế nào...

- “Nương tử, nương tử, thuốc bột màu vàng này dùng để làm gì vậy? Khi dùng trực tiếp nuốt hay sắc với nước? Thảo dược màu đỏ này ta nhìn thấy quen quen nha, hình như gặp ở đâu rồi... A, đây là loại thảo dược

mọc tràn lan ở Diêm Cốc đây mà! Hóa ra đây là thảo dược, ta toàn dùng để cho dê ăn không à! Nương tử thật lợi hại, cái gì cũng biết! A, loại dược thảo kia có tác dụng gì –”

- “Đủ rồi...”

Đông Linh Nhi đã đến giới hạn, buồng dụng cụ trộn thảo dược thật mạnh, liếc hần.

- “Người không có việc gì làm sao? Cả ngày cứ luẩn quẩn bên ta, không thấy phiền à?”

Nàng đang nghiên cứu dược thảo, biết đâu sẽ tìm ra dược cái gì đó mới, mà điều kiện tiên quyết là – phải đuổi “vật cản” này đi chỗ khác.

- “Sao dược? Ta còn hận mỗi thời mỗi khắc đều không thể ở bên nương tử. Nàng là nương tử của ta mà! Ta đương nhiên muốn giúp đỡ nàng một chút, gần gũi nàng một chút, chẳng lẽ nương tử không muốn như vậy với ta, không phải, không phải, đúng không?”

Hần cười hì hì, giống con thỏ bên phải gọi, bên trái nín thở, dây dưa mãi không dừng.

Đầu ẩn ẩn đau, Linh Nhi day day trán, thở dài.

- “Nương tử không thoải mái à?” – Diêm Lạc khấn trương nhảy đến trước mặt nàng. “Khó chịu ở đâu? Để ta xem –”

- “Ta không sao.” – lắc đầu, hần có nghĩ nàng bị đau đầu như vậy là ai hại không? “Không phải người yêu nhất chính là vẽ lên đá sao? Người cứ quẩn quít lấy ta như vậy, thời gian đâu mà vẽ?”

Không nói thì thôi, nói đến điều này, hần liền đắc ý lấy trong áo ra một hòn đá nhỏ.

- “Ai nói ta không có thời gian vẽ, ta chỉ là không nỡ dùng thời gian ở bên nương tử để vẽ tranh thôi, nàng xem nè, đây là bức tranh ta mất cả tối hôm qua để vẽ đó! Vi phụ dụng tâm như vậy, nàng cảm động không?”

Hần đắc ý dương dương tự tại, chờ nàng khen ngợi.

Nàng nhướn mày, hần vẽ cái gì nàng còn không biết, bảo nàng cảm động thế nào đây?

Đành phải nói. “Ừm, cũng không tệ lắm!”

- “Chỉ vậy thôi?” – nụ cười của hần hơi hơi rũ xuống.

Hần đoán nàng hần phải mừng như điên mới đúng, mà phản ứng này...

- “Thế thôi, chứ người muốn sao nữa?” – thu mắt về, nàng tiếp tục làm việc.

Vốn muốn bảo hần rút đi để tập trung vẽ vôi, ai ngờ chiều này cũng không có tác dụng.

- “Đương nhiên không chỉ đơn giản như vậy rồi!”

Âm thanh bất mãn thật lớn vang lên.

Ôi! Hần thật tức chết mà, cả đêm hần không ngủ, không ngủ cả đêm đó! Cả đêm miệt mài mong vẽ xong sớm một chút, đổi lại là câu “Ừm, cũng không tệ lắm!” của nàng, bảo hần chấp nhận thế nào đây!

- “Nàng xem kỹ chút đi, bức họa này là vẽ nàng đó!”

Hần hung hăng đặt mạnh hòn đá lên bàn, lực đạo quá lớn làm chày gỗ dùng để trộn dược thảo của nàng trượt ra ngoài chén, tất cả bột phấn màu vàng đều rơi rớt trên người hần.

- “Diêm Lạc!” – nàng kinh ngạc kêu lớn.

Lúc này hần một thân đầy bột vàng, mặt vàng, đầu vàng, mặt vàng, ngay ngực cũng sờ thấy được ra như một tên đầu gối.

- “Người...” – nhìn đến tình trạng chật vật của hần, cơn tức giận của Đông Linh Nhi vừa lên đến ngực đã tự động biến mất không còn tăm hơi.

- “Ta vất vả như vậy mong vẽ nàng thật đẹp, thật giống, chỉ sợ sơ sót bỏ lỡ nét đẹp nào đó của nàng, vậy mà nàng không khen thì thôi, ngay cả liếc mắt xem một cái cũng tiếc, coi nhẹ dụng tâm của ta như vậy, ta thật thương tâm!”

Hắn bĩu môi, hành động này mang tính dối hờn nhưng lại làm người khác cảm thấy buồn cười, Linh Nhi mém nữa nhin không được cười ra mặt.

Nàng ho nhẹ một tiếng. “Được rồi! Là ta không đúng, xem nhẹ cố gắng của ngươi, bây giờ có muốn cho ta nhìn dụng tâm của ngươi một chút không nào?”

Dù vừa bất mãn cỡ nào, nghe mấy câu này hắn đã thấy tâm hồn bị thương tổn được bù đắp không ít, Diêm Lạc quyết định cho nàng một cơ hội nữa, cầm tảng đá để vào lòng bàn tay nàng.

- “Ừm, ta thấy, ngươi thật sự dụng tâm đó, vẽ thật giống!”

Rút kinh nghiệm, lần này Đông Linh Nhi dùng từ hết sức cẩn thận, chỉ sợ hắn lại nổi tính khí trẻ con cáu kỉnh với nàng.

Hắn liếc nàng một cái, buồn xo, rầu rĩ nói: “Nàng nhìn ngược.”

- “Ô!” – nàng xấu hổ nhanh chóng xoay tảng đá ngược lại, trong lòng nhin cười đến mức nội thương.

- “Thế nào?” – hắn nhíu mày hỏi.

- “Ừm, khí chất quả không sai, vẽ cũng thật đẹp!” – nàng như vậy mà vẽ thành bức họa bán quý*, như vậy nàng có nên cầm tảng đá này chọi vô đầu hắn không?!

*bán quý: haiz... chỉ trách ca vẽ quá xấu, tỷ nhìn cứ như đang vẽ nửa quý nửa yêu tóm lại xấu đến mức không dám nói là “vẽ người”.

Hắn hừ lạnh một tiếng.

Đương nhiên rồi, khi vẽ bức tranh này, trong đầu hắn tràn ngập hình ảnh đáng yêu của nàng, làm sao có thể vẽ xấu được chứ?!

- “Ngươi thật lợi hại! Cảm ơn ngươi đã vẽ ta giống như vậy nha!”

Càng ngày càng bội phục chính mình, không ngờ nàng cũng có thể nói dối mà mặt không đổi, tim không loạn, chân không run, đến khi trở về Ngạo Ưng bảo không chừng có thể phân cao thấp cùng đại tẩu à!

- “Dĩ nhiên rồi, ta yêu thương nàng lắm mới vẽ đó. Chứ tên Lục tiểu tử kia cho ta bao nhiêu thứ, ta cũng không chịu vẽ hắn đâu!” – hắn bắt đầu mạnh miệng.

- “Ta biết mà.” – nàng gật đầu như già tởi.

Có lẽ, tính trẻ con không cầu kỳ giả dối, tự nhiên vô tư của hắn mới chính là nguyên nhân khiến nàng mềm lòng mà ở lại.

Diêm Lạc khịt mũi lần nữa. “Nếu nàng không phải là nương tử yêu yêu của ta, hừ hừ, ta sẽ không thềm dụng tâm như vậy!”

Ý cười trong lòng Đông Linh Nhi càng lúc càng không thể kiềm chế được nữa, nam nhân trước mặt nàng cứ như một con công đang kiêu hãnh xòe đuôi, tự cao tự đại, nhưng lại là một con công khắp người dính bột thuốc vàng.

Cuối cùng nàng nhin không được, bật cười.

Tiếng cười trong trẻo dễ nghe như tiếng chuông gió kêu “đing đang, đing đang” hút hồn hắn.

- “Nương tử, nàng cười trông đẹp như tiên nữ giáng trần, đẹp quá!” – làm lòng hắn không còn yên tĩnh nữa.

Ánh mắt si mê dừng trên khuôn mặt xinh đẹp bừng sáng vì nụ cười, giờ này khắc này hắn quảng hết chuyện tảng đá hay không phải tảng đá ra sau đầu, hiện tại trong mắt hắn, trong lòng hắn đều là nụ cười động lòng người của nàng.

Tai nàng ửng đỏ. “Mồm mép!”

- “Thật mà! Tiên nữ có hạ phàm thật cũng không đẹp như nương tử của ta, quốc sắc thiên hương cũng dắt nhau qua mấy vùng sa mạc xa xôi hết đi, trên đời này người đẹp nhất chính là nương tử của ta! Nương tử, cười với ta một lần nữa đi! Ta rất thích nụ cười của nàng, nha, nha!”

Dù biết những lời này chỉ là “hồ ngôn loạn ngữ”, nàng vẫn không khỏi nở hoa trong lòng, hai gò má phồng hồng e thẹn.

Đôi mắt to mở lớn, Diêm Lạc nhân cơ hội nàng không phòng bị, nhanh chóng tiếp cận nàng.

Nàng ý thức được hần tới gần mình, ngẩng lên đối diện với đôi mắt thâm thúy khóa chặt lấy mắt nàng, bao hàm khát vọng cùng tình cảm mãnh liệt như thủy triều. Hần lao thẳng đến nàng, nhanh nhẹn dừng mãnh như sói, da thịt cũng dường như hơi phát nóng, khiến lòng nàng lập tức như có cả đàn nai con đang chạy loạn, kinh hoảng không thôi.

Nàng nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy buồn cười với phản ứng của chính mình, không ngờ nàng đối với hần lại có thể nảy sinh loại cảm xúc này?

- “... Bây giờ đến phiên ta tính toán rõ ràng với ngươi! Tất cả thuốc bột của ta đều bị ngươi làm hỏng, nói mau, ngươi tính bồi thường cho ta thế nào?”

- “Bồi thường cho nàng?” – đôi mắt hần đảo quanh một vòng, sau đó nhếch miệng cười. “Rất đơn giản.”

Nói thì chậm mà làm thì nhanh, hần lập tức nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

- “Được rồi, nương tử muốn bồi thường, ta sẽ đem toàn bộ trả lại cho nàng!”

Dứt lời, hần cúi đầu nghịch ngợm cọ cọ trước ngực nàng, đem toàn bộ bột phấn bôi lên người nàng.

- “Nè nè, Diêm Lạc, ngươi...” – làm gì có ai như vậy!

Đông Linh Nhi mắc cỡ, mặt nóng đến mức có thể tráng trứng được, cười thẹn thùng, đánh hần thật mạnh, dùng sức kéo đầu tên háo sắc đang chôn trong ngực.

- “Ta làm theo lời nương tử căn dặn mà!” – hần thỏa mãn hít thật nhiều hương thơm làm hần thất thần. “Nương tử, nàng biết ta thích nàng nhiều lắm không?”

Ba chữ “ta thích nàng” này làm nàng xao động như những gợn sóng lăn tăn trong lòng, mà sâu trong tim cũng trào dâng một niềm vui sướng khó hiểu, dâng tràn cả lên mắt, lên mi.

Khi hần mở miệng, hơi nóng thổi vào ngực nàng, rung động giác quan của nàng, Đông Linh Nhi cắn môi, cố gắng không bị ảnh hưởng bởi những lời này.

- “Đừng đùa, Diêm Lạc, ngươi mau nâng đầu lên!”

Hần xấu xa trả lời. “Ta chưa hết bột thuốc mà! Không đứng dậy!”

Tay hần cũng “vào trận”, cù vào hông nàng.

- “Diêm Lạc... ha ha... Ngươi... thật đáng ghét... ha ha...”

Nhất thời, tiếng cười như có ma lực, tỏa ra bốn phía.

- “Lạc đại ca!”

Một tiếng gọi ngọt ngào xa lạ truyền tới, phá vỡ khoảnh khắc vui đùa âm ỉ của hai người.

Một khuôn mặt nữ tử dù xanh xao cũng vô cùng xinh đẹp hiện ra.

Đây là ấn tượng đầu tiên trong mắt Linh Nhi.

Lúc tiếng gọi vừa cất lên, nàng biết, chút ấm áp vừa nhen nhúm trong lòng nàng từ nay sẽ không còn nữa.

- “Tử Hồ!” – Đôi mắt Diêm Lạc đầy kinh hoảng*, chạy vội qua đờ nữ nhân thân mình lung lay sắp đổ.

*kinh hoảng: kinh ngạc + hoảng sợ, một lần nữa bày tỏ lòng ngưỡng mộ với từ ngữ Trung Quốc, “ý tại ngôn ngoại”...

Đông Linh Nhi chấn động.

6. Chương 6

“Tặng đá, sao nó lại ở đây?”

Giọng nói đầy bất mãn của tiểu cô nương vang lên, nàng mới đi lấy thức ăn có chút xiu, quay lại đã thấy “nó” chen vào giữa bọn họ, hỏi nàng có tức không cơ chứ?

Thật là quá đáng mà! Nàng dùng mọi cách, sử dụng vô số biện pháp mới được ngồi cạnh hắn mà không bị đuổi đi, mà “nó” là kẻ thứ ba vừa xuất hiện chẳng bao lâu đã có thể nằm thoải mái bên cạnh tướng công, không những thế còn vươn cái chân bé xiu ngăn ngừa đụng vào chân của tướng công, mà hắn một chữ cũng không nói, phản ứng không vừa lòng lại càng không!

- “Tướng công, huynh nói đi, sao lại để nó nằm đây?”

Tiểu nam hài đang dốc toàn bộ chú ý vào việc vẽ tranh, tâm tâm niệm niệm mau chóng vẽ “báu vật” thật đẹp, một chữ của tiểu cô nương hắn cũng không để ý, đừng nói đến việc trả lời.

- “Tặng đá, đây là bánh (làm từ quả) hồng mà huynh thích ăn nhất, Thự tỷ tỷ làm rất nhiều, muối đem cho huynh một ít nè.”

Nhận ra trùng mắt với chú chó mực kia là việc làm vô ích và vớ vẩn, nét mặt tiểu cô nương dần ra, buông rổ xuống, nhanh nhẹn lấy khối bánh lớn nhất đưa cho tiểu nam hài.

- “Cẩn thử một miếng nè.”

Tiểu nam hài vẫn cầm cúi vẽ tranh, ngay cả một cái liếc mắt cũng không có, trả lời ngắn gọn.

- “Ừh, để đó đi, chút ta ăn sau.”

- “Để nguội ăn mát ngon, huynh ăn một chút đi rồi vẽ tiếp, ăn một hai khối rồi –”

- “Im nào!” – chỉ còn chút nữa thôi mà.

Nam hài vẫy tay, ý bảo nàng chờ hắn một chút, không cần thận làm rớt miếng bánh xuống, chú chó nhỏ thấy thế liền há miệng chộp lấy.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ trong chớp mắt, miếng bánh mà tiểu cô nương chọn lựa kỹ càng đã nằm trong miệng chú chó.

Thấy “nó” ăn ngon lành, tiểu cô nương hiểu lầm là nam hài không thích cô nên mới hất tay cô, ngay cả một cái liếc cũng tiếc, lại còn cho chó ăn khối bánh mà cô vất vả đem về.

- “Muội... muội ghét huynh! Rất ghét! Tặng đá thôi, tặng đá chết tiết, tặng đá chết đi, muội không cần huynh nữa! Không bao giờ để ý đến huynh nữa!” – giọng sưng nước, tiểu cô nương vừa khóc vừa bỏ chạy.

Một khắc sau, nam hài phản ứng chậm chạp kia mới vui vẻ reo lên. “Hoàn thành!”

Vốn muốn khoe với cô thành quả lao động của mình, thế mà khi hắn quay lại, một chiếc bóng cũng không còn, không khỏi giật mình ngẩn ra.

Tiểu cô nương đâu?

Thình lình, mấy câu khúc lóc la hét của cô vang lên rõ ràng trong đầu hắn.

Cô nói ghét hắn, từ nay về sau sẽ không thèm để ý quan tâm hắn nữa!

Cảm giác mất mát dâng lên tận cổ, cả người nam hài rét run, lúc này hắn mới ý thức được chuyện vừa xảy ra.

Hắn vừa bị người ta vứt bỏ sao?

Không, hắn không muốn thế! Hắn vẫn chưa nói với tiểu cô nương rằng hắn thích nàng, bây giờ nàng lại nói không cần hắn nữa thì hắn biết làm sao?

Hắn không muốn tiểu cô nương rời khỏi hắn, không muốn!

Lần đầu tiên, nam hài vứt vội những dụng cụ vẽ hắn vẫn luôn xem là bảo vật, tay nắm chặt tảng đá vừa vẽ, vội vàng chạy đuổi theo hướng tiểu cô nương vừa rời khỏi. Hắn muốn tìm nàng trở lại, nói nàng ở bên hắn như trước.

Không khí khẩn trương tràn ngập trong sương phòng yên tĩnh.

- “Trời đất! Ta quả thật không thể tin Tử Hồ còn sống! Đúng là Tử Hồ rồi!”

Hắn vẫn nghĩ lúc đó hắn là Tử Hồ phải chết không sai, bây giờ lại phát hiện cô nương ấy bình an vô sự, có khi nào...

Đôi mắt ẩn chứa hy vọng, Lục Y hết nhìn Tử Hồ lại nhìn sang Diêm Lạc đang bừng bừng hy vọng.

Có lẽ... Ông trời vẫn chưa cho bọn họ một con đường sống, kỳ tích vẫn có thể xảy ra! Trong lòng Lục Y âm thầm cầu nguyện.

Đông Linh Nhi này giờ vẫn im lặng ngồi bên giường chẩn mạch cho Tử Hồ, vừa đứng dậy hai cổ tay mảnh khảnh đã bị Diêm Lạc nắm chặt. Hắn kích động: “Thế nào? Tử Hồ sao rồi? Nàng mau nói đi, tình trạng của cô ấy thế nào? Sao đến giờ vẫn hôn mê bất tỉnh?”

Hắn kích động như thế cũng dễ hiểu, bây giờ hắn vừa sợ vừa mừng, tầng tầng lớp lớp ổ khoá vẫn giam cầm hắn bấy lâu nay cứ như trở nên lỏng lẻo rồi mở bung ra, những cảm xúc áy náy, có lỗi, trách nhiệm cùng tự trách đối với Tử Hồ dâng lên từ đáy lòng khiến hắn không thể tiếp tục trốn tránh, làm bộ như cái gì cũng không biết, chuyện gì cũng không hiểu được nữa... Hơn nữa, Tử Hồ còn sống – đó chính là sự thật chứ không phải mơ!

Hai tay bị nắm chặt đau đớn, làm khuôn mặt phiến muộn như đang có điều gì suy nghĩ của Linh Nhi xuất hiện thêm vài nếp nhăn.

- “Cốc chủ, người trước tiên buông Linh Nhi cô nương ra đã, nàng mới trả lời được chứ! Người xem, cổ tay nàng đỏ cả rồi kìa!”

Diêm Lạc nghe vậy vội buông tay ra.

- “Ngại quá, nàng có sao không, không phải ta cố ý làm đau nàng đâu, chẳng qua là... ta khẩn trương quá thôi...”

- “Không sao đâu... Nhưng vị Tử Hồ cô nương này thì...”

Đông Linh Nhi ngập ngừng, muốn nói lại thôi.

- “Sao? Cô nương ấy sao? Bị gì?” – hai người gần như đồng loạt hỏi.

- “Cô nương ấy cũng trúng độc “Hoa hồng”!” – không may là trên người nàng hiện không có giải được.

- “Cái gì?” – Lục Y sững sờ.

- “Từ biểu hiện của nàng... có thể suy ra nàng trúng độc từ năm, sáu canh giờ trước.”

Diêm Lạc đang ở thiên đàng đột ngột bị quăng xuống đất, những vui sướng ngày đoàn tụ phút chốc như quả bóng bị xì hơi, cả người vô lực ngã ngồi xuống ghế.

Lão thiên gia lại đùa cợt hắn sao?!

Lão* cho Tử Hồ sống sót, cấp cho hắn hy vọng, rồi lại lần nữa làm cô ấy biến mất, khiến hắn một lần nữa trải qua nỗi đau đớn bất lực khi mất đi người thân.

Không! Hắn nhất định không để Tử Hồ xảy ra chuyện gì!

Diêm Lạc nhảy dựng lên, hai tay cầm chặt bả vai Đông Linh Nhi.

- “Mau cứu nàng! Chỉ có cô nương mới có thể cứu cô ấy, van cầu cô nương! Lúc đó cô nương có thể cứu những người khác, nên nhất định cô nương có biện pháp đúng không? Van cầu cô nương!”

Nàng chưa từng thấy Tiểu Lạc Lạc như vậy, đáy mắt toát ra sợ hãi như vậy, Tiểu Lạc Lạc mà nàng vẫn biết luôn là một đứa nhỏ vô ưu vô sầu.

Ngày mai mới là mười lăm, có lẽ nào...

Phải chăng vị cô nương đang hấp hối trên giường kia là nguyên nhân của mọi việc?! Người gọi là Tử Hồ kia... chắc hẳn là người vô cùng quan trọng trong lòng hắn!

Nghĩ vậy, trong ngực Đông Linh Nhi giống như có cái gì đè nặng, khó chịu vô cùng.

- “Ta sẽ cố hết sức, nhưng ta không dám chắc có thể cứu sống nàng, vì ta hiện giờ không còn một quả “Ngân quả” nào cả!”

- “Cô nương có thể, ta tin tưởng cô nương, cô nương nhất định có biện pháp!”

Hai vai bị nắm chặt một lần nữa truyền đến cảm giác bị áp bức, hắn đem toàn bộ hy vọng phó thác cho nàng, mà nàng cũng không phải Hoa Đà tái thế, lại càng không phải thần tiên hạ phàm, làm sao có thể nói tin tưởng thành công thì nhất định sẽ thành công?

Ánh mắt đêm chiêu nhìn cô nương đang say ngủ trên giường, hơi thở mỏng manh như phản ánh sinh mệnh sắp tàn của cô ấy.

Nếu nàng cứu cô ấy, hẳn là giúp đỡ lớn nhất đối với Diêm Lạc rồi, mà chính nàng cũng vì muốn giúp hắn mới lưu lại đến giờ này. (oa oa oa... tỷ sẽ rời bỏ ca sao?)

Đông Linh Nhi nhẹ nhàng thoát khỏi hai tay hắn. “Ta sẽ cố gắng hết sức, cho ta vài canh giờ, trước giờ Dậu ta sẽ cố gắng tìm ra thuốc giải độc hoặc được liệu làm chậm độc tính của “Hoa hồng”.”

- “Linh Nhi, cảm ơn cô nương, thật sự vô cùng cảm ơn cô nương.” – Diêm Lạc cảm kích ôm chặt nàng.

Linh Nhi?

Đông Linh Nhi ngạc nhiên nhìn nam nhân quen thuộc mà lại xa lạ này.

Chỗ này để ta giải thích một chút, thật ra tiếng Hoa nó chỉ có “ta – ngươi”, ban nãy Lạc ca cũng chỉ gọi Linh Nhi tỷ là “ngươi”, ta mới sửa thành “cô nương”, giờ Lạc ca gọi là “Linh Nhi” thì mọi người cũng hiểu “Tiểu Lạc Lạc” đã ngủ say, nhường chỗ cho Diêm Lạc rồi ha.

Hắn không gọi nàng là “nương tử” như mọi khi? Nghĩa là hắn hoàn toàn trở thành Diêm Lạc rồi ư?

Là nhờ gặp lại Tử Hồ, tâm tư đau khổ khôn cùng của hắn mới được giải thoát, nên hắn mới dám đối diện sự thật, do đó mà không cần thuốc gì cũng có thể thanh tỉnh, khôi phục nguyên trạng ư?

Bởi vậy, giải được chân chính của hắn chính là vị cô nương tên Tử Hồ này, mà không phải nàng, đúng không!

Cảm giác mất mát không nên lời đột ngột dâng lên trong lòng, khoé miệng xuất hiện ý cười chua xót, trong lòng Đông Linh Nhi đầy ngũ vị tạp trần.

Sao nàng lại để ý hắn như vậy? Hắn khôi phục tính tình bình thường, không còn dây dưa nàng nữa, chẳng phải chính là nguyện vọng của nàng ư?

Thế thì vì sao, hy vọng này hiện giờ lại giống như một thứ cấm trên người, khiến nàng không hề thoải mái?

Báo thù, có lẽ là động lực duy nhất để Lam Diễm còn tồn tại trên đời.

Mỗi đêm, hắn đều bị ác mộng quấy phá, cảm giác bất lực hoà cùng cơn ác mộng chân thực diễn lại cảnh năm nào đêm đêm đều “đến thăm” hắn, đến khi hắn giật mình bừng tỉnh, ác mộng vẫn phảng phất vờn

quanh. Cảnh tượng bốn năm trước còn hiện rõ, thường làm hấn không phân biệt được đâu là thật, đâu là mơ. Cuộc sống của hấn vì vậy cũng thống khổ vạn phần.

Vì sao? Vì sao Diêm Lạc phản bội bọn họ?

Bọn họ luôn vô cùng tin tưởng hấn như vậy! Lại đối đãi với hấn như với huynh đệ ruột thịt. Không ngờ sự tín nhiệm này đến cuối cùng lại là con dao chí mạng đâm vào chính mình, hại chủ tử và hấn thê thảm.

Thống khổ, hối hận, tự trách, cùng với phần hận mãnh liệt không ngừng tra tấn hấn, làm hấn chỉ cần nhắm mắt lại, trong lòng đã ngập tràn đau đớn khổ sở.

Việc nên làm đã làm rồi, Diêm Lạc, người đang hết sức hưởng thụ quyền thế, hay đang cười nhạo chúng ta ngu xuẩn?

Khi hấn nhấn tâm hạ độc người con gái trong lòng, cũng là lúc hấn đối với cuộc đời này tuyệt tình tuyệt ý.

Hấn muốn Diêm Lạc phải trả giá vì những gì đã làm với bọn họ bốn năm trước, đến lúc đó hấn có thể giải thoát khỏi thống khổ, xuống suối vàng gặp lại chủ nhân.

Một vết thương sâu hoắm, máu đã khô kéo dài trên bàn tay phần nộn vốn không chút tí vết nào, dù máu đã ngừng chảy, nhưng chỉ cần hơi động ngón tay, cơn đau nhức vẫn làm nàng nhăn mặt.

Nàng bỏ vào bát thuốc chính máu của mình, vì đối với một người nghiên cứu được thảo như nàng, máu nàng chính là thuốc giải độc tốt nhất.

Cố gắng để bát thuốc nóng không chạm vào miệng vết thương, nàng cẩn thận bưng bát thuốc vào.

Vừa thấy nàng tay cầm bát thuốc tiến đến, Diêm Lạc vốn không còn kiên nhẫn chờ đợi vội vàng đoạt lấy bát thuốc trong tay nàng, khẩu khí phi thường không khách khí. “Không phải nói giờ Dậu sao? Bây giờ đã là giờ Tuất rồi, người có biết Tử Hồ không thể chờ lâu vậy không!”

Đông Linh Nhi thở hổn hển vì động tác thô lỗ của hấn làm động vết thương trên tay nàng.

Nhưng vết thương này so với một màn trước mắt, Diêm Lạc cẩn thận như nâng niu bảo vật, khe khẽ nâng Tử Hồ dậy, chú tâm dứt thuốc cho cô nương ấy, mới chính là nguyên nhân khiến lòng nàng khó chịu tột cùng.

- “Linh Nhi cô nương, tay cô nương... bị sao vậy?”

Lục Y chú ý tới thần sắc khác thường của nàng.

- “Không, không có gì, chỉ là lúc nãy sắc thuốc không cẩn thận bị nóng thôi.” – nàng rất nhanh hạ tay xuống, dùng ống tay áo che lòng bàn tay.

- “Sao lại không cẩn thận như vậy? Cô nương đã đưa tay qua nước lạnh chưa?” – hấn không tin.

Sắc mặt nàng so với lúc rời đi kém hơn rất nhiều, tái nhợt không còn chút huyết sắc nào, hơn nữa mới vừa rồi hấn thấy trong tay nàng có vết hồng hồng thật dài như miệng vết thương, không giống vết phồng đơn thuần.

Nhìn thấy vẻ nghi hoặc của Lục Y, nàng nhanh miệng cười: “Làm ơn đi, ta chính là đại phu mà, cái gì cần chú ý ta đều biết, cũng chỉ là vết phồng nho nhỏ thôi, đừng nói đến nó nữa.”

Một tiếng ho khan kéo dài đánh gãy sự phản bác của Lục Y.

- “Tử Hồ, Tử Hồ, đáng chết! Đây là cái thuốc chết tiệt gì? Sao Tử Hồ uống xong lại biến thành như vậy?”

Diêm Lạc lòng nóng như lửa đốt, Tử Hồ vừa uống mấy ngụm canh đã ho khan mãnh liệt như vậy, một tay chụp vạt áo sau lưng nàng, tay kia cầm bát thuốc lên án.

Đông Linh Nhi nhíu mày. “Có thể là vì nồng.”

- “Nồng? Thuốc có nồng cũng không thể ho dữ vậy –”

- “Hắn là Cốc chủ rót thuốc cho nàng quá nhanh khiến nàng bị ngộp, tuy thuốc này ta không quen cũng không thường dùng, nhưng tuyệt đối sẽ không –”

- “Loại thuốc chính cô còn không rõ ràng cũng dám cho Tử Hồ uống? Uống cho một đại phu như cô, ngay cả vấn đề cơ bản như thế cũng không biết! Lỡ đâu vì thuốc của cô mà độc tính của Tử Hồ càng thêm nghiêm trọng, cô lấy cái gì bồi thường tính mạng Tử Hồ?”

*ta là ta thấy ca quá đáng rồi nha, ca còn nói nữa ta tẩy chay ca à! Ta giải thích một tí ha, chỗ này dĩ nhiên vẫn chỉ có “ta – ngươi”, nhưng lúc này Lạc ca đang tức giận nên sẽ để là “Cô” chứ không để khách khí ôn hoà là cô nương nữa, lại không phải xa lạ, không quen biết để gọi là “ngươi”. Còn lý do ta không để là “nàng”, thì thực ra Lạc ca không quên đoạn ký ức nào cả, nhưng đổi vai đổi nhân vật thì khác 1 chút thôi. Ít ra là khác so với cảm nhận của Linh Nhi tỷ, chứ ta nghĩ trong thực tế thì chỉ là giọng điệu thay đổi thôi á!

Lục Y trong lòng đỏ mồ hôi lạnh, Diêm Lạc ngu ngốc này, Cốc chủ ngu ngốc này, sao có thể nói những câu quá đáng như vậy?!

Đông Linh Nhi hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, những lời vừa rồi của hắn như những lưỡi dao đâm vào lòng nàng. Khi nàng mở mắt lần nữa, thái độ đã lạnh lùng hơn rất nhiều.

- “Ta có thể dùng chính sinh mệnh ta cam đoan, bát thuốc này đối với Tử Hồ cô nương tuyệt đối không có hại, tuy hiệu quả của nó không nhanh bằng “Ngân quả”, nhưng có thể làm chậm dần độc tính trên người cô nương ấy, mấy ngày sau độc tính sẽ hoàn toàn tiêu trừ, thỉnh Cốc chủ đừng nghi ngờ năng lực của ta!”

Diêm Lạc cũng biết chính hắn ban nãy vì tình thế cấp bách đã nói năng không cẩn thận làm nàng tổn thương, vốn muốn xin lỗi nàng.

- “Ta không –” (không cố ý chứ gì? Mà là cố tình chứ gì??? Ghét!)

- “Lạc, Lạc đại ca...”

Tử Hồ đã ngừng ho khan, miệng nhỏ khe hít vào, thanh âm yếu ớt, khẽ kéo kéo tay áo Diêm Lạc.

- “Tử Hồ, Tử Hồ đã tỉnh! May có trời phù hộ, Tử Hồ không có việc gì.”

Vui mừng khôn xiết làm hắn quên mất việc xin lỗi Linh Nhi, hai mắt nhất nhất chú ý đến Tử Hồ tái nhợt nằm trên giường.

- “Cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Thái độ thân thiết quan tâm của hắn với Tử Hồ làm Đông Linh Nhi chướng mắt, né tránh ánh mắt đăm chiêu của Lục Y, nàng vội vàng xoay người.

Một khắc cũng không muốn nán lại, Đông Linh Nhi bỏ đi như đang trốn tránh điều gì, trong lòng không biết có tư vị gì, có lẽ... là cảm giác mất mát và trống vắng chẳng?

Hết thấy đều trở nên xa lạ, nam nhân hồn nhiên mà tình quái vẫn hay đảo quanh nàng từng vòng từng vòng, mở miệng ngậm miệng đều gọi nàng là “nương tử”, coi trọng nhất là nàng, thường chọc nàng cáu, làm nàng xấu hổ, đã biến mất tăm, tựa như mộng đẹp cũng đến lúc đối diện ánh mặt trời. (ý của ta là “đã tỉnh”, mà bản convert là “tựa như đại mộng sơ tỉnh”)

Màn đã khép, trò đùa đã hạ, có lẽ Tử Hồ mới thật sự là người quan trọng nhất trong lòng hắn.

Đông Linh Nhi nhớ tới thiếu nữ vận áo tím được hoạ trên tảng đá mà hắn quyến luyến coi trọng trong căn phòng nhỏ nọ, hẳn chính là Tử Hồ!

Nàng nên cảm thấy thoải mái, bởi vì việc này có nghĩa là Tử Hồ có thể giúp hắn trở lại là chính mình, nơi này không cần nàng nữa, nàng cũng có thể trở về...

Nhưng cảm giác thở không nổi như bị vật gì đè nặng ở phổi này lại nói lên ý nghĩa khác.

Rốt cuộc nàng giãy dựa gì nữa? Còn gì để nàng lưu luyến đâu?

- “Tử Hồ, không ngờ còn gặp lại muội, huynh mừng quá!”

Sau khi sắp xếp chỗ ngồi thoải mái cho Tử Hồ, tâm trạng vui sướng của Diêm Lạc cuối cùng không thể kiềm chế được nữa, bùng nổ.

Tử Hồ cười yếu ớt, thanh âm gầy yếu vang lên: “Muội cũng thật cao hứng, có thể gặp lại Lạc đại ca, gặp lại Lục Y sư huynh.”

- “Tử Hồ...”

Trong lòng có muôn vàn điều muốn nói, nhưng Diêm Lạc không cách nào mở miệng, chỉ có thể hỏi: “Mấy năm qua, mọi người... mọi người sống có tốt không?”

Lục Y hiểu hẳn muốn hỏi gì, mà Tử Hồ... cũng hiểu.

- “Chúng ta... chỉ còn lại muội và Diêm sư huynh, khi chúng ta dốc hết chút hơi tàn cứu hai vị Diêm chủ khỏi bờ vực, bọn họ đã... khí tàn lực kiệt.”

Diêm Lạc khổ sở.

- “Sư muội, muội và Lam Diêm vẫn còn sống, sao lại không trở về Diêm Cốc?” – Lục Y hỏi tiếp.

Nét buồn nồng đậm trên mặt, Tử Hồ trả lời: “Lạc đại ca, trước tiên huynh có thể trả lời muội chuyện này không?”

- “Muội cứ nói đi.”

- “Năm đó, có phải huynh vì ngôi vị Cốc chủ mà xuống tay với chúng ta không?”

Lòng ần ần đau, hai mắt nhắm lại, mọi việc xảy ra hôm đó tái hiện trong đầu Diêm Lạc rõ ràng như mới hôm qua.

Hắn thật hận bản thân hắn bất lực, để các huynh bị hại thê thảm ngay trước mắt mà không thể làm gì...

Chắc bọn họ oán hắn lắm! Oán hận không cứu được bọn họ, oán hận sự tồn tại của hắn... Không có hắn, bọn họ vẫn là những đứa cháu ngoan được ông thương yêu, không có hắn, bọn họ sẽ không bị ông xuống tay, không có hắn...

Lòng ngực rộng lớn phập phồng như có cái gì rất lớn muốn bứt ra, Diêm Lạc rống lên: “Không! Huynh không có, huynh không ngờ gia gia lại lợi dụng huynh để hạ độc thủ với các người như thế! Nếu huynh biết trước, nhất định huynh phải nghĩ biện pháp ngăn cản, không cho bị kịch năm đó xảy ra...”

Năm đó nếu không phải do gia gia kêu người giữ hắn lại, chắc chắn hắn sẽ liều lĩnh nhảy xuống nhai theo bọn Lam Diêm.

Lục Y xen vào. “Sư muội, đừng hoài nghi Cốc chủ, lúc đó tình cảm của chúng ta đối với Cốc chủ thật thiết thân ái như vậy, tình nghĩa sâu đậm như vậy, muội hẳn cũng biết tính hắn, hắn tuyệt đối sẽ không vì tư lợi mà phản bội người thân. Mấy năm may hắn thống khổ thế nào, các người thật không tưởng tượng nổi đâu, muội tuyệt đối không thể hiểu lầm hắn!”

Tử Hồ mơ hồ cười.

- “Muội chỉ biết là muội trước sau như một vẫn luôn tin tưởng Lạc đại ca, muội vẫn luôn tin rằng Lạc đại ca sẽ không làm vậy với bọn muội.”

- “Tử Hồ, huynh...”

Diêm Lạc hai tay cầm chặt bàn tay nhỏ bé của Tử Hồ, bao nhiêu lời muốn nói lại thôi, không thể thốt ra thành lời, hắn rất cảm động trước sự tin tưởng của Tử Hồ, nhưng lại không thể quên một màn cực kỳ bi ai ngày đó...

Tử Hồ cảm nhận được suy nghĩ trong lòng hắn, bèn nắm chặt tay hắn.

- “Lạc đại ca, trước khi chúng ta nhảy xuống vực, nhóm chủ tử từng bắt muội và Diêm sư huynh nhớ rõ, nếu bọn họ bỏ mạng tại đây, tuyệt đối không thể trách huynh, còn nói rằng nếu chúng ta may mắn sống

sốt, phải trở về Diêm Cốc phò tá huynh. Lạc đại ca, hai vị chủ tử chưa từng trách huynh, trước sau huynh vẫn là đệ đệ mà bọn họ yêu thương nhất.”

Dưới ánh nến, những lời nói rõ ràng của Tử Hồ vang lên trong đêm đen yên tĩnh, làm người nghe đáy lòng chua xót.

- “Cho nên, Lạc đại ca, huynh đừng tự trách nữa được không? Đừng làm cho chủ tử của muội dưới hoàng tuyền còn không yên lòng...”

Ngữ khí tuy nhẹ nhưng khắc sâu vào lòng, Diêm Lạc bình tĩnh từ giấc mộng dài, hoàn hồn lau nước mắt.

Tuy bây giờ trên mặt hấn vẫn còn chút lệ ướt lem nhem, nhưng thần thái so với lúc xưa sáng sủa hơn rất nhiều.

Bọn họ hàn huyên một lúc lâu, Lạc Y mới nhắc tới nghi vấn trọng yếu.

- “Tử Hồ, huynh có hai việc quan trọng muốn hỏi muội. Muội không phải sống sót cùng Lam Diễm sao, vậy Lam Diễm đâu? Còn nữa, sao muội lại trúng độc “Hoa hồng”?”

Tháng trước cả Diêm Cốc trúng độc, lần này đến phiên Tử Hồ trúng cùng loại độc hiểm có đó, hai việc này chẳng lẽ có liên quan đến nhau?

Lúc này Tử Hồ lại bắt đầu rơi lệ.

- “Lạc đại ca, sư huynh, xin hai người giúp muội, cứu Diễm sư huynh, ngày ngày huynh ấy chìm trong ý định báo thù, quá đau quá khổ. Muội khuyên huynh ấy không được, huynh ấy luôn tâm niệm rằng mọi việc đều do Lạc đại ca phản bội tình cảm anh em, đang tâm ra tay tàn nhẫn, hại chết hai vị chủ tử...”

Báo thù? Hoá ra là vì vậy nên Lam Diễm mới hỏi Diêm Cốc và hạ độc thủ với tất cả mọi người!

Hai nam nhân liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cùng một chủ ý.

- “Lạc đại ca, sư huynh, giúp hấn đi, giúp muội tìm lại Lam Diễm sư huynh ngày xưa đi, cầu xin hai người...”

Thể lực vừa khôi phục tựa hồ không chịu nổi những cảm xúc quá kịch liệt, Tử Hồ khóc mệt, chậm rãi nhắm mắt lại, khoé mắt vẫn lấp lánh nước mắt, trầm ổn ngủ.

Diêm Lạc nhẹ nhàng lót cho Tử Hồ cái gối, lời van xin của Tử Hồ tựa hồ vẫn văng vẳng bên tai.

Trong lòng hấn thật đau đớn, nhưng hấn không thể làm con rùa rút đầu, trốn tránh sau cái mai vững chắc, chậm rãi liếm láp vết thương được nữa... Miệng vết thương đã khép rồi, hấn phải tự mình đối diện thôi...

Huống hồ, nếu hấn không thể thản nhiên đối mặt với mọi chuyện, làm sao có thể giúp đỡ người cùng bị giam hãm ở vực sâu như hấn – Lam Diễm sư huynh của hấn?

Thần thái sáng ngời biến mất đã lâu, nay xuất hiện trong mắt hấn.

Sự thay đổi của hấn không qua khỏi mắt Lạc Y, đang vui mừng chợt nhớ tới một chuyện. Lạc Y biết lúc này không nên nhắc tới nhưng vẫn nói.

- “Cốc chủ, Linh Nhi cô nương...”

- “Nàng làm sao?”

Về mặt bình tĩnh vừa hình thành phút chốc biến mất, lúc này Diêm Lạc hoàn toàn hoảng hốt.

Nàng đâu? Nàng rời đi lúc nào? Thế mà hấn hoàn toàn không biết!

Nguy rồi! Lúc trước hấn một lòng mong mỏi Tử Hồ tỉnh dậy, hoàn toàn xem nhẹ nàng...

Có phải nàng buồn bực, sẽ không thềm để ý đến hấn nữa? Cũng có thể nàng ngay lúc đó đã rời khỏi Diêm Cốc?

Không được! Hấn phải nhanh nhanh đưa nàng về bên cạnh hấn như trước!

- “Nương tử, nương tử, nàng ở đâu?”

Vừa kêu vừa chạy, bóng người như cuồng phong chạy đến cửa phòng, nhoáng cái đã biến mất không còn thấy tăm hơi, để lại Lục Y mặt ngây như phỗng đứng đực ra đó. Hắn còn chưa hỏi xong mà!!!

Hắn còn chưa hết vui mừng vì Diêm Lạc khôi phục dáng vẻ “ngọc thụ lâm phong”, uy nghiêm quyết đoán, sao mới chớp mắt một cái hắn đã trở lại thân phận gốc ghềch điên khùng rồi?

Khoan khoan, chẳng lẽ, tính cách điên rồ kia đã trở thành một phần của hắn?

Nghĩa là... Hắn sẽ phải chung sống cùng vị Cốc chủ ngây ngốc điên khùng này cả đời?

Không thể nào?

Hắn không cần!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

7. Chương 7

“Đừng đi, đừng đi! Đợi ta với!”

Nam hài chạy như điên, đuổi theo hình dáng nhỏ bé vấp bở ngoài tai những tiếng kêu của hắn, cảm đầu chạy một mạch không chịu dừng lại.

Hít sâu một hơi, hắn dốc toàn lực chạy thật nhanh, cuối cùng tay hắn cũng chạm vào vai tiểu cô nương đang lệ rơi đầy mặt.

- “Đừng đi... Muội đừng đi nha...”

Miệng thở hồng hộc, tay vẫn nắm chặt tay tiểu cô nương đến nỗi cả một khe hở để rút ra cũng không có.

- “Buông ra! Muội ghét huynh, ghét huynh nhất trên đời, từ nay về sau chúng ta “nhất đao lưỡng đoạn”*!”

- tiểu cô nương cố gắng rút tay ra.

*nhất đao lưỡng đoạn: một đao cắt đứt quan hệ, thật ra nghĩa gốc là “một đao cắt thành hai đoạn”, ý là dùng một đao cắt đứt thành hai mảnh tách biệt không còn chút quan hệ nào, không còn dính với nhau một tí nào.

- “Không cho!”

Nam hài ôm chặt cô.

- “Không cho muội nhất đao lưỡng đoạn, không cho muội ghét huynh, huynh kỳ thật rất thích muội, không cho muội rời bỏ huynh!”

- “Huynh nói dối! Huynh rõ ràng không thích muội!” – tiểu cô nương lên án bằng giọng mũi. (do khóc đây mà *cười nham nhở* ta khoái người ta vừa khóc vừa cười, miễn không phải do ta hại, hí hí)

- “Không phải, không phải, huynh rất thích muội, thích muội bám theo, thích sức sống của muội, thích muội mỗi ngày tranh cãi ầm ĩ bên tai, thích muội mỗi ngày đều tươi cười vui vẻ, huynh thật sự rất thích muội, chỉ là không biết nói với muội thế nào thôi. Tin tưởng huynh nha!”

Tiểu cô nương ngừng khóc, hít hít mũi, nhưng nét u sầu vẫn chưa rời khỏi khuôn mặt xinh xắn.

- “Nhưng mà... huynh đối xử với con chó kia còn tốt hơn muội, làm sao dám nói là thích muội được?”

- “Con chó kia? A, muội nói con chó nhỏ ngồi cạnh huynh à! Huynh cũng không biết nó từ đâu ra nữa? Nên huynh cho nó một chỗ ngồi thôi, thôi mà, muội với nó sao có thể so sánh được... Muội, muội là nương tử của ta, không phải sao...”

Càng nói, mặt nam hài càng đỏ, thanh âm cũng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất dưới vẻ thẹn thùng.

- “Như vậy là, huynh cũng thừa nhận là tướng công của muội rồi phải không? Sau này muội theo sau huynh, huynh sẽ không bao giờ trưng ra bộ mặt thối để đuổi muội đi nữa?”

Nam hài ngượng ngùng gật đầu, tiểu cô nương ôm hân, hét chói tai.

- “Vạn tuế! Cuối cùng huynh cũng đồng ý làm tướng công của ta! Ya ya!”

Hai tay ôm chặt cổ hân, dù hưng phấn nàng cũng không quên dặn dò.

- “Muội nói trước với huynh nha! Huynh chỉ được có một nương tử duy nhất là muội, nếu huynh có nương tử khác, muội nhất định sẽ rời khỏi huynh, đi thật xa, không bao giờ thèm gặp mặt huynh nữa!”

Lời này làm nam hài sợ hãi, không cần biết hai hàng nước mũi của nàng có dính trên trán hay không, hân hung hăng ôm nàng.

- “Huynh không cần nương tử nào khác, huynh chỉ cần muội thôi!”

Ngọt ngào tận tim gan, tiểu cô nương để mặc hân ôm, cười vui vẻ trong lòng hân.

- “Tướng công của An tử tử rất thương rất xót rất yêu quý tử tử, cho nên, huynh cũng phải rất thương rất xót rất yêu quý muội đó!”

- “Ừh.”

- “Vậy...” – nụ cười của nàng lan dần trên mặt. “Muội muốn ăn toàn bộ bánh (quả) hồng của huynh, huynh cũng không được nói không nha.”

Gi? Hai mắt nam hài mở lớn.

Cổng Thiên Phương, nơi mây mù bao phủ.

Tìm khắp nơi cũng không thấy nàng, Diêm Lạc đã sắp phát điên, mà lúc này, Đông Linh Nhi vẫn còn mờ mịt trong những suy nghĩ của mình, cô đơn đứng ở vách đá ngay cửa Diêm Cốc.

Vì sao nàng vẫn do dự?

Vì hân, mới không nỡ rời đi sao?

Hân đã tìm lại người thương, sau này, hân sẽ không cư xử “xấu xa” với nàng nữa, cũng sẽ không còn “nàng đi đến đông, hân nhất định không đi đến tây”* nữa, cũng sẽ không cố ý chiếm tiện nghi của nàng nữa, lại càng không nói lời ngon tiếng ngọt với nàng nữa... Bởi vì, những đặc quyền này, từ nay về sau sẽ thuộc về một nữ nhân khác.

*nàng đi đến đông, hân nhất định sẽ không đi đến tây: ý nói là Linh Nhi tử đi đến đâu, Lạc ca sẽ đi theo đến đó. À, dĩ nhiên câu này ta... chém *hề hề hề* nguyên bản là “nàng đi đến thế nào hân liền theo đến thế nào” =,= cái câu nguyên văn nghe thấy... gớm!

Đã như vậy mà sao lòng nàng ngoài cảm giác không buông được, còn đau đớn vì thấy hân yêu thương Tử Hồ, đau đớn vì lựa chọn rời đi? Và tức giận vì hân từng đùa cợt nói thích nàng?

Rốt cuộc thì từ lúc nào hình ảnh hân bắt đầu mọc rễ ở đáy lòng nàng, đâm chồi mọc rễ, từ lúc nào hân đã trở nên quan trọng trong tim nàng như vậy?

Đông Linh Nhi cúi đầu, mắt chạm đến vết thương ở lòng bàn tay, miệng giật giật vì tức giận.

Thảm rồi! Tình cảm của nàng đối với Diêm Lạc không hề đơn giản như nàng vẫn nghĩ, nhưng nàng có lý do gì để ở lại nơi này?

Trong đám sương mù trước mặt nàng truyền đến tiếng nói chuyện ồn ào.

- “Sao tẩu ngọc vậy! Chịu nghe lời đệ thì đã chẳng vậy rồi!”

- “Nói hay à, ta cũng không được phúc lớn mạng lớn như đệ đệ à, ta chưa bao giờ tới đây, cũng không biết nó thế nào, đi với đệ lại bị ngã đau thê thảm. Tóm lại là ta không cần biết, không cần biết, tẩu cút đi chậm chạp đó, càng cẩn thận càng tốt mà!”

Tiếng tranh cãi ầm ĩ của hai người ngày càng rõ ràng.

Đôi mắt đẹp của Đông Linh Nhi nhất thời mở lớn, nàng không ngờ lại gặp bọn họ ở đây –

- “Hồn, sao huynh lại tới đây? Còn... Đại tẩu!”

Trời đất! Hai người này đến đây làm gì?

Hồn trước giờ công phu rất tốt, có ngã xuống vách núi này cũng sẽ không hề hấn gì; nhưng đại tẩu thì khác, bụng đại tẩu đã lớn như vậy rồi, chỉ cần tưởng tượng đến việc đại tẩu từ trên đỉnh núi cao như vậy xuống tới đây, nàng lạnh cả người.

- “hu hu... Linh Nhi muội muội, cuối cùng ta cũng tìm được muội, trời ơi, muội nói đi là đi những một tháng, ta nhớ muội nghĩ đến muội hoài, nên quyết định chạy tới đây kiếm muội...” – Thủy Như Nguyệt khóc lóc than thở, ôm Đông Linh Nhi.

May là lúc Linh Nhi rời đi, Thủy Như Nguyệt đã lên hạ “mật hương”, nhờ đó mới có thể thả “dẫn đường phong”, tìm được chỗ của nàng.

- “Thôi đi, người nên khóc là đệ đây nè.”

Người nói câu này chính là Vân Khiếu Hồn vẻ mặt u sầu, ai oán đến cực điểm.

Thủy Như Nguyệt nhảy đến trước mặt Khiếu Hồn.

- “Vân Vân, rõ ràng ta không rủ đệ đi cùng, chính đệ nặng nề đòi đi theo, còn oán giận gì nữa?”

- “Đệ đương nhiên là oán giận rồi! Linh Nhi, muội biết không, nữ nhân này lấy dây thừng buộc vào thân cây nơi vách đá, không thèm chờ huynh đã nhảy xuống nhai.” – mạng nhỏ của hắn cũng xem chút mất tích theo nàng.

Nghe hắn miêu tả tình huống mạo hiểm lúc đó, Đông Linh Nhi cũng muốn đổ mồ hôi lạnh. (không lẽ bà “đại tẩu” này “não phẳng, không có notron” như các ss bên tangthuvien nói hả ta =.=)

- “Đại tẩu, tẩu đang mang thai mà, lỡ đâu xảy ra chuyện gì thì sao?”

- “Ta chỉ là... muốn nhanh nhanh một chút gặp lại muội mà thôi.” – Thủy Như Nguyệt quẹt quẹt tay qua miệng, nắm tay Linh Nhi. “Linh Nhi, sao muội đi lâu quá mà không về vậy, ta ở nhà nhàm chán đến mức muốn cắn người đó! May mà giờ đã tìm được muội, đi, đi! Chúng ta mau về thôi...”

Thủy Như Nguyệt nắm chặt tay Đông Linh Nhi kéo nàng chạy, không ngờ động tác mạnh bạo này làm đau nàng.

Đông Linh Nhi co rúm người, vội rút tay lại.

Thủy Như Nguyệt nhanh tay lẹ mắt, phát hiện nàng có điểm bất thường.

- “Linh Nhi, tay muội sao vậy?”

- “Tay muội? Không bị gì hết á!”

Lắc lắc tay, Đông Linh Nhi giả bộ như không có việc gì. Có điều, dường như nàng đã quên mất Khiếu Vân Hồn vẫn đứng kế bên quan sát này giờ.

Vân Khiếu Hồn lặng lẽ bước một bước dài đến cạnh nàng, nhanh tay bắt được cổ tay phải của Linh Nhi, hết hồn la to: “Linh Nhi, tay muội bị thương! Đây là... vết kiếm đâm! Đáng chết, ai đã thương muội –”

- “Tên kia to gan, dám động tay động chân lên người nương tử ta!”

Cùng lúc với tiếng kêu, một đạo chưởng phong đánh tới, Vân Khiếu Hồn theo bản năng nghiêng người né một chưởng này.

Cũng lúc đó, một gã nam tử đột ngột hiện ra đứng cạnh Đông Linh Nhi, một tay giữ lấy thắt lưng nàng, khăn trương vạn phần kiểm tra từng chỗ trên mặt nàng, thậm chí ngay cả một sợi tóc cũng không bỏ sót.

- “Sao rồi? Nương tử, dâm thủ* kia có làm gì bậy bạ với nàng không?”

*dâm thủ: bàn tay dê xồm == tội Hồn ca T___T.

Dám động tay động chân với nương tử hần, quả thật là muốn chết đây mà!

- “Dâm thủ?!”

- “Nương tử?!”

Diêm Lạc trừng mắt nhìn đôi nam nữ xa lạ tự tiện xông vào Diêm Cốc, nam hỗn hển, nữ vẻ mặt hứng thú.

Có thể đi đến đây nhất định cũng không phải đơn giản, Diêm Lạc vừa trừng mắt vừa cảnh giác.

- “Chắc, Linh Nhi, muội khi nào thì lên lút nuôi dưỡng tướng công bên ngoài mà ta không biết?” – Thủy Như Nguyệt đạp chân Vân Khiếu Hồn, bảo hần đừng vội kích động.

Đông Linh Nhi hoàn hồn, cố sức rút eo khỏi cánh tay sắt kia. “Đừng nghe hần nói lung tung, hần không phải tướng công của muội!”

Hần không phải đang ở trong phòng chăm sóc Tử Hồ vô cùng quan trọng của hần sao? Tại sao còn đến đây tìm nàng? Hần cũng biết bọn họ từ trước đến giờ cũng chỉ là một trò đùa dai mà thôi, nàng đã không tính toán gì, hần sao lại còn gọi nàng là “nương tử” khiến người khác hiểu lầm như vậy?

Đời nào có chuyện Diêm Lạc để mặc nàng giãy dụa như thế, cánh tay tựa như keo dán sắt, nhất nhất dán trên người nàng, dù nàng vặn vẹo thế nào cánh tay cũng không rời đi dù chỉ nửa móng tay.

Hần vô cùng thân thiết kề miệng sát tai nàng, dùng tiếng nói đủ to để tất cả mọi người ở đây có thể nghe, hỏi: “Nương tử, nàng quen bọn họ sao?”

Tự biết giãy dụa cũng vô dụng, Đông Linh Nhi đành mặt, giọng trầm xuống, giới thiệu: “Vị này là đại tẩu của ta, vị này là Đường chủ Bạch Hồ Đường. Đại tẩu, hần tên là Diêm Lạc, Cốc chủ đương nhiệm của Diêm Cốc.”

- “Đại tẩu!” – sự phòng bị trong mắt Diêm Lạc nháy mắt biến mất, vui mừng kêu to.

- “Câm miệng, từ “đại tẩu” này không phải để ngươi kêu!” – Đông Linh Nhi đột ngột vùng ra làm động vết thương, đau đớn thét lớn một tiếng.

- “Nương tử! Tay nàng...” – ý cười chợt tắt.

Gắt gao nắm chặt bàn tay nàng đang cố dẫu, lửa giận hừng hực thiêu đốt trong lòng, hai mắt đỏ bừng trừng trừng nhìn miệng vết thương vô cùng chói mắt màu đỏ sẫm. Thật đáng giận!

Nương tử hần bị thương khi nào? Sao hần không biết?

Diêm Lạc nhìn miệng vết thương vừa sâu vừa dài đang kết vảy, vẻ mặt vừa có chút thất thần, lại có chút giận dữ điên cuồng.

- “Hai vị, ta và nương tử có chút việc phải đi trước, hai vị cứ ở đây, ta sẽ sai người dẫn hai vị vào phòng nghỉ ngơi.”

Vừa dứt lời, hần liền cầm bàn tay không bị thương của Linh Nhi, kéo nàng theo.

- “Này, ngươi dắt ta đi đâu?”

Cố kiềm chế lửa giận, hần lạnh lùng trả lời: “Về phòng nàng bôi thuốc.”

Hần giận là giận chính mình, ở nhà mình cũng không bảo vệ nàng cho tốt, để nàng bị thương nghiêm trọng như vậy.

Một vòng tay rắn chắc ôm chặt nàng vào lòng, không cho nàng giãy dụa cũng không để nàng chống cự, như tuyên thệ cũng như nói lên quyết tâm của hần. Đông Linh Nhi không nói lời nào, mặc hần mang nàng đi.

Đôi mắt to thông minh của Thủy Như Nguyệt ý vị thâm trường xem một màn này.
Xem ra, Chu Tước nhà bọn họ đã bị người khác săn mất!

Vừa tới cửa, Diêm Lạc liền ngồi xổm xuống đất, lách cách leng keng tìm kiếm chỗ này chỗ kia, từng động tác đều để lại âm thanh rất lớn như đang trút giận.

Đông Linh Nhi đứng một bên, khó hiểu nhìn hành vi thô lỗ ồn ào của hắn.

Thấy hắn một lần lại một lần lục tung tủ thuốc, sự bình tĩnh của Đông Linh Nhi dường như đổi chỗ cho hắn, nàng không muốn hắn đảo lộn lung tung các bình thảo dược của mình, nên đi đến sau hắn, hỏi: “Người rốt cuộc đang tìm cái gì?”

- “Bình sứ nhỏ màu trắng đó ở đâu? Ta nhớ nàng rõ ràng đặt ở đây mà! Bực thật! Rốt cuộc nó ở đâu?”

- “Ở trên người ta!” – nhằm tránh hắn tiếp tục lật tung thảo dược của mình, Linh Nhi chạy xa khỏi hắn, lấy bình sứ nhỏ ra.

- “Đừng nhúc nhích! Nương tử, nàng đừng động đây!”

Hắn nhanh nhẹn cướp bình sứ trong tay nàng, cẩn thận ấn nàng ngồi xuống ghế, tất cả động tác đều thận trọng như đối với trẻ sơ sinh.

- “Cẩn thận một chút, nương tử, nàng đang bị thương đó!”

Đông Linh Nhi đỡ khóc đỡ cười. “Ta bị thương ở tay, chứ không phải ở chỗ khác.”

Mà nàng cũng không thể phủ nhận rằng sự khấn trương vạn phần của hắn làm ấm lòng nàng.

- “Như nhau cả, đều là bị thương!” – nét mặt hắn đột nhiên thay đổi.

Diêm Lạc cắn môi, đau lòng đưa bàn tay bị thương của nàng lên trước mặt.

Đông Linh Nhi cảm thấy tốt nhất nên nhắc hắn chút.

- “Ừm, thuốc này ta đã bôi rồi, không cần bôi –”

- “Bôi nhiều lần vết thương sẽ mau khỏi!”

Hắn tự trách nhiều lắm rồi, nàng không thể ngoan ngoãn để hắn lấp đầy một ít lỗ hổng do đau lòng sao?

Linh Nhi kiềm chế xúc động, khẽ lắc đầu. Thật ra thì nàng là đại phu, hay hắn mới là đại phu?

Nàng lẳng lặng để mặc hắn bôi thuốc lên miệng vết thương lần nữa. Sự quan tâm của hắn xem ra là xuất phát từ đáy lòng, nhưng hắn không cần phải đối xử với nàng tốt vậy...

- “Tốt rồi!”

Nhẹ nhàng buông tay nàng, khuôn mặt Diêm Lạc ngưng trọng, đôi mắt thâm thúy vừa giận vừa đau lòng.

- “Nương tử, ta không bảo vệ nàng đằng hoàng, để nàng bị thương, là lỗi của ta, là ta sai, nàng có thể đánh ta, cũng có thể mắng ta, nhưng không thể rời bỏ ta! Ta tìm nàng cả buổi tối, cả cái bóng cũng không nhìn thấy, nàng có biết trong lòng ta hoảng hốt đến nhường nào không? Ta thực sự sợ hãi, chỉ sợ nháy mắt một cái nàng sẽ biến mất, không còn gặp được nàng nữa.”

Hắn vốn muốn ủ tay nàng trong tay hắn, lại sợ chạm đến vết thương, chỉ có thể nắm chặt bàn tay còn lại của nàng, đặt ở ngay tim hắn, để nàng cảm thấy nhịp tim của hắn vì nàng mà bất ổn.

- “Không phải ta cố ý nói nặng nàng, nàng biết không, Tử Hồ đối với ta rất quan trọng, ta vì nóng vội mới...”

Như bị điện giật, Đông Linh Nhi vội rút tay về.

- “Nương tử, nàng đừng lộn xộn, cẩn thận tay nàng...”

- “Vết thương của ta do ta gây ra, ta tự biết xử lý thế nào, không cần người lo!”

Sự ôn nhu của hắn xem chút nữa làm nàng quên mất sự tồn tại của Tử Hồ, nàng không thể lưu luyến nữa.

- “Chính nàng? Tại sao?” – vết kiếm sâu như vậy, nàng không đau sao? Hắn nhìn thấy đã rất đau lòng.

Hắn nhớ rõ, hôm qua khi hắn chọc phá nàng, nàng vẫn hoàn hảo không bị gì, khi nào thì...

Bỗng nhiên hắn nghĩ đến, thời điểm hắn không ở bên người nàng chỉ có lúc hắn túc trực bên giường Tử Hồ, nói vậy là...

- “Khi ta còn rất nhỏ, sư phụ đã cho ta ăn các loại tiên đan linh dược thể gian hiểm có, bồi dưỡng ta thành thể chất “bách độc không xâm”; vì vậy máu lưu chuyển trong cơ thể ta tuy không thể trị bách bệnh, nhưng hoàn toàn có thể làm thuốc giải độc, dược tính có thể không nhanh như giải dược đặc thù với mỗi loại độc được, nhưng chắc chắn có thể giải độc.”

Cả người hắn chấn động, huyết sắc trên mặt mất hết, như bị ai đâm cho vài quyền.

- “Nương tử, nói vậy là bát thuốc hôm qua là lấy từ máu nàng?”

Đáng chết! Hắn sao không phát hiện nàng bị thương!

Vì cứu mạng Tử Hồ, nàng không tiếc làm bị thương chính mình; mà hắn thì sao, hắn đã làm gì với nương tử?

- “Nương tử, ta không biết...” – tự trách mãnh liệt dâng lên trong lòng, như hàng ngàn hàng vạn vết roi quất vào hắn, trong lòng hắn sớm đã đầy vết roi.

Đông Linh Nhi sâu kín nhìn hắn.

Bởi vì khi đó trong lòng người chỉ để ý duy nhất Tử Hồ.

Nàng chậm rãi đứng dậy.

- “Người đừng tự trách, ta thân là đại phu, chỉ cần có thể cứu người, chút hy sinh này có gì đáng kể đâu, huống hồ, cứu Tử Hồ cô nương cũng chính là cứu người.”

- “Linh Nhi...” – Diêm Lạc xúc động.

- “Ta dặn dò người một việc, người cần phải nhớ thật kỹ. Độc trên người Tử Hồ cô nương tuy đã được giải, nhưng độc được ở quá lâu trong cơ thể nàng, độc tính tàn phá nặng nề, khiến thân thể cô nương ấy vô cùng suy yếu. Nên ta để lại mấy gói thuốc cùng cách sắc, đều để ở tầng thứ hai dãy ngoài cùng của tử thuốc, người dựa vào đó sắc thuốc cho cô nương ấy uống, uống liên tục một tháng sẽ khỏi hẳn.”

Cảm động trôi đi, Diêm Lạc có dự cảm không tốt.

- “Nàng nói vậy là ý gì?”

Đông Linh Nhi rũ mắt, tránh né ánh mắt bối rối của hắn.

- “Ta không còn ở đây, người cũng nên học cách làm sao để chiếu cố người ta... Người không phát hiện hôm nay chưa đến mười lăm à! Mà người có thể nói chuyện, có thể bàn bạc, chứng tỏ tâm bệnh của người cũng đã hết, ta chẳng còn lý do gì để ở lại, người có Tử Hồ cô nương rồi, vừa hay đại tẩu ta đến đây, ta muốn cùng nàng hồi...”

- “Không cho phép, không cho phép! Vì sao nàng phải rời đi? Nàng đã đáp ứng ở bên ta mà!”

Chỉ cần nghĩ đến việc nàng rời đi, Diêm Lạc bắt chập vết thương của nàng, giống như khí bám chặt hai tay nàng.

- “Sao người lại tới nữa?” – hắn rốt cuộc muốn thế nào, rõ ràng trong lòng đã có Tử Hồ, sao còn làm phiền nàng nữa?

- “Ngày ấy khi mặt trời lặn, nàng rõ ràng đã nhận lời ở bên ta, nàng không thể nuốt lời, ta tuyệt đối không để nàng rời khỏi!”

Sợ nàng thoát thân, ngay cả chân hắn cũng dùng.

Hai chân quấn quanh chân nàng. Hừ! Hắn không cho phép, xem nàng có thể đi được nửa bước hay không!

Hiện tại, trừ một chân đang chống xuống đất, toàn thân Diêm Lạc cơ hồ dán chặt lên người Đông Linh Nhi, dường như sống chết bám chặt lấy nàng như khi bám chặt ngọn cây, điều gì cũng không thể chia cắt.

- “Diêm Lạc, đừng trẻ con như vậy! Ta nhất định phải trở về, mau xuống dưới đi!” – nàng bị hắn ôm chặt không thể động đậy, chỉ có thể mở miệng khuyên nhủ.

- “Ta sẽ không để nàng đi!” – trảm đỉnh chặt sắt.

- “Người quan trọng nhất của ngươi là Tử Hồ, không phải ta. Làm vậy khó coi lắm! Người khác nhìn thấy còn ra thể thống gì nữa? Mau thả ta ra!”

- “Không thả! Trừ phi nàng đáp ứng vĩnh viễn ở bên ta, không bỏ đi, không biến mất!”

- “Ngươi có Tử Hồ ở bên là được rồi, không cần ta nữa!”

Hắn quát: “Nàng làm gì mở miệng ngậm miệng đều là Tử Hồ...” – mà quan trọng là người hắn muốn chưa bao giờ là Tử Hồ nữa chứ.

Thình lình, trong óc lóe lên điều gì, con người hắn tỏa hào quang.

- “A... ta biết rồi!”

Hắn đột nhiên cười vô cùng quỷ dị, Đông Linh Nhi bị nhìn, cả người run lên.

- “Nương tử... hi hi!”

Hắn đột nhiên đưa mắt lại sát mặt nàng, Đông Linh Nhi muốn né lại né không được, chỉ có thể tức tối nhìn hắn đưa mũi ngửi ngửi chiếc mũi tinh tế, đôi mắt, lông mi, một đường hướng đến tai nàng.

Hơi thở của hắn trên da thịt mẫn cảm làm nàng nhẹn không được run rẩy.

- “Nương tử, nàng ăn dấm chua!” – Diêm Lạc tươi cười mỉa hoặc.

Bị hắn nói trúng tâm sự, Đông Linh Nhi từ xấu hổ chuyển sang giận dữ: “Ngươi đừng nói bậy nói bạ! Ta ăn dấm chua khi nào? Ta không thích ngươi, ăn dấm thế nào được? Nói cho ngươi biết, hiện giờ ta chỉ muốn tìm đại tẩu, ngươi mau thả ta ra!”

- “Không thả!”

Hắn tựa đầu lên gáy nàng, cọ sát hai bên, vừa lòng nghe thanh âm hít vào của nàng.

Khóe miệng khẽ nhếch. “Nàng nói đúng, Tử Hồ đối với ta vô cùng quan trọng.”

Nhận thấy thân hình nàng đột nhiên cứng ngắc, khóe môi Diêm Lạc khẽ rung rung.

- “Nhưng nàng, Linh Nhi nương tử, nương tử của ta, đối với ta, mới là người quan trọng nhất.”

Kéo kéo dây buộc tóc của nàng, hắn đùa bỡn.

- “Hai người đều là người vô cùng quan trọng của ta, nhưng ý nghĩa thật ra lại không giống nhau. Tử Hồ, là bạn, cũng là người thân của ta, dĩ nhiên ta không thể thiếu, nhưng tình thương này chính là tình thân.”

Hắn đột ngột ngẩng đầu lên, không còn hi hi ha ha cười, vẻ mặt thật sự nghiêm túc nhìn vào mắt nàng.

- “Nhưng mà, tình cảm mà ta dành cho nương tử vất vả lắm mới kiếm được thì lại khác. Nàng làm lòng ta tràn đầy hình bóng nàng, thích thấy nàng cười, thích làm phiền nàng, thích ở bên nàng, rất thoải mái tự tại, ta giống như bị hạ độc, mỗi ngày đều nhớ nàng, nghĩ đến nàng, ăn cũng nghĩ đến, ngủ cũng nghĩ đến, một ngày không gặp cả người đều thấy khó chịu.”

- “Ta không thể tưởng tượng được một người chiếm trọn một góc to trong tim ta như thế mà rời đi, thì một kẻ thiếu một góc tim như ta, liệu còn có thể sống sao?”

Hắn nhấn mạnh từng tiếng, âm áp từng giọt từng giọt chảy vào lòng nàng, làm nàng xao động, không thể giữ mặt nạ đứng đưng được nữa.

- “Vì sao là ta?” – nàng cũng muốn hỏi chính mình, vì sao lại dành tình cảm cho hắn như vậy?
- “Ta thừa nhận, lúc trước đúng là ta bướng bỉnh nên mới chọn nàng, nhưng từng thói quen nhẵn mày, mỉm cười của nàng, bất tri bất giác đã đi vào lòng ta, không biết từ lúc nào ta đã yêu nàng. Ta nghĩ, yêu một người là không cần lý do, có lẽ ngay từ thời điểm ta nhìn thấy nàng, tâm của ta đã ở bên nàng rồi.”

Đông Linh Nhi xấu hổ nhìn hắn, lời thổ lộ của hắn đã hóa thành từng đóa hoa nhỏ, rơi đầy lòng nàng. Thật ra thì chính nàng cũng có tâm sự như thế!

- “Nương tử, vi phu nói nhiều lời cảm động lòng người như vậy, sao nàng một chút biểu hiện cũng không có vậy?”

Ít nhất cũng phải lộ nóng quanh tròng chứ! Bằng không thì cảm động chi hôn* cũng được...

*cảm động chi hôn: cảm động -> hôn Lạc ca =.=

Suy nghĩ này toàn bộ đều hiện lên mặt hắn, Đông Linh Nhi liếc hắn một cái, đầy bụng cảm động cũng lặn mất tăm không còn dấu vết nào.

- “Xuống mau! Người dè tay ta đau quá!”

Nhẹ đẩy một cái, Diêm Lạc liền ngã xuống đất.

- “Ai da... Nương tử, sao lần nào cũng vậy! Không nói lời nào đã đẩy ta rồi, không sợ ta ngã à?”

Hắn phúi phúi mũi đứng dậy, tay xoa xoa mũi đau, nhăn mặt trách móc.

- “Lắm trò! Rõ ràng người đứng vững vàng, rõ ràng là cố ý để ta đẩy ngã.”
- “Hu hu... nương tử, sao nàng có thể nói vi phu như vậy? Ta chỉ sợ nương tử dùng lực sẽ đau nên mới tự động làm miếng giẻ lau để nàng đẩy ngã mà...”
- “Phải không?” – Đông Linh Nhi liếc mắt, cánh tay không quy củ kia khi nào thì vòng qua thắt lưng nàng?
- “Không phải người nói muốn làm miếng giẻ lau để ta đẩy ngã sao?” – thế mà giờ hắn như tường đồng vách sắt, đẩy thế nào cũng bất động?!

Diêm Lạc lắc đầu. “Lúc này khác, lúc kia khác.”

Hắn tươi cười gian trá như kẻ trộm mèo, hơn nữa nụ cười này không hề có hảo ý.

- “Khi vi phu muốn làm việc này, dù có mười con tuấn mã chạy qua cũng không làm ta rời xa nương tử của ta.”
- “Việc gì?”

Oái!

Đúng lúc nàng nhận ra mình không nên hỏi vấn đề này, đôi môi bạc của Diêm Lạc đã đậu trên đôi môi đỏ mọng ướm ất của nàng, cùng nàng “lưỡng tình tương duyệt” hôn môi.

Theo ý hắn, nàng dựa vào vòng ôm chắc chắn của hắn, nhịn không được nghĩ: Chính mình, có lẽ cũng chờ mong hắn hôn đó thôi!

8. Chương 8

Gần đây tiểu nam hài luôn có vẻ rầu rĩ không vui, ngay cả niềm vui mỗi ngày là vẽ vờ cũng không còn hấp dẫn được hắn nữa.

- “Tướng công, ngồi gần người ở đây chi vậy? Tới đây nếm thử bánh rán nè, rất thơm, rất hấp dẫn, rất ngon, còn nóng hôi hổi đây!”

Giơ chân đạp đạp con chó nhỏ màu đen đang ngồi thè lưỡi bên cạnh nam hài, tiểu cô nương mang về mặt chiến thắng lay lay tiểu nam hài.

- “Đúng rồi, tướng công, mấy ngày trước có mấy thúc thúc* tới tìm huynh á. Họ là ai vậy?”

*mấy thúc thúc: vì là truyện cổ đại nên để là “thúc thúc”, chứ nếu là hiện đại sẽ là “chú”.

- “Bọn họ...”

Nam hài thoát khỏi vẻ trầm mặc uể oải, ánh mắt phức tạp nhìn tiểu cô nương đang ngồi cạnh bên, mà nàng thì đang cao hứng đưa miếng bánh rán đến miệng h吮.

- “Mau ăn nào, nguội mất ngon.”

Nam hài nghe lời, cắn một ngụm.

- “An tử tử thật đáng ghét, chỉ dẫn huynh đi gặp mấy vị thúc thúc đó mà không cho muội theo, người ta cũng muốn biết họ là ai chứ bộ! Không biết bọn họ đến ngôi nhà lớn của chúng ta làm gì ha?”

- “Nếu...” – nam hài thu hết dũng khí, nói ra lời. “Có một ngày, huynh rời khỏi đây...”

- “Muội đi cùng huynh! An tử tử có nói là “gả chó theo chó, gả gà theo gà”, muội gả cho tảng đá dĩ nhiên phải đi theo tảng đá rồi, huynh đi đâu, muội liền theo đó!”

Nam hài thở dài, h吮 không biết nói chuyện này với nàng thế nào.

- “Cho muội nè.” – hôm đó cũng vì tảng đá này mà h吮 chọc nàng cáu.

- “Huynh mới vẽ gì cho muội xem à? A, lần này là hai tảng đá nha! Huynh vẽ thật sự càng ngày càng tiến bộ á, muội nhìn được đây là hai bức họa người, một nam, một nữ.”

Tiểu cô nương rất đắc ý, vì cuối cùng có thể nhìn ra h吮 vẽ gì.

- “Đúng vậy.” – h吮 xoa đầu nàng. “Nam là huynh, nữ là muội.”

Không thể nào?! Cô gái thẫn thán. Cái người mặt như bát cháo, đầu rõ to này là nàng?!

- “Huynh tặng muội tảng đá này, dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng phải giữ gìn nó thật tốt, không cho phép vứt bỏ nó, nghe không?”

- “Biết rồi mà.” – là lưỡi nghịch ngợm, tiểu cô nương nhận tảng đá rồi lại tiếp tục đút bánh rán cho nam hài.

Nhìn nàng vui vẻ ăn bánh, u sầu trong lòng nam hài càng lúc càng chùng chất.

Liệu nàng có biết, nhóm thúc thúc tự xưng là người thân của h吮 kia không lâu nữa sẽ đem h吮 trở về nơi gọi là “nhà” của h吮?

Liệu nàng có biết, h吮 muốn mang nàng cùng đi đến mức nào không, mà bọn họ một mực không cho, thậm chí sau này khó có thể gặp nhau hay không?

Tặng đá trên tay, là phương tiện duy nhất để bọn họ gặp nhau sau này.

Tiểu cô nương đút cho h吮 một ngụm nữa, h吮 nhìn nàng thật lâu thật chăm chú, muốn nhớ kỹ hình dáng của nàng, rồi mới cắn một ngụm...

Bên ngoài trời trong nắng ấm, bên trong âm u khó nghĩ, h吮 thật cảm thấy ông trời đang trêu ngươi h吮. Cảnh vật bên ngoài rực rỡ bao nhiêu thì tiền đồ của h吮 càng u ám bấy nhiêu, kế hoạch mỹ mãn càng có nguy cơ thất bại bấy nhiêu.

Trở ngại đầu tiên chính là đại tẩu của nương tử thương yêu của h吮.

- “Linh Nhi, về cùng ta đi! Muội không đi, tẩu cũng chỉ có thể lưu lại thôi; mà ta lưu lại cũng có nghĩa là Vân Vân lưu lại; Vân Vân lưu lại thì Bảo nhi ở Ngạo Ưng bảo sẽ buồn chán. Bảo nhi không có ai tán gẫu, không có ai chơi cùng, sẽ lại xuất môn tâm bảo*. Mà muội cũng biết là xuất môn tâm bảo khó khăn gian khổ thế nào, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng; nếu lỡ Bảo nhi chẳng may gặp chuyện gì thì Vân Vân ở đây không vội vàng chạy đi tìm chết mới lạ á? Hơn nữa, hơn nữa...” – Thủy Như Nguyệt không ngừng sử dụng kế “ai bình”*, hy vọng có thể lôi kéo Linh Nhi hồi bảo.

*xuất môn tầm bảo: “xuất môn” là ra khỏi nhà, “tầm bảo” là truy tìm bảo vật, tóm lại nghĩa là “ra đi tìm bảo vật” =.=

- “Đi đi, đi đi, đừng làm nường tử ta dao động nữa! Đại tẩu muốn về thì tự mình về đi, đừng lôi kéo nường tử ta nữa!”

Động tác của Diêm Lạc y như đuổi ruồi, không ngừng chen vào giữa hai nữ nhân, xua xua tay bảo Thủy Như Nguyệt về.

- “Ta còn chưa nói hết mà! Cốc chủ cùng Linh Nhi kết hôn chưa mà đính hôn cũng chưa, lấy lý do gì để giữ Linh Nhi lại hả? Linh Nhi theo ta về là đúng lý hợp tình rồi còn gì!”

Lúc đầu Thủy Như Nguyệt rất vừa mắt nam nhân có thể giữ được trái tim của Linh Nhi, nhưng qua mấy ngày thấy hần đông bám tây đeo muội muội, Thủy Như Nguyệt càng nhìn hần càng thấy không vừa lòng.

Vân Khiếu Hồn nhàn rãi đứng một bên, ngáp một cái, lâu lâu chêm vô vài câu.

- “Hừ hừ, không ngờ có loại nam nhân mặt dày như vậy, cứ leo đèo theo sau người ta, bộ không thấy Linh Nhi ngay cả nửa câu đồng ý cũng chưa nói sao? Xem ra Linh Nhi cũng không để hần vào mắt rồi! Đại tẩu, chúng ta không cần nhiều lời với hần nữa, rất vô nghĩa, đệ thấy tốt nhất là chúng ta cứ kéo Linh Nhi hồi bảo là được.”

Diêm Lạc hung tợn trừng mắt với hần.

Trở ngại thứ hai chính là “lão yêu” (nữ nào nói Hồn ca như vậy hả ca T__T) này, vừa hay nói mát đâm chọc, vừa động tay động chân với nường tử hần.

Không phải lão yêu này có người thương đang chờ đợi ở Ngạo Ưng bảo sao, sao còn không mau hồi bảo? Cứ ở đây hoài, lại ưa hỏi han ân cần nường tử hần, làm hần mất chương, bụng phát hỏa.

Sao lão yêu này cùng đại tẩu đó không mau cút về đi?!

- “Nói cho người biết, Linh Nhi nường tử đã cùng ta thề non hẹn biển rồi, nàng sẽ không rời bỏ ta! Các người nếu muốn mau chóng hồi phủ, thỉnh mau thu thập hành lý, tại hạ không tiễn; còn muốn mê hoặc nường tử ta, thỉnh chết tâm đi, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

Diêm Lạc sống chết ôm chặt lấy bảo vật của hần, đôi mắt lợi hại không ngừng bắn phá hai kẻ phiền phức kia, mà Đông Linh Nhi trong lòng hần thật không khách khí đập hần một cái.

Ai da! Đau lắm đó nường tử.

Xứng đáng! Ai thề non hẹn biển với người hồi nào? Đông Linh Nhi nhú mày.

- “Thề non hẹn biển? Oa oa, Linh Nhi, muội xác định muốn cùng loại kẹo mạch nha này dính với nhau cả đời sao?” – Thủy Như Nguyệt điên đầu, vẽ mặt khắc rõ ba chữ “thật không đáng”.

- “Đúng đó! Loại nam nhân không bảo hộ được người yêu, còn làm nàng bị thương, phỏng có ích lợi gì?” – Vân Khiếu Hồn hòa theo.

Tên này có cần khoét sâu nỗi đau của hần không vậy? Diêm Lạc tức giận nghiến răng nghiến lợi.

- “Mặc kệ các người nói thế nào! Hừ hừ, dù sao nường tử cũng đã đồng ý làm thê tử của ta rồi, ai cũng không thể tách rời! Khi nào thành thân ta sẽ gửi thiệp mời, các người đến hay không cũng không thành vấn đề.”

Đông Linh Nhi kéo kéo tay áo hần. “Bọn họ đều là người thân của muội, huynh đừng hung hăng như vậy, nói năng cũng đừng thô lỗ như vậy, còn nữa, muội đồng ý gả cho huynh khi nào hả?”

Hai người kia nghe được câu này, khoái chí vỗ tay reo hò, còn Diêm Lạc quai hàm bạnh ra, nường tử sao lại không giúp hần như vậy chứ.

- “Nường tử, chẳng lẽ nàng đã quên đã nhận lời ta việc gì sao?” – cắn môi, Diêm Lạc chậm rãi nhả từng chữ một.

- “Việc gì?”

- “Lần trước chúng ta hẹn hò đi ngắm mặt trời mọc ở lưng núi, nàng rõ ràng nhận lời làm thê tử của ta; lần khác khi chúng ta ở trong phòng, khi vành tai và tóc mai chúng ta chạm nhau, nàng cũng hứa sẽ không bao giờ rời khỏi ta. Những chuyện này ta đều thay nường tử nhớ rõ ràng rành mạch hết á!”

Hai mắt Đông Linh Nhi mở to giống hệt cái chuông đồng, nàng hẹn hò với hắn khi nào? Rồi vành tai và tóc mai chạm hắn khi nào?

Diêm Lạc càng nói càng sôi nổi, vẻ mặt càng lúc càng ái muội.

- “Còn nữa, còn nữa, mới hôm trước ta thổ lộ tình cảm với nàng, nàng còn trao ta một hôn nồng cháy, chẳng lẽ mới có mấy hôm mà nường tử đã quên?”

- “Diêm Lạc!”

Nếu có thể, Đông Linh Nhi buồn bực nghĩ, nàng sẽ ra tay bóp chết hắn! Hoặc độc chết hắn cũng được.

- “Đại tẩu, Hồn, hai người đừng tin những lời nhăng cuội của hắn -”

Âm cuối của Đông Linh Nhi biến mất khi khóe mắt nhìn thấy bóng dáng màu tím, không phải là... sao?

Diêm Lạc cũng chú ý tới người mới đến.

- “Tử Hồ, sao muội lại đứng dậy?”

Hắn hốt hoảng gọi, chân cũng đi lại chỗ nàng.

- “Sao không nghỉ ngơi thêm chút nữa?”

- “Thôi, muội ngủ một ngày cũng đủ rồi, muội nghỉ muốn đứng lên vận động một chút...”

Diêm Lạc nhìn nàng muốn nói lại thôi, trong lòng hiểu rõ. Tử Hồ, là nỗi phiền lòng thứ ba của hắn, không phải vì muội ấy, mà là vì một người vẫn ám ảnh giữa hai người bọn họ – Lam Diễm.

Đây mới là chuyện hắn cần quan tâm trước nhất.

Hắn muốn giúp Tử Hồ, giúp Lam Diễm, giúp mọi người giải thoát khỏi bóng ma của quá khứ, nhưng Lam Diễm lâu quá vẫn chưa thấy xuất hiện.

Lần nào hỏi đến việc Lam Diễm hạ độc, Tử Hồ cũng chỉ không ngừng rơi lệ, không chịu nói gì cả, làm hắn dù có tâm cũng không biết hỏi tiếp thế nào.

Hôm nay Tử Hồ tìm hắn, có phải do nàng đã quyết định sẽ chỉ chỗ của Lam Diễm cho hắn không?

- “Các người ở đây thật náo nhiệt nha!”

Tử Hồ tươi cười đầy cảm xúc, nhìn nhìn tất cả rồi vuốt cằm.

Ban này khi nàng ở phía sau, đã cảm thấy không khí náo nhiệt, vui sướng ở đây, cảm giác này nàng mong nhớ đã lâu rồi.

- “Tử Hồ cô nương, thân thể cô nương có điều gì không ổn à?” – Đông Linh Nhi cũng lại gần hỏi han.

- “Không còn gì đáng ngại nữa, y thuật của cô nương thật sự vô cùng cao minh, cảm ơn cô nương đã cứu Tử Hồ một mạng.”

Tử Hồ hơi cúi người, hành lễ với Linh Nhi.

- “Đúng rồi, Lạc đại ca, chiều nay muội muốn đi hồng lâm ngắm cảnh một chút, huynh có thể đi giải sầu cùng muội không?”

- “Đương nhiên không thành vấn đề.”

Diêm Lạc ngay lập tức đáp ứng, Đông Linh Nhi ngược lại, nhíu chặt mày.

- “Một lời đã định ha. Nếu vậy sau buổi trưa, Tử Hồ sẽ đến tìm Lạc đại ca. Xin lỗi đã quấy rầy các vị, Tử Hồ xin cáo lui trước.”

Thấy bóng dáng của nàng dần xa khuất, Đông Linh Nhi nhìn sang Diêm Lạc.

- “Ta cũng phải đi.” – Tử Hồ tìm hấn nhất định là liên quan đến chuyện của Lam Diễm.

Diêm Lạc nghịch ngợm gõ trán nàng.

- “Chẳng qua là sư huynh sư muội gặp gỡ, nói chuyện phiếm thôi, nàng cũng đừng nghi thần nghi quỷ, ăn dấm chua bấy bạ, ngoan ngoãn ở phòng chờ ta trở về nhà.”

- “Muội không phải –” đáng ghét! Hấn rõ ràng biết nàng không có ý này!

- “Nương tử khản trương vì ta đi cùng nữ nhân khác thế này, còn ai dám nói ta không có ý nghĩa với nương tử nữa? Các người mau tâm phục khẩu phục đi! Ta cảnh cáo các người, không được nhân cơ hội ta không ở đây mà lên lút dắt nương tử ta chạy mất đó!” – hấn cảnh cáo Thủy Như Nguyệt và Vân Khiếu Hồn.

Vòng tay qua eo nàng, Diêm Lạc làm như không có chuyện gì, nắm tay Đông Linh Nhi dắt đi.

- “Chắc nàng đói bụng rồi, đi thôi, mọi người về ăn trưa thôi! Muốn ăn gì cũng phải đợi sau khi no bụng đã chứ! Không biết trưa nay được ăn món gì ha...”

Đông Linh Nhi nhìn hấn, nàng biết, hấn không muốn nàng tham gia vào trận chiến này, nhưng sâu thẳm trong lòng nàng vẫn cảm thấy lo lắng cho hấn.

Không hiểu vì sao, nàng luôn có dự cảm xấu về chuyện này.

- “Tử Hồ, muội có nhớ khi xưa chúng ta cùng các ca ca từng làm một cái đu giữa các cây này không? Lúc đó chúng ta còn cố tình đẩy muội lên thật cao, làm muội hoảng sợ khóc thét lên nữa.”

Bước chân vào hồng lâm, ký ức xưa cũ tràn về, làm trái tim Diêm Lạc như tan vỡ một lần nữa.

- “Ý Lạc đại ca là lần đó muội mất mặt chứ gì, hơn mười tuổi đầu rồi còn bị trò đùa dai của các ca ca dọa thành dạng gì nữa...”

Nụ cười vui vẻ yếu ớt thoáng qua rất nhanh không che lấp nỗi vẻ ngưng trọng trên khuôn mặt Tử Hồ.

- “Lạc đại ca –”

- “Muội không cần nói, huynh biết mà.” Diêm Lạc dùng mắt trấn an nàng. “Muội cứ dẫn huynh đi gặp Lam Diễm đi, vốn dĩ chúng ta cũng nên sớm đối mặt nhau rồi.”

- “Lạc đại ca, huynh có thể đáp ứng muội, đừng tức giận với Lam Diễm sư huynh được không? Huynh ấy cũng vì –”

Hấn không cho Tử Hồ nói tiếp.

- “Bất luận Lam Diễm hiện giờ thế nào, huynh ấy vĩnh viễn là Lam Diễm trong lòng ta, điều này sẽ không thay đổi, ta cũng sẽ vĩnh viễn không tức giận với huynh ấy.” – Diêm Lạc cam đoan với Tử Hồ.

Tử Hồ an tâm, liền dẫn hấn vào sâu trong hồng lâm.

Trong hồng lâm vốn dĩ luôn có nhiều âm thanh, tiếng lá cây xào xạc xen vào nhau, tiếng chim hót ríu rít, tiếng gió thổi vi vu... mà nay chỉ có tiếng bước chân hai người đạp trên lá khô, yên tĩnh đến kỳ lạ, thậm chí cả một tiếng côn trùng kêu cũng không có.

Không lâu sau, Diêm Lạc nhìn thấy thân hình quen thuộc vẫn luôn hiện về trong ký ức.

Đó là một nam nhân cao gầy, mặc lam bào, lúc này đang bắt tay sau lưng, đưa lưng về bọn họ, mắt nhìn về tàng cây nơi đã từng có một đám nam hài vui đùa, tình cảm thấm thiết.

- “Diễm sư huynh.” – Tử Hồ kêu to.

Diêm Lạc không dám thở mạnh, thần kinh căng thẳng chờ người kia quay lại.

- “Đã lâu không gặp, Diêm Lạc.”

Người nọ mỉm cười với Diêm Lạc.

Vẫn đứng ở chỗ cũ, hai mắt Diêm Lạc mở to, có chút không thể tin hình ảnh trước mắt là sự thật. Nam tử áo lam có nụ cười âm áp như ánh mặt trời này, thật sự vẫn là người trong trí nhớ của hắn... Thật sự đúng là hắn! Lam Diễm sư huynh!

- “Lam Diễm, mấy năm nay huynh sống có tốt không?”

- “Lời này ta hỏi ngươi mới đúng.”

Khuôn mặt tươi cười của Lam Diễm thay đổi.

- “Mấy năm nay Cốc chủ Diêm Lạc sống có tự tại, đêm đêm vẫn an ổn ngủ chứ?” – âm thanh lạnh lùng.

Chỉ trong nháy mắt, khuôn mặt quen thuộc đã không còn, khuôn mặt Lam Diễm trở nên âm u tối sầm, hận thù như ác quỷ đang chuẩn bị giơ nanh múa vuốt, nhào tới giết người.

- “Diễm sư huynh, Lạc đại ca không hề phản bội chúng ta, chuyện năm đó tất cả đều do lão Cốc chủ an bài, Lạc đại ca một chút liên quan cũng không có. Lạc đại ca cũng không hề cảm kích sự an bài này, huynh ấy cũng là lực bất tòng tâm, không thể ra tay cứu hai vị chủ tử kịp lúc mà thôi...” – Tử Hồ nóng lòng, nhìn không được xen vào.

- “Dù hắn không có ý gì, mọi chuyện cũng từ hắn mà ra, vì hắn mà hai vị chủ tử mới chết thảm! Chung quy nguyên nhân cũng là vì Diêm Lạc, hắn không tránh khỏi không có quan hệ!”

- “Huynh nói đúng, Lam Diễm, đệ quả thật nên chịu trách nhiệm.” – nếu không phải vì hắn, gia gia sẽ không xuống tay độc ác như vậy với hai vị ca ca.

“Bá” một tiếng, Lam Diễm rút nhuyễn kiếm ra, chỉ vào Diêm Lạc.

Hắn cười lạnh hai tiếng. “Ngươi biết là tốt rồi, toàn bộ bị kịch này đều do ngươi, lúc trước nếu không tìm ra ngươi, lão Cốc chủ cũng sẽ không phát điên làm ra loại chuyện tàn sát huyết thống, giết chết con cháu như vậy; nếu ngươi không về Diêm Cốc, tất cả mọi chuyện cũng sẽ không xảy ra!”

Ngân quang lạnh lẽo phát ra từ kiếm cũng giống như tâm hắn, lạnh lẽo vô tình.

- “Ta không ngờ bên cạnh ngươi lại có cao nhân như vậy, có thể giải được loại độc được tối tàn nhẫn “Hoa hồng”...” – thật đáng tiếc, trong đám người trúng độc lần đó cũng không có hắn.

- “Ta càng không ngờ Hồ nhi phản bội ta, không hoàn thành nhiệm vụ giết ngươi như kế hoạch.”

Vốn hắn muốn hạ độc Tử Hồ, để nàng có cơ tiếp cận Diêm Lạc, thừa dịp ra tay.

- “Hồ nhi, muội làm ta rất thất vọng! Chẳng lẽ muội đã quên hai vị chủ tử vô cùng yêu thương muội sao?”

Lam Diễm lạnh lùng liếc Tử Hồ đang đứng sau Diêm Lạc, đáy mắt dao động làm người ta khó hiểu.

- “Muội không quên! Nhưng chuyện này không liên quan đến Lạc đại ca, cục diện hôm nay ai cũng khổ sở, không chỉ huynh khổ sở, mà Lạc đại ca cũng –” – Tử Hồ mong hắn tỉnh lại từ trong hận thù.

- “Muội đừng nói nữa! Hôm nay ta đến đây cũng chỉ vì muốn tự tay kết thúc cừu hận này!”

Diêm Lạc chậm rãi đi lên từng bước.

- “Nếu giết đệ có thể làm lòng huynh thoải mái, không còn buồn khổ vì cừu hận như huynh đã nói, huynh cứ ra tay đi!”

Vẻ thản nhiên của Diêm Lạc làm Lam Diễm ngẩn người, nhất thời nắm chặt chuôi kiếm.

- “Lời này là ngươi nói!”

Lam Diễm cầm kiếm, nhắm thẳng vào người Diêm Lạc, không chút lưu tình dâm tó.

Lục Y vẫn lặng lẽ bám đuôi, ẩn thân trong chỗ tối Diêm Lạc, phòng điều gì bất trắc xảy ra, thấy tình hình nguy cấp mà Diêm Lạc không hề có ý chống cự, lập tức xông ra, đỡ lấy một kiếm của Lam Diễm.

- “Chờ chút! Lam Diễm, ngươi không thể ra tay với Cốc chủ, ngươi thật sự đã quên tình cảm anh em như thủ túc của mọi người rồi sao?”

- “Lục Y sư huynh!”

Lam Diễm bị đánh lui lúc này đã nhận ra người mới tới là ai, hạ mắt, trầm giọng nói: “Mĩa mai thay! Bốn năm sau gặp lại lại là ở hồng lâm mà tất cả vẫn chơi đùa từ tấm bé!”

Lục Y mềm giọng: “Lam Diễm, đệ đừng nghĩ chỉ có huynh đau khổ, những ngày qua của chúng ta cũng như địa ngục, đau đớn khổ sở vô cùng. Đừng để thù hận che mắt mình, sư đệ, buông kiếm đi! Đệ thật sự nghĩ hai vị chủ tử sẽ đồng ý cho đệ làm vậy sao?”

- “Đủ rồi! Ta không muốn nghe giảng đạo nữa!”

Nhuyễn kiếm sắc bén lại hướng về Diêm Lạc.

- “Diêm Lạc, hôm nay ta nhất định lấy máu người tể chủ tử, chủ tử ta trên trời có linh thiêng sẽ an lòng nhắm mắt!”

Lúc này, động tác của Lam Diễm linh hoạt vô cùng, nháy mắt di chuyển qua một chút, thoát khỏi ngăn cản của Lục Y, tốc độ như gió cuốn hướng về Diêm Lạc.

Lục Y đuổi theo ngăn cản, không ngờ một bóng dáng màu tím còn nhanh hơn, từ bên sườn bay qua, lao thẳng tới chỗ hai người kia, ngay thời điểm chỉ mảnh treo chuông, chắn trước mặt Diêm Lạc.

- “Tử Hồ!”

Diêm Lạc thấy thế, lao đến ôm lấy Tử Hồ, dùng lưng che chắn cho Tử Hồ.

Hắn không cần, cũng không muốn một người quan trọng nữa bỏ mình vì hắn.

- “A!”

Mắt Lam Diễm vẫn đỏ, nhuyễn kiếm trong tay mạnh mẽ đâm xuống.

Trong phút chốc, chim chóc bay tán loạn, những cánh hoa huyết bay bay khắp trời.

Mọi vật lại trở về về yên tĩnh vốn có.

9. Chương 9

Tiếng vó ngựa càng lúc càng xa, theo sau là những tiếng gào khóc đứt ruột đứt gan.

- “Không được đi! Huynh đã đồng ý làm tướng công của muội rồi, đừng bỏ muội lại! Không được đi...”

Tiểu cô nương vừa khóc vừa đuổi theo, chợt vấp một cái, té xuống đất, chân tay cũng trầy xước chảy máu.

Ngẩng đầu lên thấy xe ngựa đã biến mất ở phương xa, những giọt nước mắt long lanh tuôn như mưa, một hòn đá nhỏ vẫn nắm chặt trong tay.

- “Hứa với huynh, giữ kỹ tảng đá này, huynh nhất định sẽ trở về tìm muội, nhất định, chờ huynh...”

Đây là câu cuối cùng nam hài nói với nàng, nàng còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, hắn đã bị người khác kéo lên xe ngựa.

Tại sao? Sao hắn phải rời xa nàng?

Sau này nàng nhất định sẽ ngoan ngoãn mà, sẽ không ồn ào ầm ĩ bên tai hắn, sẽ không bắt hắn dạo chỗ này chỗ kia, nắm cái này cái nọ với nàng, sẽ không cười nhạo hắn, cũng sẽ không gọi hắn là “tướng công” dù sau lưng hay trước mặt...

Chỉ cần hắn trở về thôi! Chỉ cần trở về...

Tiểu cô nương lệ nóng quanh tròn, nửa quỳ nửa ngồi trên nền đất cứng, một tay cầm chặt tảng đá vẽ hình một tiểu cô nương xinh xắn mặc áo tím, nhìn mãi về nơi xa rất xa kia...

Chỉ tiếc là, ngày này qua ngày khác, mặt trời mọc rồi lặn, trăng lên rồi trăng ngủ, hy vọng của tiểu cô nương vẫn không thành.

Nam hài thủy chung* không trở về...

Nước mắt của nàng ngày càng nhiều, không thể vẫn hồi*...

*thủy chung: trước sau như một; vẫn hồi: cứu vãn, lấy lại, thu lại... dịch thuần Việt ra thì mất hay nên ta để nguyên.

Mí mắt Đông Linh Nhi giựt giựt, nhấp nhồm không yên, không hiểu sao trong lòng rất bất an.

Thủy Như Nguyệt lần đầu nhìn thấy Đông Linh Nhi “tâm phiền ý loạn” như thế, xem ra Linh Nhi muội thật lòng với tên siêu cấp bám người kia rồi.

- “Ta nói, Linh Nhi muội muội, muội hoảng ta cũng muốn hoảng theo! Ngồi xuống đã được không? Đừng khấn trương như vậy! Bám người tinh* không phải đã dặn đi dặn lại sao? Hắn nói là đi hàn huyên, ôn chút chuyện cũ cùng sư muội hắn, chưa đến một canh giờ sẽ trở về tiếp tục dính bên muội mà!”

*bám người tinh: chắc =. chắc là “tinh” trong “Bạch Cốt Tinh”, “Hoa đào Tinh”, blah blah blah... ta cũng không biết giải thích sao nữa, mặc dù có lẽ ta hiểu được cụm từ này =.=

Những lời này vào tai này ra tai kia, Đông Linh Nhi vẫn như cũ bồn chồn đi tới đi lui.

Lúc này, một loạt tiếng bước chân gấp gấp vội vàng từ cửa đột ngột vang lên, làm người trong phòng càng lo lắng.

- “Linh Nhi cô nương! Mau, mau cứu Cốc chủ!”

Tình hình rất rối loạn, Lục Y và Vân Khiếu Hồn mỗi người một tay dìu Diêm Lạc đang hấp hối, máu nhuộm đỏ cả vạt áo trước ngực, khó khăn đi vào phòng.

Đông Linh Nhi là người xông lên đầu tiên.

- “Trời ơi! Sao lại như thế này?” – Thủy Như Nguyệt đang ngồi trên ghế, nhảy dựng lên.

Vân Khiếu Hồn lắc đầu. “Đừng hỏi đệ, đệ không biết gì hết, đệ đến tìm Linh Nhi, không ngờ gặp bọn họ ở trước cửa, lúc đó tình trạng đã thê thảm thế này.”

Tay Đông Linh Nhi run run xoa khuôn mặt tái nhợt của Diêm Lạc.

- “Hắn... sao lại bị vậy? Không phải các người đi giải quyết vấn đề của Lam Diễm sao? Làm sao... sao lại như vậy?”

- “Phương pháp giải quyết của Cốc chủ chính là nhận một kiếm phần hận của Lam Diễm, hắn cho rằng chỉ cần hắn chết, Lam Diễm liền có thể thoát khỏi thù hận vẫn đeo nặng trên lưng từ bấy đến giờ.” – Lục Y nắm chặt hai tay thành nắm đấm, hối hận vì bản thân khi đó bất lực, không thể ngăn cản mọi chuyện.

- “Không!” – Đông Linh Nhi la to.

Sao hắn có thể làm vậy? Hắn chết rồi thì vứt nàng cho ai? Hắn muốn bỏ nàng lại sao?

Dường như nghe thấy tiếng nàng, hai mắt Diêm Lạc đang nhắm chặt chậm chậm mở ra.

- “Nương tử.” – hắn khẽ gọi.

- “Ta đây.” – Đông Linh Nhi nắm lấy tay hắn.

Diêm Lạc hơi giãy, không muốn dựa vào hai người kia nữa, Đông Linh Nhi thấy thế lập tức đỡ lấy hắn.

- “Huynh đừng cử động, để muội dìu huynh đến nhuyển tháp, xem vết thương cho huynh. Có muội ở đây, muội nhất định không để huynh gặp chuyện gì...”

Diêm Lạc chống cự. “Nương tử, không cần... Khụ khụ...”

Hắn đột nhiên ho dữ dội, Linh Nhi càng lo lắng.

- “Vết thương của ta, ta là người rõ ràng nhất... để ta nói với nàng mấy câu...”

- “Không!” – Đông Linh Nhi lắc đầu, ngắt lời hắn. Nàng không muốn nghe những lời này, vì nó nghe như những lời trần trối vậy.

- “Nương tử, nàng có biết ta thích hai tiếng này đến thế nào không? Luôn đi theo nàng, cũng bởi vì không muốn rời xa nàng, Linh Nhi nương tử... chỉ sợ sau này không thể gọi bốn chữ này nữa... Sau này nàng nhất định phải nhớ kỹ giọng ta, không được quên đâu.”

- “Không cho phép huynh nói lung tung! Nhanh để muội xem vết thương đi, huynh nhất định sẽ không sao mà!”

Diêm Lạc dùng chút hơi tàn cuối cùng, nói với nàng: “Ta rất yêu nàng, thật sự rất yêu nàng, thật sự rất mong vĩnh viễn, vĩnh viễn, vĩnh viễn làm bạn bên nàng... Khụ khụ...”

Hắn ho ra một ngụm máu tươi.

- “Đừng, đừng như vậy, đừng trầm trọng thêm...”

Đông Linh Nhi lấy tay lau đi vết máu trên miệng hắn, đôi thủy mâu lấp lánh lệ, nàng cắn chặt môi, cố ngăn tiếng nức nở bật ra.

- “Đừng khóc.”

Hắn đưa tay lau nước mắt cho nàng.

- “Ta vẫn có một điều tiếc nuối... đó là... không thể nghe nàng... nói lời đồng ý... cả đời... làm... thê tử của ta... cả đời này... sẽ mãi mãi ở bên ta... mãi mãi không rời xa...”

Chữ cuối cùng vừa dứt, tay hắn cũng buông thõng xuống.

- “Diêm Lạc, Diêm Lạc?” – Đông Linh Nhi lay lay hắn.

Lục Y nhắm mắt lại.

Thủy Như Nguyệt níu cổ tay áo Vân Khiếu Hồn, hốc mắt đỏ lên, lệ nóng quanh tròng.

- “Không –”

Đông Linh Nhi ôm chặt thân thể bất động của hắn, tiếng khóc không thể kìm chế được nữa bật ra, nức nở thành tiếng.

- “Tĩnh lại... huynh tĩnh lại đi... Không phải huynh muốn muội làm nương tử của huynh sao, muội đồng ý! Mau đứng lên đi... Huynh nghe không? Muội thích huynh, muội cũng yêu huynh, muội muốn gả cho huynh, làm thê tử của huynh! Muội không cho phép huynh bỏ muội lại, không cho phép! Huynh mở mắt ra đi!”

Đông Linh Nhi cầm tay đang buông thõng dưới đất lên, đặt ở tim mình.

- “Tướng công, huynh có nghe muội gọi huynh không? Huynh mau mở mắt ra, gọi muội một tiếng nương tử đi...”

Nàng đột nhiên im bặt.

Là ảo giác à? Ở cổ tay này, dường như vẫn có... mạch đập?

Đôi mắt đỏ hoe của Đông Linh Nhi sáng lên, khăn trương bắt mạch ở cổ tay hắn.

Đúng vậy, thật sự có mạch tượng!

Có mạch đập nghĩa là hắn còn sống! Đông Linh Nhi mừng rỡ...

Hửm... đợi chút!

Mạch đập trầm ổn... Đây là mạch tượng vô cùng bình thường, mạch tượng của người khỏe mạnh!

Hả?

- “Diêm, Lạc!” – Đông Linh Nhi hét to vào tai hấn.

Tất cả máu me, thương thế trầm trọng kia... toàn bộ đều là lừa đảo! Từ đầu tới cuối ngay cả một chút sứt mẻ hấn cũng không có!

Bị tiếng rống đầy giận dữ kia dọa, Diêm Lạc nhảy dựng lên.

- “Ai da! Nương tử, nàng muốn ta bị điếc sao!”

Diêm Lạc xoa xoa tai, chợt nhớ ra... Chết, lộ rồi!

- “A!” – hấn cười toe toét đầy vẻ hối lỗi.

- “Người dám gạt ta!”

Đông Linh Nhi cực kỳ tức giận, nhắc thấy Lục Y liền mắng. “Mà người, lại còn dám giúp hấn!”

Lục Y cực kỳ bất đắc dĩ buông tay.

- “Ta thật sự không còn cách nào khác! Hấn cả mặt đầy nước mắt nước mũi cầu xin ta, thiếu điều còn ôm lấy đùi của ta mà năn nỉ, ta chỉ có thể cùng hấn diễn trò! Kỳ thật, Linh Nhi cô nương cũng đừng trách Cốc chủ, hấn làm vậy đơn giản cũng chỉ vì muốn chính tai nghe tâm ý của cô thôi.”

Xoay người đi đến sau lưng Lục Y, Diêm Lạc liên tục gật gù. “Đúng vậy, mọi người ở đây toàn bộ đều là nhân chứng, nàng đã đồng ý gả cho ta rồi, không được đổi ý đâu á!”

- “Huynh còn dám nói nữa!” – Đông Linh Nhi cực kỳ tức giận, không chút do dự cầm cái bát trên bàn ném về phía Diêm Lạc.

- “Cái tên bá mồm người tình này thật sự rất đáng giận! Dám lừa gạt nước mắt của ta...” – Thủy Như Nguyệt đứng một bên lên án. “Thật sự rất đáng đánh đòn!”

- “Ta thấy người đáng đánh đòn mới chính là nàng!”

Thanh âm trầm thấp nam tính ẩn chứa tức giận vang lên.

Đôi mắt Thủy Như Nguyệt mất vẻ trầm tĩnh vốn có, không thể tin nổi nhìn người vừa bước vào phòng. Không thể nào, “hấn” không thể có mặt ở đây giờ này khắc này được!

Cũng khó trách cô kinh ngạc như thế, vì nam nhân vừa bước vào không ai khác, chính là tướng công yêu quý của cô – Bảo chủ của Ngạo Ưng bảo, Lôi Hành Ngạo.

- “Ngạo, sao huynh lại...” – Thủy Như Nguyệt thảm than, thảm rồi! Lần này mà bị bắt về thì không biết sẽ bị cầm cửa đến khi nào!

- “Đại ca!” – Đông Linh Nhi cùng Vân Khiếu Hồn đồng thanh kêu, sợ hãi.

Lôi Hành Ngạo từ từ đi tới trước mặt Thủy Như Nguyệt, tay đặt trên lưng nàng, cả giận nói: “Ta chỉ ra ngoài xử lý vài chuyện, nàng liền chịu không nổi chạy tới tận đây! Một tiếng cũng không nói, một chữ cũng không để lại, không chút đạo lý nào chạy đến nơi nguy hiểm này! Nàng có biết khi ta đến nơi, nhìn thấy nhai sâu như vậy, địa thế hiểm trở như vậy, chỉ cần thoáng nghĩ đến nàng sơ xảy trượt chân một cái, thì... Nàng thật đáng đánh đòn!”

Cũng may hấn lực tung cả phòng, tìm được mấy cái “ong mật” hình dạng quái dị, lần mò theo nó mà tìm được kiêu thê ham chơi này.

Người thì tức giận mắng, mặt mũi hầm hầm, người khác lại ngơ ngác, không hiểu thế nào.

- “Thật ra là có chuyện gì vậy?” – Đông Linh Nhi cũng muốn hồ đồ theo.

Lục Y giải thích. “Mọi chuyện như sau...”

Ngay tại thời khắc “chỉ mảnh treo chuông”, khi một kiếm của Lam Diễm không chút lưu tình hạ xuống, một con bồ câu từ đâu bay tới hứng trọn kiếm này, Lam Diễm thấy thế nhất thời sững sốt, nhờ vậy mà Diêm Lạc thoát nạn.

Bồ câu này cũng không phải ngẫu nhiên mà tới, theo sau nó chính là Bảo chủ đang vất vả tìm vợ của Ngạo Ung bảo, Lôi Hành Ngạo.

Khi Lam Diễm vẫn còn ngây ngốc, Lục Y phản ứng nhanh, nhân cơ hội đó chạy đến đánh bay nhuyễn kiếm trong tay hắn, Lam Diễm cũng bị bật ra xa hết mấy bước.

Kế hoạch thất bại, Lam Diễm hoàn toàn mất đi ý chí, cả người vô lực ngồi gục đầu xuống đất.

Diêm Lạc lại gần, vai dựa vai Lam Diễm, thủ thủ kể rõ những chuyện xảy ra trước đây ở hồng lâm, một chút sau Lam Diễm bật khóc.

Thật ra, sâu thẳm trong lòng, Lam Diễm cũng biết Diêm Lạc không liên quan đến thảm kịch năm xưa; nhưng tận mắt thấy chủ tử chết thảm như vậy, đau xót quá đổi làm hắn không thể không tìm một đối tượng để trút giận, chỉ có thể ép buộc bản thân nuôi dưỡng hận thù này mới có thể giảm bớt áy náy trào dâng trong tim.

Tử Hồ ôm lưng hắn, lặng lẽ khóc cùng.

Nơi hồng lâm yên tĩnh, lúc này chỉ còn tiếng Lam Diễm khóc rống lên, ba người ôm nhau, hận thù cũng vì thế mà xóa giải. Gánh nặng cừu hận buông xuống, Lam Diễm liền cùng Tử Hồ rời khỏi Diêm Cốc.

- “Mọi việc chỉ có thế.” – Lục Y dứt lời.

- “Thế còn vết máu trên người, một màn thổ huyết hồi nãy nữa...” – Đông Linh Nhi chỉ Diêm Lạc một thân máu đỏ.

Diêm Lạc thấy nàng có vẻ không còn giận nữa, cười hì hì nhảy đến.

- “Toàn bộ đều là máu của con bồ câu đã cứu ta một mạng đó. Nè, nàng xem, đều là giả cả!”

- “Chỉ vậy thôi đúng không?” – khá lắm, hại nàng khóc đến nỗi đứt ruột đứt gan.

Đông Linh Nhi dồn toàn bộ sức, hung hăng đạp chân hắn, Diêm Lạc đau đến nỗi cả người co rúm, nàng liền lấy ngón châm đã thủ sẵn trong người, cực kỳ chuẩn xác đâm vào huyết đạo ở bả vai hắn. Một châm này khiến hắn đông cứng ở trạng thái Kim Kê Độc Lập hết sức buồn cười.

- “Nương tử” – Diêm Lạc đáng thương rên to.

Không thể cử động... ôi, thật khó chịu!

- “Huynh cứ đứng đó chờ đến khi ta hết giận mới thôi!”

Đông Linh Nhi nói với hắn một câu xong phất tay áo rời đi, đầu không ngoảnh lại, mọi người xung quanh xem một màn này, hoàn toàn choáng váng.

- “Oa~ người này có phải Linh Nhi nhà chúng ta không? Ta chưa bao giờ thấy nàng hung dữ như vậy á!” – đây là câu đầu tiên Thủy Như Nguyệt thốt ra sau khi hoàn hồn.

Từ đỉnh đầu nàng lập tức vang lên: “Nàng còn có tâm trạng lo chuyện của người khác? Lo cho chính nàng trước đi rồi nói sau!”

Á... Đây là...

Thủy Như Nguyệt bắt đầu ngây ngô cười với tướng công của mình.

- “Nương tử, nương tử...”

Lại tiếng chim sẻ này nữa, Đông Linh Nhi nhịn không được, nhắm mắt.

Kêu nàng như vậy cả buổi sáng rồi chứ ít gì, bộ hắn không thấy phiền sao?

Không, dĩ nhiên hắn không thấy phiền, còn khoái chí là đằng khác!

Khó khăn lắm mới tiến được hai kẻ gai mắt kia đi, nương tử cuối cùng chỉ thuộc về mình hắn, dĩ nhiên hắn phải gọi bù những lúc bị quấy phá chứ.

- “Linh Nhi nương tử, nàng xem nè, đây là kiệt tác ta miệt mài làm cả tối hôm qua đó.”

Tâm trạng vui vẻ, hôm qua hẳn lại hí hục khắc khắc vẽ vẽ một đôi uyên ương hí thủy lên đá.

- “Hai con vịt nghịch nước!” – Đông Linh Nhi phê bình không kiêng kỵ gì.

- “Nương tử, nàng đừng giận nữa được không? Năm ngày rồi á! Cười một cái thôi, đi mà!” – Diêm Lạc suy sụp tinh thần, năn nỉ ỉ ôi.

Không buồn liếc mắt nhìn hẳn một cái, Đông Linh Nhi đảo mắt đánh giá một lần nữa căn phòng chuyên dùng để cất giữ những tảng đá “thành phẩm”.

- “Ít nhất cũng cả trăm tảng đá, huynh giữ lại để làm gì?” – vừa làm mất mỹ quan, lại còn tốn không gian.

- “Hắc hắc!” – nhắc đến chuyện gì không nói, nhắc đến kiệt tác của hẳn, hẳn lại càng đắc ý, cười hắc hắc.

- “Nương tử không biết rồi, ta tính thu thập đến số lượng nhất định rồi mới biến gian phòng này thành phòng trưng bày, triển lãm cho mọi người đến tham quan những kiệt tác này. Ai muốn xem cũng thu phí một hai bạc, thế nào? Nương tử, thấy vi phu lợi hại không! Tự đứng lại nghĩ ra kế hoạch hay ho như vậy...”

Khóe miệng Đông Linh Nhi giật giật. “Huynh muốn con nhỏ của mình theo huynh hứng gió tây bắc sao?”

Đến lúc đó, chỉ sợ người phải bỏ tiền mời người đến xem là bọn họ mới đúng.

- “Nương tử, nhanh như vậy đã nghĩ đến chuyện sinh hài tử với ta sao!” – Diêm Lạc cười hết sức vui vẻ.

- “Ta mới không –”

Không cho nàng đổi ý, Diêm Lạc bước đến, dùng môi ngăn cản nàng nói.

Đông Linh Nhi vốn đang tính nói tiếp, từ từ nhắm chặt mắt, tiếp nhận tình cảm của hẳn, hai người triền miên không dứt.

Diêm Lạc ôm nàng kéo nàng lùi lại, vốn muốn nàng dựa vào tường, hung hăng hôn tiếp, không ngờ không cẩn thận làm nàng đụng vào giá đựng các tảng đá.

- “Đau quá!” – khuỷu tay nàng đụng vào cái giá.

Hơn mười tảng đá ở tầng trên cùng rớt xuống.

- “Cẩn thận!”

Một tay hẳn kéo nàng vào ngực, che chắn bảo vệ, một tay gọn gàng đón lấy số đá rớt xuống.

Trong số đá này, có một tảng...

Đông Linh Nhi rút tay lại, trong lòng không rõ vị gì, nhìn dáng vẻ nâng niu như bảo bối của hẳn.

- “Đây thật đúng là bức họa Tử Hồ bảo bối của huynh!” – khẩu khí thật ê ẩm.

- “Ai nói với nàng đây là Tử Hồ?”

Tuy hẳn thật cao hứng khi nương tử ăn dấm chua, nhưng hẳn quyết định nói rõ mọi chuyện cho nàng biết, tránh sau này có chuyện không hay.

- “Tiểu cô nương áo tím này không phải là Tử Hồ?” – nàng tròn mắt.

- “Nàng không nhìn ra à? Có chút nào giống Tử Hồ đâu? Rõ ràng là một tiểu cô nương đó.”

- “Tiểu cô nương?!”

Từ lâu nàng đã biết “tài vẽ” của hẳn, lần này vẫn bất ngờ vì câu trả lời này, cứ nghĩ vẽ một thiếu nữ trưởng thành, ngờ đâu lại là một cô bé con!

- “Nàng là tiểu cô nương ta quen khi gia gia chưa đón ta về. Sau khi phụ thân, mẫu thân rời khỏi nhân thế, trong đoạn thời gian đó chỉ có cô bé ở bên ta. Tuy ta không thể hiện ra mặt, nhưng trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, vốn muốn sau này trưởng thành sẽ lấy cô bé về làm thê tử; không ngờ sau này, những người

gia gia phải đi cuối cùng đã tìm được ta, đem ta trở về, làm ta nửa năm không gặp cô bé. Đến khi trở lại, cô bé đã không còn ở đó nữa.”

Hắn dùng tay áo ôn nhu lau lau tảng đá, khẩu khí có phần bất đắc dĩ. “Hiện giờ ta cũng chỉ có thể nhờ tảng đá này để gửi nhớ nhưng đến cô bé mà thôi.”

Đông Linh Nhi lạnh nhạt. “Vốn vẫn luôn để trong lòng, sao không phải người tìm cô nương ấy về đi? Để cô nương ấy làm thê tử của huynh nữa chứ!”

- “Nghe nói cô bé được một gia đình trong sạch nhận nuôi rồi, ta hy vọng cô ấy sống bình an vui vẻ, cũng không muốn lại tới quấy rầy cô ấy.”

Diêm Lạc nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của nàng, cười đăm đúi.

- “Sao vậy, đang hâm mộ vì ta có tình cảm thanh mai trúc mã phải không?”

- “Hừ hừ, ai thèm! Muội cũng có người bạn thanh mai trúc mã chứ bộ!” – chẳng qua nàng chưa bao giờ nói ra thôi.

- “Thanh Long? Bạch Hổ? Hay Huyền Vũ?” – ba vị Đường chủ khác của Ngạo Ưng bảo chứ gì, hắn đoán ra từ lâu rồi! Không có gì phải sợ, không có gì phải sợ, những người đó sẽ không cướp nương tử của hắn đâu.

- “Không phải, người đó muội gặp gỡ khi chưa đến Ngạo Ưng bảo cơ, cũng giống như huynh á.”

Nụ cười đông cứng, Diêm Lạc cười không nổi nữa.

Tức thật! Hóa ra trong lòng nương tử vẫn có một hình bóng nhỏ bé khác! Hai tay hắn nắm chặt thành quyền.

- “Hai người cùng lắm chỉ là bạn thôi, ta và tiểu cô nương tình cảm rất thắm thiết, thậm chí còn ngủ chung đó!” – tốt nhất là bọn họ đừng có quan hệ khác ngoài bạn bè.

- “Hồi đó mỗi ngày ta đều tìm nam hài chơi cùng, còn đút cơm cho hắn nữa.” – Đông Linh Nhi cũng không cam lòng.

- “Xì, có gì đáng kể đâu!” – Nàng... Nàng tự tay đút thức ăn cho nam nhân khác?!

Hai người không ai chịu ai.

- “Ta còn đưa cho tiểu cô nương vật đính ước nữa!”

- “Muội cũng nhận được vật đính ước của nam hài!”

- “Khi đó tiểu cô nương vẫn luôn tự xưng là nương tử với ta nha!”

- “Lúc ấy muội cũng gọi hắn là tướng công!”

Hai người càng hơn thua càng hăng máu, càng hăng máu càng trừng mắt tức giận.

Cái gì?

Cái gì? Cái gì?

Nương tử, tướng công?

- “Cốc chủ, An tỷ tỷ đang chờ ở phòng bên, người mau ra gặp nha!” – tiếng Lục Y vang lên từ bên ngoài.

- “Nương tử, đi với ta nào, mau, mau, ta dắt nàng đi gặp An tỷ tỷ!”

Gác hờn dỗi qua một bên, Diêm Lạc vội vàng kéo nàng chạy ra ngoài.

- “An tỷ tỷ?”

Đông Linh Nhi nghiêng đầu, lập lại.

Vừa khéo nàng cũng có một vị tỷ tỷ tên là An!

- “An tỷ tỷ?!”

Hai người đồng thanh kêu.

Đông Linh Nhi kinh ngạc nhìn người phụ nữ đang ngồi trong phòng.

- “An tỷ tỷ, sao tỷ lại ở đây? Ở Diêm Cốc?”

Diêm Lạc hoang mang nhìn nàng. “Linh Nhi nương tử, nàng biết An tỷ tỷ à?”

Đông Linh Nhi gật đầu.

- “Muội vốn là một cô nhi không nhà không cửa, trước khi được Bảo chủ phu nhân dắt về Ngạo Ứng bảo, may nhờ có An tỷ tỷ đem về, lo lắng chăm sóc. Sau này, cứ một thời gian muội lại đến chỗ của An tỷ tỷ, xem xem có việc gì cần muội giúp đỡ hay không.”

Nhà của An tỷ tỷ luôn nuôi dưỡng rất nhiều trẻ em cơ nhỡ giống nàng hồi bé.

- “Thật sao? Trước kia ta cũng ở nhà của An tỷ tỷ đó!”

Oa? Có chuyện trùng hợp vậy sao? Có khi nào trước đây bọn họ đã gặp nhau không nhỉ?

Hai người từ từ lục lại trí nhớ...

Một bóng dáng mơ hồ màu tím xuất hiện trong đầu hần.

Một bộ dáng tức giận mờ nhạt dần hiện lên trong lòng nàng.

- “Thật sự là trời cao an bài nha!”

Người phụ nữ được gọi là An tỷ tỷ, giờ khắc này đang hưng phấn.

- “Lạc nhi, Linh nhi, năm nào hai đứa về thăm tỷ đều không buồn hỏi thăm tin tức của đối phương, làm ta cứ tưởng hai đứa đã quên nhau rồi chứ. Không ngờ lần này Lạc nhi thành thân, cô nương lại là Linh nhi!”

Hai người được nhắc đến mặt đỏ hồng, ánh mắt ngượng ngùng, có vẻ có lỗi, làm An tỷ tỷ ngạc nhiên.

- “Sao? Không lẽ hai đứa đã quên thật? Khi trước Linh nhi suốt ngày bám theo Lạc nhi, luôn mồm kêu “tướng công, tướng công”, cũng may Lạc nhi cuối cùng cũng quen với việc này, thậm chí lúc sau còn phải chờ Linh nhi đi qua mới chịu ngủ đó!” – An tỷ tỷ giễu cợt.

Hả?

Hần là “hần”?

Nàng là “nàng”?

Sao tính tình lại đổi khác như vậy!

Diêm Lạc là người tỉnh ra đầu tiên.

Không sao cả, chỉ cần nương tử của hần vẫn là nàng, Đông Linh Nhi, thì tính tình của nàng giống hay khác với tiểu cô nương thích bám dính lấy hần hồi trước cũng không quan trọng, dù nàng không hề lấy lòng hần như trước cũng chẳng thành vấn đề, bây giờ đến phiên hần quan tâm nàng, được vậy là tốt lắm rồi!

- “Nương tử, thì ra nàng đã sớm quyết định ở bên ta! Nàng phải phụ trách với ta, không thể bội tình bạc nghĩa để ta bơ vơ đâu!...”

Thật là duyên tiền định, hai người chạy một vòng cuối cùng lại trở về chỗ cũ, có lẽ Nguyệt lão sớm đã an bài bọn họ là một đôi.

Linh Nhi lẩm bẩm: “Hóa ra huynh chính là tảng đá thối...”

Đột nhiên, nàng cười hết sức ngọt ngào, nụ cười này làm cho người chết cũng phải tỉnh dậy để ngắm nghía ngưỡng mộ.

- “Tiểu Lạc Lạc, đi với muội ra ngoài một chút được không?”

Âm thanh mềm mại, gần như làm nũng, Diêm Lạc nghe được cả người mềm nhũn, lập tức gật đầu đi theo nàng.

- “An tỷ tỷ, tỷ ngồi đây đợi chút nha, chút xíu sau muội quay lại liền.”

Ánh mắt An tỷ tỷ đồng tình.

Một lúc lâu sau, tiếng kêu rên từ ngoài vọng vào.

- “A, a, nương tử, nàng làm gì vậy! Ai da! Bị ném đá đau lắm á! A! Nương tử, đừng mà, đừng ném nữa... Cứu mạng! Muu sát phu nha... Nương tử...”

Mặc hấn kêu rên thế nào, Đông Linh Nhi bưng lên một tảng đá lớn hơn từ sau vườn hoa, một viên lại một viên bay vào người Diêm Lạc.

- “Mười lăm, mười sáu... Không được chạy! Đứng lại cho muội, huynh còn thiếu ta một trăm tám mươi tư tảng đá!”

- “Nương tử, nàng nói gì? Ta không hiểu! Ai da... đừng ném nữa!”

- “Mười chín, hai mươi...”

Tảng đá thối, tảng đá chết bầm, nàng chờ cả nửa năm cũng chẳng thấy hấn quay lại!

Phi! Nàng không bao giờ tin hấn nữa, cũng không bao giờ thêm đợi nữa!

Tiểu cô nương lau giọt nước mắt thất vọng cuối cùng vừa rơi trên mặt.

Hôm nay, một người phụ nữ xinh đẹp nói muốn dẫn nàng đến một nơi xinh đẹp vô cùng, ở đó có thức ăn ngon, quần áo tốt, cũng có rất nhiều ca ca quan tâm chăm sóc nàng.

Hừ hừ! Nhất định so với tảng đá thối kia tốt hơn vạn lần!

Hấn có gì đặc biệt hơn người cơ chứ? Nàng không đợi nữa, cũng không thêm hấn nữa!

Tảng đá đó chỉ biết lừa nàng! Nàng không thêm!

Nhìn hòn đá nhỏ vẫn ngày đêm đem theo bên người, tiểu cô nương tức giận dùng sức ném nó ra xa, hòn đá làm một đường cong đẹp mắt rồi rơi xuống bụi cỏ xa xa, lúc này tiểu cô nương mới vừa lòng lau mồ hôi trên mặt.

Tảng đá thối kia dám nuốt lời, sau này đừng để nàng gặp lại, bằng không nhất định nàng sẽ lấy đá ném hấn, để nàng chờ bao nhiêu ngày, nàng sẽ ném bấy nhiêu tảng đá!

Hừ!

- “Tiểu Linh Nhi, đến giờ rồi, con nhanh chân lên!”

Ở phía trước, người phụ nữ xinh đẹp dịu dàng kêu nàng.

- “Con tới liền!”

Tiểu cô nương không quay đầu lại, chạy thẳng tới chỗ người phụ nữ xinh đẹp đang lên xe ngựa.

Cô bé không để ý tới một chiếc xe ngựa hoa lệ đi ngược chiều, khi nàng vừa rời khỏi cũng là lúc chiếc xe kia dừng ngay trước cửa nhà An tỷ tỷ.

Xe vừa ngừng, màn xe thêu chữ Diêm cũng được vén lên, một nam hài vui vẻ nhảy xuống.

Duyên phận, thật ra đã sớm sắp xếp ổn thỏa!

10. Chương 10

Giờ lành đã đến, pháo nổ tí tách, chiêng trống vang trời, cả trăm dặm gần đó đều ồn ào náo nhiệt, nơi nơi vui vẻ mỹ mãn.

Đây là ngày vui của cả bốn vị Đường chủ của Ngạo Ưng bảo!

Tiệc cưới này quả thật long trọng trước nay chưa từng có, thậm chí so với đại hôn của Bảo chủ Ngạo ưng bảo chỉ hơn chứ không kém.

Trước tiên phải kể tới con gái yêu của Ngải lão gia, tài lực của Ngải lão gia vang danh bốn bể, mà nay con gái yêu xuất giá, Ngải lão gia không tiếc gì, đưa tới một xe đồ cưới đầy kỳ trân dị bảo, làm người xem hoa cả mắt. Chưa hết, những đồ cưới này đều do Ngải tiểu thư tìm thấy từ các bảo tàng, phàm là bất kỳ ai, nghe thấy đều chảy nước miếng.

Chưa hết, thức ăn hôm nay cũng toàn là món ngon vật lạ, đầu bếp là danh trù nức tiếng gần xa. Không biết may mắn đến cỡ nào mới có thể được ăn mỹ yến đệ nhất thiên hạ như thế này! Hèn chi mà thực khách tới Ngạo Ưng bảo chật như nêm.

Đương nhiên, cũng không ít người tới là vì muốn tận mắt nhìn thấy Cốc chủ thần bí của Diêm Cốc.

Có người nói mắt hấn sáng như đuốc (sax, so sánh kiểu gì nghe như... quái vật vậy T___T), sáng ngời hữu thần, lại có ba đầu sáu tay, vô cùng lực lưỡng. Nhưng giai thoại được mọi người yêu thích nhất lại là, nghe nói hấn vì cưới mỹ nữ động lòng người, tình nguyện tổ chức tiệc vui ở nhà mẹ đẻ của tân nương tử, cũng chính là Ngạo Ưng bảo, thành ý của hấn đối với tân nương tử có thể nói là một kiếm lấy hết ngưỡng mộ của nữ khách ở đây!

Âm thanh ồn ào náo nhiệt, hỉ yến bắt đầu, Lôi Hành Ngạo mặt mày rạng rỡ liên tục uống rượu mừng, đột nhiên rời đi vì phía trong còn có ái thê cùng vài kẻ vốn-không-nên-ở-đó đang tranh cãi âm ỉ, chờ hấn vào xử lý.

- “Cuối cùng bọn hấn cũng đã tìm được một nửa của mình, tâm nguyện của ta coi như cũng hoàn thành.”

Nhìn ái thê bụng to, không tiện đi lại, Lôi Hành Ngạo cảm khái vạn phần.

- “Tránh ra, đừng ngăn cản! Thủy Như Nguyệt, nữ nhân kia, ngươi đã làm gì nương tử ta??”

Từ ngoài vọng vào tiếng tranh cãi âm ỉ, chỉ chốc lát sau, một người mặc y phục chú rể nhảy vọt vào.

Người này đúng là nhân vật chính thứ nhất của đêm nay, Diêm Lạc.

- “Bảo chủ, Bảo chủ phu nhân, nô tì không ngăn cản được, Diêm Cốc chủ cứ nhất định đòi vào.” – nô tì sợ hãi nói.

- “Không sao, ngươi lui xuống đi!”

Nha hoàn vừa lui xuống, Lôi Hành Ngạo liền nhìn chú rể vốn nên trở về tân phòng, không hiểu vì sao hấn lại xông vào đây.

- “Diêm Cốc chủ, ngài –”

*chỗ này ta để là “Diêm Cốc chủ”, chữ “Diêm” này nghĩa là họ Diêm, giả sử anh họ là Nến, thì sẽ là “Nến Cốc chủ”, chứ không phải thiếu chữ ghen.

Lôi Hành Ngạo còn chưa hỏi xong, phía sau lại truyền đến mấy tiếng hô khác.

- “Thủy Như Nguyệt! Đệ biết ngay đại tẩu xấu bụng mà...”

- “Bảo nhi của đệ đâu! Đại tẩu đưa nàng đi đâu rồi...”

- “Còn Tiểu Quang nhi của đệ nữa...”

Cùng lúc đó, có ba vị chú rể khác tranh nhau xông vào tấm cư của Lôi Hành Ngạo.

Lôi Hành Ngạo nhìn các nam nhân đang tức giận ngút trời này, không hiểu vì sao bọn hắn lại vào đây náo loạn như vậy?

- “Đại ca, huynh mau nói nữ nhân của huynh giao nương tử của đệ ra đây!” – người làm khó dễ đầu tiên chính là Đường chủ của Huyền Vũ, Phong Cách Phách.

- “Đại ca, coi như huynh giúp đệ, nói với đại tẩu tử một tiếng đi! Đêm tân hôn này hãy để nương tử của đệ về đi!” – Đường chủ của Thanh Long, Phó Tử Tường khẩn cầu.

- “Đại tẩu, lúc nào không đùa, sao lại nhằm lúc này bày trò? Tỷ dẫu Bảo nhi ở đâu rồi, trả nàng cho đệ được không!” – Bạch Hổ đường, Vân Khiếu Hồn, ủ rũ.

Đôi mày rậm của Lôi Hành Ngạo nhíu chặt.

Thủy Như Nguyệt vỗ vỗ tay của tướng công, ý bảo hắn đừng lo lắng, mọi việc sẽ được giải quyết êm thấm thôi.

Như Nguyệt nhướng mắt nhìn bốn người trước mặt. (nói thật là không hiểu vì sao mà ta ghét mụ này, nên đừng hòng ta gọi là “nàng”!)

- “Vô duyên! Tìm không được nương tử của các người thì liên quan gì đến ta?”

Nàng thật khâm phục chính mình, giọng điệu càng ngày càng giống cổ nhân nha.

- “Vớ vẩn!” – Phong Cách Phách hừ mũi.

Đại tẩu là người cuối cùng vào hỉ phòng nói chuyện với tân nương ngay lúc bọn hắn bị khách khứa kéo đi chèn chèn, rất nhiều nô tì đứng dọc theo dãy hành lang dài đều có thể làm chứng. Hiện giờ tân nương của bọn hắn đều biến mất, đại tẩu làm sao không có liên can được chứ?

- “Tiểu tẩu tử, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc, tẩu là người tốt mà, tha cho mọi người một đường sống đi!” – có người bắt đầu cầu xin.

- “Làm gì ai oán như vậy, chẳng qua là một đêm động phòng hoa chúc thôi mà! Đừng nói với ta là các người đều tuân thủ bốn phận, không ăn vụng từ trước nha?”

- “Khụ khụ, tẩu tử, sao người lại nói vậy, ta và Tiểu Quang nhi hoàn toàn trong sáng, làm gì như tẩu nói.”

- “Đúng rồi! Ta và Bảo nhi cũng vậy, tẩu đừng nghĩ bọn ta và tẩu giống nhau... Khụ khụ!” – đại ca đảo mắt một cái, hắn biết thân biết phận im miệng.

- “Linh Nhi nương tử ân cần dạy bảo như vậy, chúng ta quả thật trong sạch, người đừng nói nhảm.” (Lạc ca thì không ưa rồi nên ta để thành “người” luôn, haha ta edit ta có quyền == để bị oán quá!)

Ba người cùng oán giận lên tiếng, duy chỉ có một người đỏ mặt im lặng.

- “Phách, sao không lên tiếng?”

- “Kỳ quái ha, khí thế của huynh luôn lớn nhất, rống một tiếng đi!”

- “Hay là...”

Phỏng đoán của ba người được ánh mắt né tránh của Phách chứng thật.

Trong nháy mắt, tiếng trầm trồ xuýt xoa hâm mộ vang lên bốn phía, các vị chú rể ghen tỵ đứng xung quanh Phách.

- “Nè, các người quên mục đích của mình rồi à?”

Đang háng một tiếng, Phong Cách Phách tức giận đỏ mặt nói.

Đã làm thì sao? Chẳng lẽ hắn sợ nữ nhân Thủy Như Nguyệt kia?!

- “Đúng đúng, đại tẩu, mau trả nương tử cho đệ..”

Mỗi người người một câu, ta một câu, ai ai đều tức giận ồ ồ, Thủy Như Nguyệt đột nhiên cảm thấy hơi tức ngực, bụng không thoải mái.

- “Các người im hết cho ta!”

Lôi Hành Ngạo phát hiện ái thể không khỏe, tức giận rống lên.

Thủy Như Nguyệt nặng nề thở ra, xem ra hôm nay không nên cùng bọn hắc tranh cãi rồi.

- “Lần trước khi trở về từ Diêm Cốc, dọc đường đi ta cứu một đôi vợ chồng khỏi chết đói, để cảm tạ, bọn họ tặng cho ta một bảo tàng đồ.”

Vân Khiếu Hồn đỏ mặt lạnh, ngữ điệu cũng tăng lên không ít. “Tẩu không đưa vật đó cho Bảo nhi?”

Hèn gì! Ngay cả sủng vật Bối Bối nàng luôn đem theo bên người cũng biến mất!

Không được! Hắc phải tìm nàng về!

- “À, đúng rồi!” – một người vừa vội vàng xông ra, Thủy Như Nguyệt liền nói: “Không biết các người đã nghe tin có một gian ẩm thực nhỏ vừa khai trương tên là “Tuyệt thế hảo hiền” không? Các món ăn ở đó chỉ cần tốn hai lượng là có thể ăn thỏa thích đến no thì thôi. Quan trọng là, “Tuyệt thế hảo hiền” mở cửa suốt, bất luận ở đến khi nào cũng không bị đuổi đi.”

Phó Tử Tường há hốc mồm! Thôi rồi, chắc chắn Tiểu Quang nhi của hắc “khí phu truy thực” rồi!

*khí phu truy thực: bỏ chồng theo thức ăn =.=

Chớp mắt sau, trong các vắng đi một người.

- “Aiz...” – Thủy Như Nguyệt đột ngột ngừng đầu: “Tháng trước, tại “Thảm thảm trấn” ở giữa hai ngọn núi, nghe nói xảy ra nạn đói, một tháng dài không có lương thực, nhiều người chết đói, vô cùng đáng thương.”

- “Chết tiệt! Sao lại nói cho nữ nhân gốc kia biết!”

Phong Cách Phách hoàn toàn bị chọc điên, giống tên lửa vội vàng vọt đi, chỉ sợ chậm một bước thì nữ nhân gốc kia đem bán chính mình mất.

Thủy Như Nguyệt xúc động trợn mắt.

Ba tên gốc này, vì tầm thể mà gốc hết cả hay sao thế này? Cô đâu đã nói tàng bảo đồ kia dẫn đến nơi nào?

Rồi thực điểm “Tuyệt thế hảo hiền” ở đâu? Còn hai ngọn núi kia ở phương nào, đông, tây, nam, hay bắc?

Aiz! Nam nhân... quả nhiên mù quáng!

Mà bây giờ, chỉ còn một kẻ.

- “Ta thì sao?” – Diêm Lạc bị bỏ rơi, hỏi.

- “Người?” – Thủy Như Nguyệt đau bụng sinh, chân hơi run. “Nương tử của người không ở trong phòng sao?”

- “Người bớt mồm mép đi, ta hỏi người, tại sao Linh Nhi nương tử bị hôn mê? Người cho nàng ăn cái gì? Sao ta gọi thể nào cũng không tỉnh?”

Hắc sợ đến nổi như kiến bò chảo nóng, cũng may một nha hoàn đã cho hắc biết là nữ nhân này vừa vặn đi qua Chu Tước cư.

- “Đương nhiên rồi, “bách nhật túy” sẽ làm cho người uống hôn mê ba ngày ba đêm liền mà!” – Thủy Như Nguyệt cười khê hai tiếng, sau đó nhăn chặt mày.

- “Ba ngày ba đêm? Nữ nhân kia –” Diêm Lạc bị chọc muốn điên.

- “Ai bảo người lừa ta khóc? Còn đem Linh Nhi nhà chúng ta đến nơi xa xôi như vậy? Ta mặc kệ, đây là người đắc tội ta!”

Thuốc này do muội muội kết nghĩa của nàng, chuyên gia dùng độc Nha Nhi, cho nàng phòng thân.

Không dả thương người, chỉ làm kẻ trúng độc mê man.

Diêm Lạc nghiêng răng nghiêng lợi. “Đáng giận! Người –”

- “Trời ơi! Tẩu chưa nói cho chúng đệ biết mấy chỗ đó ở đâu?”

Ba người vừa vọt đi khi nãy bây giờ rất ăn ý cùng ủa vào, tiếp tục ồn ào.

- “Im lặng! Toàn bộ câm miệng cho ta!”

Ái thê đột nhiên nắm chặt hần, vẻ đau đớn vô ngần, làm Lôi Hành Ngạo lo lắng rống to một tiếng.

- “Ngạo, muội...” – Thủy Như Nguyệt đỏ mồ hôi lạnh, cảm thấy phía dưới ẩm ướt, có lẽ bị vỡ nước ối.

- “Nguyệt nhi, nàng thấy sao?”

- “Muội... muội hình như... sắp sinh... A –” – Thủy Như Nguyệt bật ra tiếng rên.

- “Bà mụ, mau tìm bà mụ!” – Lôi Hành Ngạo gấp gáp hô to, hiện trường hết sức hỗn loạn.

- “Các người còn đứng đực ra đây làm gì nữa? Mau tìm bà mụ đi!”

Lòng nóng như lửa đốt, Lôi Hành Ngạo quát bốn kẻ vẫn đang ngây ngốc sững sờ đứng đó.

- “Bọn đệ?” – bọn hần đêm nay là chú rể mà!

- “Chứ còn ai nữa, mau đi đi!”

Cúi người ôm ái thê đang đau đớn nói không nên lời, Lôi Hành Ngạo gấp rút bế nàng vào phòng trong.

Bốn vị chú rể “thân vô việc vui” khuôn mặt lập tức thảm sầu.

Đêm tân hôn tốt ghê, nương tử không thấy, mà giờ còn phải chạy khắp nơi tìm bà mụ!

Bọn họ là chú rể mà! Là nhân vật chính của đêm tân hôn mà! Nhưng...

Aiz... Bọn họ đúng là “khóc không ra nước mắt” mà.

Vì một sinh linh bé nhỏ sắp ra đời mà cả bốn người vừa vội vàng vừa lúng túng, dáng vẻ này làm Thủy Như Nguyệt dù bụng từng trận đau đớn mà miệng vẫn mỉm cười.

Nếu ai hỏi nàng có hối hận khi quyết định ở lại cổ đại, không về hiện đại hay không?

Câu trả lời của nàng là không, nàng thích nơi này, thích những người ở đây, thích mọi người đều tự tìm hạnh phúc của chính mình. Mà hạnh phúc này, nàng tin là sẽ kéo dài mãi mãi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tang-da-tuong-cong>